

SEANCE DU MERCREDI 22 JANVIER 1986
VERGADERING VAN WOENSDAG 22 JANUARI 1986ASSEMBLEE
PLENAIRE VERGADERING

SOMMAIRE :

CONGES :

Page 267.

INTERPELLATIONS (Demandes) :

Page 267.

M. Van In au ministre des Communications et du Commerce extérieur sur « la privatisation ou la vente au rabais de la Régie des Transports maritimes ».

M. Pataer :

- a) Au ministre de l'Emploi et du Travail sur « l'attitude du gouvernement à l'égard de l'extension du travail du dimanche en général et les infractions à la législation sur le repos du dimanche ainsi que les contournements de celle-ci dans le secteur de la distribution en particulier »;
- b) Au ministre des Affaires sociales et des Réformes institutionnelles sur « la responsabilité du gouvernement dans la réalisation ou non d'un accord sur une nouvelle convention en matière d'honoraires médicaux ».

M. Capoen au ministre des Affaires économiques sur « le Westhoek, l'arrondissement d'Ypres et les instruments de la politique européenne en vue de revitaliser les régions en retard de développement ».

M. de Wasseige au ministre des Travaux publics sur « la comptabilité du Fonds des routes ».

DECES D'ANCIENS SENATEURS :

Page 267.

DEMISSION D'UN SENATEUR :

Page 268.

PROJET DE LOI (Renvoi) :

Renvoi à la commission de l'Intérieur, pour examen complémentaire, du projet de loi modifiant certaines dispositions de la loi provinciale.

Orateurs : M. le Président, M. Paque, p. 268.

Ann. parl. Sénat — Session ordinaire 1985-1986
Parlem. Hand. Senaat — Gewone zitting 1985-1986

INHOUDSOPGAVE :

VERLOF :

Bladzijde 267.

INTERPELLATIES (Verzoeken) :

Bladzijde 267.

De heer Van In tot de minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel over « de privatisering of de uitverkoop van de Regie voor Maritiem Transport ».

De heer Pataer :

- a) Tot de minister van Tewerkstelling en Arbeid over « de houding van de regering ten aanzien van de uitbreiding van de zondagsarbeid in het algemeen en de recente inbreuken op en omzeiling van de wetgeving inzake zondagsrust in de distributiesector in het bijzonder »;
- b) Tot de minister van Sociale Zaken en Institutionele Hervormingen over « de verantwoordelijkheid van de regering in verband met het al dan niet tot stand komen van een nieuwe overeenkomst omtrent de erelonen van de artsen ».

De heer Capoen tot de minister van Economische Zaken over « de Westhoek, het arrondissement Ieper en de Europese beleidsinstrumenten voor hervitalisering van achtergebleven regio's ».

De heer de Wasseige tot de minister van Openbare Werken over « de boekhouding van het Wegenfonds ».

OVERLIJDEN VAN OUD-SENATOREN :

Bladzijde 267.

ONTSLAG VAN EEN SENATOR :

Bladzijde 268.

ONTWERP VAN WET (Verwijzing) :

Verwijzing voor nader onderzoek, naar de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden, van het ontwerp van wet tot wijziging van sommige bepalingen van de provinciewet.

Spreekers : de Voorzitter, de heer Paque, blz. 268.

COMMISSION DE SURVEILLANCE DE LA CAISSE DES DEPOTS
ET CONSIGNATIONS :

Page 268.

PROPOSITIONS DE LOI (Prise en considération) :

Pages 268 et 297.

M. Somers et consorts. — Proposition de loi fédéralisant la Société nationale des chemins de fer belges par la création de conseils d'administration composés en fonction des communautés, afin de permettre une politique des transports publics ferroviaires efficace et justifiée au point de vue budgétaire, d'assurer la participation des communautés et d'établir une coordination sur le plan de l'agglomération de Bruxelles, des liaisons ferroviaires et des contacts internationaux.

M. Moureaux et consorts :

1. Proposition de loi portant modification de la loi du 20 avril 1874 relative à la détention préventive;
2. Proposition de loi portant modification de la loi du 15 mars 1874 sur les extraditions.

M. Trussart. — Proposition de loi modifiant le Code électoral et les lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966.

M. Gijs et consorts. — Proposition de loi modifiant l'article 2 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat.

M. Somers et consorts. — Proposition de loi modifiant le Code d'instruction criminelle.

M. de Wasseige et consorts :

1. Proposition de loi visant à introduire le revisorat d'entreprises dans les institutions d'enseignement subventionné;
2. Proposition de loi concernant la modération salariale visant à soutenir le pouvoir d'achat des travailleurs et des allocataires sociaux;
3. Proposition de loi sur la réintégration des travailleurs licenciés abusivement.

M. Lallemand et consorts :

1. Proposition de loi relative au paiement des créances alimentaires;
2. Proposition de loi modifiant la loi du 27 juin 1921 accordant la personnalité civile aux associations sans but lucratif et aux établissements d'utilité publique.

M. Lallemand :

1. Proposition de loi relative à la publicité des procédures disciplinaires contre les médecins, pharmaciens, architectes et médecins vétérinaires;
2. Proposition de loi modifiant la loi sur la révision du régime hypothécaire du 16 décembre 1851.

M. Lallemand et consorts :

1. Proposition de loi complétant l'article 507, deuxième alinéa, du Code pénal;
2. Proposition de loi modifiant l'article 19 de la loi du 1^{er} juillet 1964 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants;
3. Proposition de loi modifiant le chapitre VII du titre VII du Code pénal intitulé « des outrages publics aux bonnes mœurs »;
4. Proposition de loi relative aux administrations des cultes et de la communauté philosophique non confessionnelle.

MM. Lallemand et Collignon. — Proposition de loi relative aux faillites et concordats.

M. Lallemand :

1. Proposition de loi modifiant l'article 574, 1^o, du Code judiciaire;
2. Proposition de loi modifiant l'article 764, 12^o, du Code judiciaire;
3. Proposition de loi modifiant l'article 369bis du Code pénal.

COMMISSIE VAN TOEZICHT OP DE DEPOSITO- EN CONSIGNA-
TIEKAS :

Bladzijde 268.

VOORSTELLEN VAN WET (Inoverwegingneming) :

Bladzijden 268 en 297.

De heer Somers c.s. — Voorstel van wet houdende federalisering van de Nationale Maatschappij der Belgische spoorwegen door de oprichting van raden van bestuur, samengesteld in functie van de gemeenschappen, ten einde een efficiënt en budgettair verantwoord beleid inzake het openbaar vervoer per spoor mogelijk te maken, de inspraak van de gemeenschappen te verzekeren, en een coördinatie voor de agglomeratie Brussel, de internationale spoorverbindingen en contacten vast te leggen.

De heer Moureaux c.s. :

1. Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 20 april 1874 betreffende de voorlopige hechtenis;
2. Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 15 maart 1874 op de uitleveringen.

De heer Trussart. — Voorstel van wet houdende wijziging van het Kieswetboek en van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966.

De heer Gijs c.s. — Voorstel van wet tot wijziging van artikel 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De heer Somers c.s. — Voorstel van wet tot wijziging van het Wetboek van strafvordering.

De heer de Wasseige c.s. :

1. Voorstel van wet strekkende om het bedrijfsrevisorat in te voeren in de instellingen van het gesubsidieerd onderwijs;
2. Voorstel van wet betreffende de loonmatiging strekkende om de koopkracht van de werknemers en sociale-uitkeringstrek- kers in stand te houden;
3. Voorstel van wet betreffende de herplaatsing van werknemers die ten onrechte zijn ontslagen.

De heer Lallemand c.s. :

1. Voorstel van wet betreffende de betaling van onderhouds- vorderingen;
2. Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winst oogmerk en de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend.

De heer Lallemand :

1. Voorstel van wet betreffende de openbaarheid van de tucht- rechtelijke procedures tegen geneesheren, apothekers, archi- tecten en dierenartsen;
2. Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 16 december 1851 op de voorrechten en hypotheeken.

De heer Lallemand c.s. :

1. Voorstel van wet tot aanvulling van artikel 507, tweede lid, van het Strafwetboek;
2. Voorstel van wet houdende wijziging van artikel 19 van de wet van 1 juli 1964 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen en gewoontemisdadigers;
3. Voorstel van wet tot wijziging van titel VII, hoofdstuk VII, van het Strafwetboek, betreffende de openbare schennis van de goede zeden;
4. Voorstel van wet betreffende de besturen van de erediens- ten en de aconfessionele levensbeschouwelijke gemeenschap.

De heren Lallemand en Collignon. — Voorstel van wet betreffende het faillissement en het gerechtelijk akkoord.

De heer Lallemand :

1. Voorstel van wet tot wijziging van artikel 574, 1^o, van het Gerechtelijk Wetboek;
2. Voorstel van wet tot wijziging van artikel 764, 12^o, van het Gerechtelijk Wetboek;
3. Voorstel van wet houdende wijziging van artikel 369bis van het Strafwetboek.

M. Lafosse. — Proposition de loi modifiant l'article 55 du Code civil.

MM. Henrion et Remacle. — Proposition de loi complétant la loi du 3 mai 1880 sur les enquêtes parlementaires.

M. Remacle. — Proposition de loi relative à l'adoption et aux actes de l'état civil.

M. Cardoen et consorts. — Proposition de loi modifiant les lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966.

M. Moens et consorts. — Proposition de loi modifiant la loi du 9 août 1963 instituant et organisant un régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité.

PROPOSITIONS (Prise en considération) :

Page 268.

MM. de Wasseige et Pécriaux. — Proposition de résolution relative au plan d'équipement du secteur de l'électricité pour 1985-1995.

M. Basecq et consorts. — Proposition d'institution d'une commission d'enquête chargée d'étudier les problèmes relatifs aux importations et aux utilisations frauduleuses d'hormones destinées à l'engraissement du bétail et plus spécialement au respect de l'application des lois et règlements se rapportant à cette matière.

M. Vaes et Mme Aelvoet. — Proposition visant à établir certaines sanctions économiques vis-à-vis de la république d'Afrique du Sud pour faire face à l'apartheid.

PROJET DE LOI (Discussion) :

Projet de loi portant diverses dérogations à l'article 1^{er} de la loi du 3 mars 1977 relative aux effets de la dissolution des Chambres législatives à l'égard des projets et propositions de loi antérieurement déposés.

Discussion générale. — Orateur : M. Weckx, rapporteur, p. 268.

Discussion et vote des articles, p. 269.

QUESTION ORALE DE M. BATAILLE AU SECRETAIRE D'ETAT AUX AFFAIRES EUROPEENNES ET A L'AGRICULTURE SUR « LE CONTROLE DE L'INSEMINATION ARTIFICIELLE BOVINE » :

Orateurs : M. Bataille, M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations extérieures, p. 272.

QUESTION ORALE DE M. VAN IN AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTERIEUR, DE LA FONCTION PUBLIQUE ET DE LA DECENTRALISATION, SUR « L'INDEMNISATION DES VICTIMES DU DRAME DU HEYSEL » :

Orateurs : M. Van In, M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations extérieures, p. 272.

QUESTION ORALE DE M. DE WASSEIGE AU MINISTRE DES AFFAIRES ECONOMIQUES SUR « L'ETAT D'AVANCEMENT DES TRAVAUX EFFECTUES AU SURREGENERATEUR DE KALKAR » :

Orateurs : M. de Wasseige, M. Maystadt, ministre des Affaires économiques, p. 272.

QUESTION ORALE DE MME TYBERGHIE-VANDENBUSCHE AU MINISTRE DES AFFAIRES ECONOMIQUES SUR « LE FAIT QUE LE FONDS SOCIAL EUROPEEN N'ACCORDE PAS D'AIDES AU WESTHOEK » :

Orateurs : Mme Tyberghien-Vandenbussche, M. Maystadt, ministre des Affaires économiques, p. 273.

De heer Lafosse. — Voorstel van wet tot wijziging van artikel 55 van het Burgerlijk Wetboek.

De heren Henrion en Remacie. — Voorstel van wet tot aanvulling van de wet van 3 mei 1880 op het parlementair onderzoek.

De heer Remacle. — Voorstel van wet betreffende de adoptie en de akten van de burgerlijke stand.

De heer Cardoen c.s. — Voorstel van wet tot wijziging van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966.

De heren Moens c.s. — Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

VOORSTELLEN (Inoverwegingneming) :

Bladzijde 268.

De heren de Wasseige en Pécriaux. — Voorstel van resolutie betreffende het uitrustingsplan van de elektriciteitssector voor 1985-1995.

De heer Basecq c.s. — Voorstel tot instelling van een onderzoekscommissie belast met het bestuderen van de problemen betreffende de invoer en het onwettig gebruik van hormonen voor het vetmesten van vee en inzonderheid betreffende de naleving van de wetten en verordeningen ter zake.

De heer Vaes en mevrouw Aelvoet. — Voorstel betreffende het nemen van bepaalde economische sancties tegen de republiek Zuid-Afrika als reactie op de apartheid.

ONTWERP VAN WET (Bespreking) :

Ontwerp van wet houdende verscheidene afwijkingen van artikel 1 van de wet van 3 maart 1977 betreffende de gevolgen van de ontbinding der Wetgevende Kamers ten aanzien van de vroeger ingediende ontwerpen en voorstellen van wet.

Algemene bespreking. — Spreker : de heer Weckx, rapporteur, blz. 268.

Beraadslaging en stemming over de artikelen, blz. 269.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BATAILLE AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR EUROPESE ZAKEN EN LANDBOUW OVER « DE CONTROLE OP DE KUNSTMATIGE INSEMINATIE BIJ RUNDEREN » :

Sprekers : de heer Bataille, de heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Betrekkingen, blz. 272.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN IN AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN, OPENBAAR AMBT EN DECENTRALISATIE, OVER « DE SCHADELOOSSTELLING VAN DE SLACHTOFFERS VAN HET HEIZEL-DRAMA » :

Sprekers : de heer Van In, de heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Betrekkingen, blz. 272.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DE WASSEIGE AAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN OVER « DE VOORTGANG VAN DE WERKZAAMHEDEN AAN DE SNELLE KWEEKREACTOR TE KALKAR » :

Sprekers : de heer de Wasseige, de heer Maystadt, minister van Economische Zaken, blz. 272.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW TYBERGHIE-VANDENBUSCHE AAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN OVER « HET NIET-VERLENEN VAN STEUN AAN DE WESTHOEK DOOR HET EUROPEES SOCIAAL FONDS » :

Sprekers : mevrouw Tyberghien-Vandenbussche, de heer Maystadt, minister van Economische Zaken, blz. 273.

QUESTION ORALE DE M. VANDENHAUTE AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE LA JUSTICE ET DES REFORMES INSTITUTIONNELLES, AU MINISTRE DE L'EMPLOI ET DU TRAVAIL, AU MINISTRE DES AFFAIRES ECONOMIQUES ET AU MINISTRE DES CLASSES MOYENNES SUR « LA NOMINATION DES JUGES SOCIAUX ET CONSULAIRES » :

Orateurs : M. Vandenhaute, M. Gol, Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Réformes institutionnelles, p. 273.

QUESTION ORALE DE M. VANDENHAUTE AU MINISTRE DE L'EMPLOI ET DU TRAVAIL SUR « LA COMPOSITION DE LA COMMISSION PARITAIRE NATIONALE AUXILIAIRE POUR EMPLOYES » :

Orateurs : M. Vandenhaute, M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail, p. 274.

QUESTION ORALE DE M. MOUTON A M. DAMSEAUX, MINISTRE DE L'EDUCATION NATIONALE, SUR « LES DEPASSEMENTS BUDGETAIRES POUR 1985 A L'EDUCATION NATIONALE » :

Orateurs : M. Mouton, M. Damseaux, ministre de l'Education nationale, p. 274.

QUESTION ORALE DE M. VAN OOTEGHEM AU SECRETAIRE D'ETAT A LA SANTE PUBLIQUE ET A LA POLITIQUE DES HANDICAPES SUR « LES ARRETES D'EXECUTION RELATIFS A L'INSTITUT D'EXPERTISE VETERINAIRE » :

Orateurs : M. Van Ooteghem, Mme Demeester-De Meyer, secrétaire d'Etat à la Santé publique et à la Politique des Handicapés, adjoint au ministre des Affaires sociales, p. 275.

QUESTION ORALE DE M. DIDDEN AU MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DU COMMERCE EXTERIEUR SUR « LA LIAISON FERROVIAIRE HASSELT-MOL ET LES INVESTISSEMENTS PREVUS A L'ATELIER DE BALEN » :

Orateurs : M. Didden, M. De Croo, ministre des Communications et du Commerce extérieur, p. 275.

QUESTION ORALE DE M. VAN OOTEGHEM AU MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DU COMMERCE EXTERIEUR SUR « LA SITUATION MISERABLE DU RESEAU DE LA SNCB EN HIVER » :

Orateurs : M. Van Ooteghem, M. De Croo, ministre des Communications et du Commerce extérieur, p. 276.

QUESTION ORALE DE M. BATAILLE AU MINISTRE DE LA DEFENSE NATIONALE ET MINISTRE DE LA REGION BRUXELLOISE SUR « LA REQUISITION DE TERRES AGRICOLES DANS LES ENVIRONS DE FLORENNES » :

Orateurs : M. Bataille, M. le chevalier de Donnea, ministre de la Défense nationale et ministre de la Région bruxelloise, p. 276.

QUESTIONS ORALES DE M. BATAILLE AU SECRETAIRE D'ETAT AUX AFFAIRES EUROPEENNES ET A L'AGRICULTURE SUR :

- A) « LA POLITIQUE EN MATIERE DE QUOTAS LAITIERS » ;
- B) « L'INSTAURATION D'UN REGIME DE PRIMES POUR LA CESSATION VOLONTAIRE DE PRODUCTION LAITIÈRE » :

Orateurs : M. Bataille, M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations extérieures, p. 277.

QUESTION ORALE DE M. MOUTON AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTERIEUR, DE LA FONCTION PUBLIQUE ET DE LA DECENTRALISATION, SUR « L'INCENDIE SURVENU RECEMMENT DANS UN DEPOT D'ENGRAIS CHIMIQUES A SERON-FORVILLE » :

Orateurs : M. Mouton, M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations extérieures, p. 278.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VANDENHAUTE AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN JUSTITIE EN INSTITUTIONELE HERVORMINGEN, AAN DE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID, AAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN EN AAN DE MINISTER VAN MIDDENSTAND OVER « DE BENOEMING VAN DE RECHTERS IN SOCIALE ZAKEN EN DE RECHTERS IN HANDELSZAKEN » :

Sprekers : de heer Vandenhaute, de heer Gol, Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Institutionele Hervormingen, blz. 273.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VANDENHAUTE AAN DE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID OVER « DE SAMENSTELLING VAN HET AANVULLEND NATIONAAL PARITAIR COMITE VOOR DE BEDIENDEN » :

Sprekers : de heer Vandenhaute, de heer Hansenne, minister van Tewerkstelling en Arbeid, blz. 274.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER MOUTON AAN DE HEER DAMSEAUX, MINISTER VAN ONDERWIJS, OVER « DE OVERSCHRIJDINGEN VAN DE BEGROTING VAN ONDERWIJS IN 1985 » :

Sprekers : de heer Mouton, de heer Damseaux, minister van Onderwijs, blz. 274.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN OOTEGHEM AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR VOLKSGEZONDHEID EN GEHANDICAPTENBELEID OVER « DE UITVOERINGSBESLUITEN BETREFFENDE HET INSTITUUT VOOR VETERINAIRE KEURING » :

Sprekers : de heer Van Ooteghem, mevrouw Demeester-De Meyer, staatssecretaris voor Volksgezondheid en Gehandicaptenbeleid, toegevoegd aan de minister van Sociale Zaken, blz. 275.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DIDDEN AAN DE MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER « DE SPOORVERBINDING HASSELT-MOL EN DE GEPLANEDE INVESTERINGEN IN DE WERKPLAATS TE BALEN » :

Sprekers : de heer Didden, de heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel, blz. 275.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN OOTEGHEM AAN DE MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER « DE WINTERELLENDEN OP HET NMBS-NET » :

Sprekers : de heer Van Ooteghem, de heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel, blz. 276.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BATAILLE AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING EN MINISTER VAN HET BRUSSELS GEWEST OVER « DE VORDERING VAN LANDBOUWGROND IN DE OMGEVING VAN FLORENNES » :

Sprekers : de heer Bataille, ridder de Donnea, minister van Landsverdediging en minister van het Brussels Gewest, blz. 276.

MONDELINGE VRAGEN VAN DE HEER BATAILLE AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR EUROPESE ZAKEN EN LANDBOUW OVER :

- A) « HET BELEID INZAKE DE MELKQUOTA » ;
- B) « DE INSTELLING VAN EEN PREMIEREGELING VOOR HET VRIJWILLIG STOPZETTEN VAN DE MELKPRODUCTIE » :

Sprekers : de heer Bataille, de heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Betrekkingen, blz. 277.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER MOUTON AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN, OPENBAAR AMBT EN DECENTRALISATIE, OVER « DE BRAND DIE ONLANGS IS ONTSTAAN IN EEN DEPOT VAN KUNSTMESTSTOFFEN TE SERON-FORVILLE » :

Sprekers : de heer Mouton, de heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Betrekkingen, blz. 278.

QUESTION ORALE DE M. DE BONDY AU MINISTRE DES AFFAIRES ECONOMIQUES SUR « LES CONSEQUENCES ECONOMIQUES ET SOCIALES DE LA BRUSQUE FERMETURE DES SIEGES DE LOKEREN ET DE ZONNEBEKE D'UNE ENTREPRISE DE CONFECTION » :

Orateurs : M. De Bondt, M. Maystadt, ministre des Affaires économiques, p. 278.

ORDRE DES TRAVAUX :

Pages 279 et 287.

INTERPELLATIONS (Discussion) :

Interpellation de M. Bataille au secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture sur « l'application de la législation concernant l'utilisation des substances hormonales ».

Orateurs : M. Bataille, M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations extérieures, p. 279.

Interpellation de M. Van In au ministre des Communications et du Commerce extérieur sur « la privatisation ou la vente au rabais de la Régie des Transports maritimes ».

Orateurs : MM. Van In, Seeuws, De Bondt, M. De Croo, ministre des Communications et du Commerce extérieur, p. 281.

Interpellation de M. Van In au Premier ministre sur « des violations condamnables de la Constitution et de la loi ».

Orateurs : MM. Van In, Collignon, Lallemand, Van Grembergen, M. Martens, Premier ministre, p. 287.

QUESTION ORALE DE MME TRUFFAUT AU PREMIER MINISTRE SUR « LA NOMINATION D'UN CRIMINEL DE GUERRE DANS LES ORDRES NATIONAUX » :

Orateurs : Mme Truffaut, M. Martens, Premier ministre, p. 287.

PROPOSITIONS DE LOI (Dépôt) :

Page 295.

M. Van Rompaey. — Proposition de loi créant un Conseil du budget.

M. de Wasseige. — Proposition de loi sur la réintégration des travailleurs licenciés abusivement.

M. Lallemand :

- a) Proposition de loi relative au paiement des créances alimentaires;
- b) Proposition de loi modifiant la loi du 27 juin 1921 accordant la personnalité civile aux associations sans but lucratif et aux établissements d'utilité publique;
- c) Proposition de loi relative à la publicité des procédures disciplinaires contre les médecins, pharmaciens, architectes et médecins vétérinaires;
- d) Proposition de loi modifiant la loi sur la révision du régime hypothécaire du 16 décembre 1851;
- e) Proposition de loi complétant l'article 507, deuxième alinéa, du Code pénal;
- f) Proposition de loi modifiant l'article 19 de la loi du 1^{er} juillet 1964 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude;
- g) Proposition de loi modifiant le chapitre VII du titre VII du Code pénal intitulé « des outrages publics aux bonnes mœurs »;
- h) Proposition de loi relative aux administrations des cultes et de la communauté philosophique non confessionnelle;
- i) Proposition de loi relative aux faillites et concordats;
- j) Proposition de loi modifiant l'article 574, 1^{er}, du Code judiciaire;
- k) Proposition de loi modifiant l'article 764, 12^{er}, du Code judiciaire;
- l) Proposition de loi modifiant l'article 369bis du Code pénal.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DE BONDY AAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN OVER « DE SOCIALE EN ECONOMISCHE GEVOLGEN VAN DE ABRUPT SLUITING VAN DE ZETELS TE LOKEREN EN ZONNEBEKE VAN EEN TEXTIELBEDRIJF » :

Sprekers : de heer De Bondt, de heer Maystadt, minister van Economische Zaken, blz. 278.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN :

Bladzijden 279 en 287.

INTERPELLATIES (Bespreking) :

Interpellatie van de heer Bataille tot de staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw over « de toepassing van de wetgeving betreffende het gebruik van de hormoonpreparaten ».

Sprekers : de heer Bataille, de heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Betrekkingen, blz. 279.

Interpellatie van de heer Van In tot de minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel over « de privatisering of de uitverkoop van de Regie voor Maritiem Transport ».

Sprekers : de heren Van In, Seeuws, De Bondt, de heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel, blz. 281.

Interpellatie van de heer Van In tot de Eerste minister over « de te laken hand- en spandiensten bij het schenden van Grondwet en wet ».

Sprekers : de heren Van In, Collignon, Lallemand, Van Grembergen, de heer Martens, Eerste minister, blz. 287.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW TRUFFAUT AAN DE EERSTE MINISTER OVER « DE BENOEMING VAN EEN OORLOGSMISDADIGER IN EEN NATIONALE ORDE » :

Sprekers : mevrouw Truffaut, de heer Martens, Eerste minister, blz. 287.

VOORSTELLEN VAN WET (Indiening) :

Bladzijde 295.

De heer Van Rompaey. — Voorstel van wet houdende de oprichting van een Begrotingsraad.

De heer de Wasseige. — Voorstel van wet betreffende de herplaatsing van werknemers die ten onrechte zijn ontslagen.

De heer Lallemand :

- a) Voorstel van wet betreffende de betaling van onderhoudsvorderingen;
- b) Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstoogmerk en de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend;
- c) Voorstel van wet betreffende de openbaarheid van de tuchtrechtelijke procedures tegen geneesheren, apothekers, architecten en dierenartsen;
- d) Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 16 december 1851 op de voorrechten en hypotheek;
- e) Voorstel van wet tot aanvulling van artikel 507, tweede lid, van het Strafwetboek;
- f) Voorstel van wet houdende wijziging van artikel 19 van de wet van 1 juli 1964 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen en de gewoontemisdadigers;
- g) Voorstel van wet tot wijziging van titel VII, hoofdstuk VII, van het Strafwetboek, betreffende de openbare schennis van de goede zeden;
- h) Voorstel van wet betreffende de besturen van de eredienssten en de aconfessionele levensbeschouwelijke gemeenschap;
- i) Voorstel van wet betreffende het faillissement en het gerechtelijk akkoord;
- j) Voorstel van wet tot wijziging van artikel 574, 1^{er}, van het Gerechtelijk Wetboek;
- k) Voorstel van wet tot wijziging van artikel 764, 12^{er}, van het Gerechtelijk Wetboek;
- l) Voorstel van wet houdende wijziging van artikel 369bis van het Strafwetboek.

M. Lafosse. — Proposition de loi modifiant l'article 55 du Code civil.

MM. Henrion et Remacle. — Proposition de loi complétant la loi du 3 mai 1880 sur les enquêtes parlementaires.

M. Remacle. — Proposition de loi relative à l'adoption et aux actes de l'état civil.

M. Moens. — Proposition de loi modifiant la loi du 9 août 1963 instituant et organisant un régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité.

M. Cardoen. — Proposition de loi modifiant les lois sur l'emploi des langues en matière administrative coordonnées le 18 juillet 1966.

M. Valkeniers. — Proposition de loi portant nomination statutaire des membres du personnel recrutés antérieurement de la « Résidence Koning Albert » à Dilbeek, gérée par l'Institut national des invalides de la guerre, anciens combattants et victimes de guerre.

M. Collignon. — Proposition de loi modifiant l'article 91 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat.

M. Seeuws. — Proposition de loi relative à l'administration de l'enseignement de l'Etat.

M. Cardoen :

- a) Proposition de loi abrogeant l'article 357 du Code des impôts sur les revenus;
- b) Proposition de loi modifiant l'article 355 du Code des impôts sur les revenus.

M. Lepaffe :

- a) Proposition de loi relative à l'acharnement thérapeutique;
- b) Proposition de loi introduisant dans le Code civil un article 171bis instituant le mariage posthume;
- c) Proposition de loi tendant à supprimer la limitation du cumul entre l'exercice de la profession d'architecte indépendant et la fonction de professeur d'architecture;
- d) Proposition de loi tendant à autoriser le Conseil d'Etat à ordonner le sursis à exécution des décisions administratives;
- e) Proposition de loi visant à autoriser le port du nom d'un des conjoints après divorce;
- f) Proposition de loi relative à la dénomination de l'aéroport national;
- g) Proposition de loi uniformisant les normes de création, de maintien et de subvention des emplois dans l'enseignement sur le territoire de l'arrondissement de Bruxelles-Capitale;
- h) Proposition de loi visant à protéger le vendeur en cas de faillite de l'acheteur;
- i) Proposition de loi modifiant la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce de munitions.

Mme Delruelle-Ghobert. — Proposition de loi accordant des garanties au contribuable.

M. Henrion. — Proposition de loi modifiant les articles 187, 189, 190, 191, 192, 193 et 194 du Code judiciaire relatifs aux conditions de nomination des magistrats.

PROPOSITION DE RESOLUTION (Dépôt) :

Page 296.

M. Vaes et Mme Aelvoet. — Proposition de résolution visant à établir certaines sanctions économiques vis-à-vis de la république d'Afrique du Sud pour faire face à l'apartheid.

De heer Lafosse. — Voorstel van wet tot wijziging van artikel 55 van het Burgerlijk Wetboek.

De heren Henrion en Remacle. — Voorstel van wet tot aanvulling van de wet van 3 mei 1880 op het parlementair onderzoek.

De heer Remacle. — Voorstel van wet betreffende de adoptie en de akten van de burgerlijke stand.

De heer Moens. — Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

De heer Cardoen. — Voorstel van wet tot wijziging van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966.

De heer Valkeniers. — Voorstel van wet houdende statutaire benoeming van de vroeger aangeworven personeelsleden van de Residentie Koning Albert te Dilbeek beheerd door het Nationaal Instituut voor oorlogsinvaliden, oud-strijders en oorlogsslachtoffers.

De heer Collignon. — Voorstel van wet tot wijziging van artikel 91 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De heer Seeuws. — Voorstel van wet betreffende het beheer van het rijksonderwijs.

De heer Cardoen :

- a) Voorstel van wet tot opheffing van artikel 357 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen;
- b) Voorstel van wet tot wijziging van artikel 355 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen.

De heer Lepaffe :

- a) Voorstel van wet betreffende de hardnekkige voortzetting van een uitzichtloze therapie;
- b) Voorstel van wet tot invoering van het postume huwelijk en opneming van een desbetreffend artikel 171bis in het Burgerlijk Wetboek;
- c) Voorstel van wet tot opheffing van de beperking van de cumulatie van het beroep van zelfstandig architect met het ambt van leraar in de architectuur;
- d) Voorstel van wet waarbij de Raad van State wordt gemachtigd de opschorting van de tenuitvoerlegging van de administratieve beslissingen te gelasten;
- e) Voorstel van wet houdende machtiging van de ene echtgenoot om de naam van de andere echtgenoot te dragen na echtscheiding;
- f) Voorstel van wet betreffende de naam van de nationale luchthaven;
- g) Voorstel van wet waarbij eenheid wordt gebracht in de normen voor de instelling, de handhaving en de subsidiëring van betrekkingen in het onderwijs binnen het arrondissement Brussel-Hoofdstad;
- h) Voorstel van wet tot bescherming van de verkoper bij faillissement van de koper;
- i) Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie.

Mevrouw Delruelle-Ghobert. — Voorstel van wet houdende garanties voor de belastingplichtige.

De heer Henrion. — Voorstel van wet tot wijziging van de artikelen 187, 189, 190, 191, 192, 193 en 194 van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de benoemingsvoorwaarden van de magistraten.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE (Indiening) :

Bladzijde 296.

De heer Vaes en mevrouw Aelvoet. — Voorstel van resolutie betreffende het nemen van bepaalde economische sancties tegen de republiek Zuid-Afrika als reactie op de apartheid.

PROPOSITION DE LOI (Retrait) :

Page 296.

M. Vaes. — Proposition de loi modifiant l'article 3 de la loi du 27 juin 1921 accordant la personnalité civile aux associations sans but lucratif et aux établissements d'utilité publique actuellement pendante à la commission de la Justice.

VOORSTEL VAN WET (Intrekking) :

Bladzijde 296.

De heer Vaes. — Voorstel van wet tot wijziging van artikel 3 van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend, thans aanhangig bij de commissie voor de Justitie.

PRESIDENCE DE M. LEEMANS, PRESIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER LEEMANS, VOORZITTER

Mme Panneels-Van Baelen et M. Mouton, secrétaires, prennent place au bureau.
Mevr. Panneels-Van Baelen en de heer Mouton, secretarissen, nemen plaats aan het bureau.

La séance est ouverte à 14 h 10 m.
De vergadering wordt geopend te 14 u. 10 m.

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

CONGES — VERLOF

MM. Desmarets, à l'étranger; Remacle, pour d'autres devoirs; Van Der Niepen, pour raison de santé, demandent un congé.

Vragen verlof : de heren Desmarets, in het buitenland; Remacle, wegens andere plichten; Van Der Niepen, om gezondheidsredenen.

— Ces congés sont accordés.

Dit verlof wordt toegestaan.

Mmes Smitt, pour des raisons familiales; De Pauw-Deveen, MM. Noerens et Pécriaux, pour raison de santé; Mme Van den Poel-Welkenhuysen et MM. Laverge, pour des obligations professionnelles; Hismans, pour des devoirs administratifs; Basecq, empêché; Gevenois, pour d'autres devoirs, demandent d'excuser leur absence à la réunion de cet après-midi.

Afwezig met bericht van verhindering : de dames Smitt, wegens familiale redenen; De Pauw-Deveen, de heren Noerens en Pécriaux, om gezondheidsredenen; mevrouw Van den Poel-Welkenhuysen en de heren Laverge, wegens beroepspllichten; Hismans, wegens bestuurspllichten; Basecq, belet; Gevenois, wegens andere plichten.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving.

INTERPELLATIES — INTERPELLATIONS

Verzoeken — Demandes

De Voorzitter. — Het bureau heeft de volgende interpellatieverzoeken ontvangen :

1. Van de heer Van In tot de minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel over « de privatisering of de uitverkoop van de Regie voor Maritiem Transport »;

Le bureau a été saisi des demandes d'interpellation suivantes :

1. De M. Van In au ministre des Communications et du Commerce extérieur sur « la privatisation ou la vente au rabais de la Régie des Transports maritimes »;

2. Van de heer Pataer tot de minister van Tewerkstelling en Arbeid over « de houding van de regering ten aanzien van de uitbreiding van de zondagsarbeid in het algemeen en de recente inbreuken op en omzeiling van de wetgeving inzake zondagsrust in de distributiesector in het bijzonder »;

2. De M. Pataer au ministre de l'Emploi et du Travail sur « l'attitude du gouvernement à l'égard de l'extension du travail du dimanche en général et les infractions à la législation sur le repos du dimanche ainsi que les contournements de celle-ci dans le secteur de la distribution en particulier »;

3. Van de heer Pataer tot de minister van Sociale Zaken en Institutionele Hervormingen over « de verantwoordelijkheid van de regering in verband met het al dan niet tot stand komen van een nieuwe overeenkomst omtrent de erelonen van de artsen »;

3. De M. Pataer au ministre des Affaires sociales et des Réformes institutionnelles sur « la responsabilité du gouvernement dans la réalisation ou non d'un accord sur une nouvelle convention en matière d'honoraires médicaux »;

4. Van de heer Capoen tot de minister van Economische Zaken over « de Westhoek, het arrondissement Ieper en de Europese beleidsinstrumenten voor hervitalisering van achtergebleven regio's ».

4. De M. Capoen au ministre des Affaires économiques sur « le Westhoek, l'arrondissement d'Ypres et les instruments de la politique européenne en vue de revitaliser les régions en retard de développement ».

Deze interpellaties zijn op de agenda vermeld.

Ces interpellations figurent à l'ordre du jour.

Par ailleurs, M. de Wasseige demande à interpellier le ministre des Travaux publics sur « la comptabilité du Fonds des Routes ».

Bovendien vraagt de heer de Wasseige de minister van Openbare Werken te interpelleren over « de boekhouding van het Wegenfonds ».

De datum van die interpellatie zal later worden bepaald.

La date de cette interpellation sera fixée ultérieurement.

OVERLIJDEN VAN OUD-SENATOREN

DECES D'ANCIENS SENATEURS

De Voorzitter. — De Senaat zal met groot leedwezen kennis hebben genomen van het overlijden van de heren Dequeecker, gewezen senator voor het arrondissement Antwerpen en Radoux, gewezen senator voor het arrondissement Brussel.

Le Sénat a été peiné d'apprendre le décès de MM. Dequeecker, ancien sénateur de l'arrondissement d'Anvers et Radoux, ancien sénateur de l'arrondissement de Bruxelles.

Uw Voorzitter heeft het rouwbeklag van de vergadering aan de familie van onze betreurde gewezen medeleden betuigd.

Votre Président a adressé les condoléances de l'assemblée aux familles de nos regrettés anciens collègues.

ONTSLAG VAN EEN SENATOR
DEMISSION D'UN SÉNATEUR

De Voorzitter. — Bij brief van 17 januari 1986 heeft de heer Verdonck, senator verkozen door het arrondissement Dendermonde-Sint-Niklaas, mij laten weten dat hij van dat mandaat afziet vanaf 21 januari 1986.

Par lettre du 17 janvier 1986, M. Verdonck, élu sénateur par l'arrondissement Termonde-Saint-Nicolas, m'a fait savoir qu'il renonce à ce mandat à partir du 21 janvier 1986.

— Voor kennisgeving aangenomen.

Pris pour notification.

PROJET DE LOI — ONTWERP VAN WET

Renvoi — Verwijzing

M. le Président. — Il est proposé au bureau de renvoyer à la commission de l'Intérieur, pour examen complémentaire, le projet de loi modifiant certaines dispositions de la loi provinciale.

Aan het bureau wordt voorgesteld, voor nader onderzoek, terug te verwijzen naar de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden, het ontwerp van wet tot wijziging van sommige bepalingen van de provinciewet.

Cet examen complémentaire ne porterait que sur les amendements qui ont été déposés depuis la distribution du rapport de la commission et, bien entendu, sur les articles auxquels ils sont rattachés. Il va de soi que, si nécessaire, la commission peut aussi examiner la concordance des divers articles entre eux.

Il s'agirait en quelque sorte d'une procédure ressemblant à celle de la seconde lecture. Qu'en pense le président de la commission ?

M. Paque. — La commission est à la disposition de l'assemblée et de son Président.

Permettez-moi toutefois de faire remarquer que bon nombre de membres de la commission de l'Intérieur ont été remplacés par de nouveaux sénateurs et n'ont donc assisté ni à la première discussion générale — puisqu'il y en a eu une seconde —, ni à la discussion des articles. Je me demande, dès lors, s'il serait possible de ne discuter que des amendements et de certains articles sans en approfondir d'autres. Je suppose que le projet venant de la Chambre a déjà été modifié dès l'article 2.

M. le Président. — C'est parce que le ministre a l'intention de déposer de nouveaux amendements en séance publique que je trouve sage de renvoyer dès maintenant le projet à la commission. Je laisse à son président le soin de juger de la manière d'organiser les travaux, mais il me paraît évident qu'il ne faut pas reprendre la discussion générale de tout le projet.

M. Paque. — Bien entendu, monsieur le Président.

COMMISSIE VAN TOEZICHT OP DE DEPOSITO-
EN CONSIGNATIEKAS*Aanwijzing van een lid*COMMISSION DE SURVEILLANCE DE LA CAISSE DES DEPOTS
ET CONSIGNATIONS*Désignation d'un membre*

De Voorzitter. — Bij schrijven van 18 december 1985 heeft de minister van Financiën aan de Senaat medegedeeld dat het mandaat van de heer Roger Windels, door de Senaat aangewezen als lid van de Commissie van toezicht op de Deposito- en Consignatiekas, op 31 december 1985 verstreek.

Overeenkomstig artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de Deposito- en Consignatiekas, moet de Senaat dus overgaan tot de benoeming van een van zijn leden als lid van de Commissie van toezicht.

Er is slechts één kandidaat voorgedragen : de heer Roger Windels.

In die omstandigheden zal de Senaat de stemming wellicht overbodig achten.

Par lettre du 18 décembre 1985 le ministre des Finances a fait connaître au Sénat que le mandat de M. Roger Windels, élu par le Sénat en qualité de membre de la Commission de surveillance de la Caisse des dépôts et consignations, venait à expiration le 31 décembre 1985.

Conformément à l'article 5 de l'arrêté royal du 18 mars 1935, co-ordonnant les lois relatives à la Caisse des dépôts et consignations, le Sénat doit donc procéder à la désignation d'un de ses membres pour faire partie de la commission de surveillance.

M. Roger Windels est le seul candidat.

Dans ces conditions, le Sénat estimera sans doute ne pas devoir passer au scrutin. (*Assentiment.*)

Bijgevolg verklaar ik de heer Windels lid van de commissie van toezicht op de Deposito- en Consignatiekas.

Je proclame donc M. Windels membre de la commission de surveillance de la Caisse des dépôts et consignations.

Hiervan zal kennis worden gegeven aan de minister van Financiën.

Il en sera donné connaissance au ministre des Finances.

PROPOSITIONS — VOORSTELLEN

Prise en considération — Inoverwegingneming

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la discussion sur la prise en considération de propositions.

Aan de orde is thans de bespreking over de inoverwegingneming van voorstellen.

Vous avez reçu la liste des différentes propositions à prendre en considération, avec indication des commissions auxquelles le bureau envisage de les renvoyer.

U hebt de lijst van de verschillende in overweging te nemen voorstellen ontvangen, met opgave van de commissies waarnaar het bureau voornemens is ze te verwijzen.

Je prie les membres qui auraient des observations à formuler, de me les faire connaître avant la fin de la séance.

Ik verzoek de leden die opmerkingen mochten hebben, mij die vóór het einde van de vergadering te doen kennen.

Sauf suggestion divergente, je considérerai les propositions comme prises en considération et renvoyées aux commissions indiquées par le bureau.

Tenzij er afwijkende suggesties zijn, zal ik beschouwen dat die voorstellen in overweging genomen zijn en verwezen naar de commissies die door het bureau zijn aangeduid.

ONTWERP VAN WET HOUDENDE VERSCHIEDENE AFWIJKINGEN VAN ARTIKEL 1 VAN DE WET VAN 3 MAART 1977 BETREFFENDE DE GEVOLGEN VAN DE ONTBINDING DER WETGEVENDE KAMERS TEN AANZIEN VAN DE VROEGER INGEDIENDE ONTWERPEN EN VOORSTELLEN VAN WET

*Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen*PROJET DE LOI PORTANT DIVERSES DEROGATIONS A L'ARTICLE 1^{er} DE LA LOI DU 3 MARS 1977 RELATIVE AUX EFFETS DE LA DISSOLUTION DES CHAMBRES LEGISLATIVES A L'EGARD DES PROJETS ET PROPOSITIONS DE LOI ANTERIEUREMENT DEPOSES*Discussion générale et vote des articles*

De Voorzitter. — Wij vatten de beraadslaging aan over het ontwerp van wet houdende verscheidene afwijkingen van artikel 1 van de wet van 3 maart 1977.

Nous abordons l'examen du projet de loi portant diverses dérogations à l'article 1^{er} de la loi du 3 mars 1977.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Het woord is aan de rapporteur.

De heer Weckx, rapporteur. — Mijnheer de Voorzitter, mijn verslag kan uiteraard zeer kort zijn vermits de discussie in de commissie voor de Justitie ook bijzonder kort is geweest. Er werd eerst en vooral een vraag gesteld naar de volledigheid van de lijst der ontwerpen. Daarop werd geantwoord dat deze lijst volledig is in zoverre dat een aantal ontwerpen in deze lijst niet voorkomen omdat de regering zinnens is betreffende de materie ter zake een nieuw ontwerp in te dienen.

Mijnheer de Voorzitter, ik vestig er uw aandacht op dat tijdens de bespreking in de commissie, rekening houdend met de *ratio legis* van deze wet die, zoals blijkt uit de memorie van toelichting,

erin bestaat de herdruk van talrijke parlementaire stukken te vermijden, ook de vraag werd gesteld of de Senaat niet dezelfde houding zou aannemen ten aanzien van de voorstellen van wet. Er werd gesuggereerd dat het bureau van de Senaat of de commissie voor het reglement de vroeger ingediende wetsvoorstellen opnieuw zou bekijken ten einde tegemoet te komen aan de *ratio legis* van dit ontwerp zodat ook in dit verband door het vermijden van de herdruk van talrijke documenten tijd en geld zou worden bespaard.

De Voorzitter. — Vraagt niemand meer het woord in de algemene beraadslaging? Zo neen, dan verklaar ik ze voor gesloten en gaan wij over tot de behandeling van de artikelen van het ontwerp van wet.

Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

L'article premier est ainsi rédigé :

Article 1^{er}. Par dérogation à l'article 1^{er} de la loi du 3 mars 1977 relative aux effets de la dissolution des Chambres législatives à l'égard des projets et propositions de loi antérieurement déposés, les Chambres restent saisies des projets de loi ci-après énumérés :

Projet de loi relatif aux réseaux de radiodistribution et de télédistribution et à la publicité commerciale à la radio et à la télévision (Chambre, n° 1222/1 du 23 mai 1985).

Projet de loi sur la motivation des peines, modifiant l'article 195 du Code d'instruction criminelle et l'article 207 du Code de procédure pour l'armée de terre (Chambre, n° 668/1 du 20 mai 1983).

Projet de loi sur les groupements d'intérêt économique (Chambre, n° 848/1 du 8 avril 1976 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi relatif à l'entreprise d'une personne à responsabilité limitée (Chambre, n° 1049/1 du 30 novembre 1984).

Projet de loi relatif à la répression des infractions graves aux conventions internationales de Genève du 12 août 1949 (Chambre, n° 577/1 du 27 mai 1963 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi réglant l'opposabilité de la clause de réserve de propriété et du pacte commissaire exprès (Chambre, n° 930/1 du 4 mai 1984).

Projet de loi relatif à la protection de la vie privée à l'égard des écoutes et prises de vues (Chambre, n° 1227/1 du 30 mai 1985).

Projet de loi relatif à la protection de la vie privée à l'égard des traitements automatisés de données à caractère personnel (Chambre, n° 1330/1 du 17 juillet 1985).

Projet de loi modifiant les articles 185, 186, 187 et 228 du Code pénal et y insérant un article 184bis (Chambre, n° 857/1 du 20 août 1964 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi étendant l'application de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse aux mineurs dont les parents, tuteurs ou personnes qui en ont la garde résident à l'étranger et y sont justiciables de la juridiction militaire belge (Chambre, n° 1065/1 du 19 juillet 1971 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi modifiant la loi du 10 octobre 1967 contenant le Code judiciaire ainsi que d'autres dispositions légales concernant certaines incompatibilités (Chambre, n° 255/1 du 30 mai 1972 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi modifiant l'article 7, § 1^{er}bis, de la loi du 15 juin 1935 concernant l'emploi des langues en matière judiciaire (Chambre, n° 79/1 du 17 février 1972 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi modifiant l'arrêté-loi du 1^{er} février 1947 attribuant la qualité d'officier de police judiciaire auxiliaire du procureur du Roi à certains agents-inspecteurs principaux et à certains sous-officiers du corps de gendarmerie (Chambre, n° 486/1 du 22 février 1980 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi relatif à la répression de certaines infractions aux dispositions sur la sollicitation de l'épargne publique (Sénat, n° 534/1 du 17 février 1975 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi abaissant à 18 ans l'âge de la majorité civile (Sénat, n° 673/1 du 22 août 1975 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi concernant le contrat d'agence commerciale (Sénat, n° 871/1 du 25 mai 1976 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi insérant dans le Code pénal des articles 248bis, 248ter et 248quater et modifiant la loi du 6 août 1931 établissant des incompatibilités et interdictions concernant les ministres, anciens ministres et ministres d'Etat, ainsi que les membres et anciens membres des Chambres législatives (Sénat, n° 962/1 du 5 novembre 1976 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi modifiant le Code judiciaire en matière d'instruction des demandes et d'introduction des causes en degré d'appel (Sénat, n° 365/1 du 2 décembre 1982).

Projet de loi modifiant l'article 206 du Code judiciaire (Sénat, n° 419/1 du 8 février 1983).

Projet de loi modifiant diverses dispositions légales relatives au divorce par consentement mutuel (Sénat, n° 951/1 du 19 août 1985).

Projet de loi relatif à la protection de la personne des malades mentaux (amendé par la Chambre des représentants — Sénat, n° 292/4 du 17 avril 1975 et Sénat, n° 729/1 du 23 août 1984).

Projet de loi relatif à la protection des biens des personnes totalement ou partiellement incapables d'en assumer la gestion en raison de leur état physique ou mental (amendé par la Chambre des représentants — Sénat, n° 293/3 du 17 avril 1975).

Projet de loi relatif à l'assurance obligatoire de la responsabilité en matière de véhicules automoteurs (transmis par la Chambre des représentants — Sénat, n° 503/1 du 25 juin 1969 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi modifiant les lois sur le Conseil d'Etat, coordonnées le 12 janvier 1973 (Chambre, n° 726/1 du 11 octobre 1983).

Projet de loi relatif à certains agents des administrations de l'Etat et organismes d'intérêt public (Chambre, n° 926/1 du 1^{er} octobre 1981 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi portant approbation du protocole signé à Bruxelles le 10 novembre 1983 portant modification de la loi uniforme Benelux annexée à la Convention Benelux en matière de marques de produits, du 19 mars 1962 (Chambre, n° 1276/1 du 21 juin 1985).

Projet de loi portant approbation de la convention internationale des télécommunications, des annexes 1 à 3, des protocoles additionnels I à VII, du protocole additionnel facultatif relatif au règlement obligatoire des différends et du protocole final, faits à Nairobi le 6 novembre 1982 (Chambre, n° 1248/1 du 10 juin 1985).

Projet de loi portant approbation du Protocole concernant la coopération commerciale et économique entre la Communauté européenne du charbon et de l'acier et la République fédérative du Brésil, fait à Bruxelles le 18 septembre 1980 (Sénat, n° 793/1 du 20 décembre 1984).

Projet de loi portant approbation des Actes internationaux suivants :

a) Convention relative à l'adhésion du royaume de Danemark, de l'Irlande et du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord à la Convention du 27 septembre 1968 concernant la compétence judiciaire et l'exécution des décisions en matière civile et commerciale, ainsi qu'au Protocole du 3 juin 1971 contenant son interprétation par la Cour de justice, signée à Luxembourg le 9 octobre 1978;

b) Convention relative à l'adhésion de la République hellénique à la Convention du 27 septembre 1968 ainsi qu'au Protocole du 3 juin 1971, signée à Luxembourg le 25 octobre 1982 (Sénat, n° 874/1 du 9 mai 1985).

Projet de loi portant approbation de la Convention-cadre européenne sur la coopération transfrontalière des collectivités ou autorités territoriales, et de l'Annexe, faites à Madrid le 21 mai 1980 (Sénat, n° 942/1 du 16 juillet 1985).

Projet de loi portant approbation de la Convention n° 47 concernant la réduction de la durée du travail à quarante heures par semaine, adoptée à Genève le 22 juin 1935 par la Conférence générale de l'Organisation internationale du travail, au cours de sa dix-neuvième session, et modifiée en 1946 (transmis par la Chambre des représentants — Sénat, n° 412/1 du 23 octobre 1969 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi portant approbation de la Convention sur la loi applicable à la responsabilité du fait des produits, faite à La Haye le 2 octobre 1973 (transmis par la Chambre des représentants — Sénat, n° 1007/1 du 16 décembre 1976).

Projet de loi contenant le règlement définitif des budgets des services d'administration générale de l'Etat, des entreprises d'Etat et d'organismes d'intérêt public pour l'année 1979 ou pour des années antérieures (Chambre, n° 845/1 du 26 janvier 1984).

Projet de loi contenant le règlement définitif des budgets des services d'administration générale de l'Etat et d'organismes d'intérêt public pour l'année 1980 ou pour des années antérieures (Chambre, n° 1093/1 du 19 décembre 1984).

Projet de loi portant un régime fiscal particulier pour le rachat d'actions privilégiées sans droit de vote émises par des sociétés anonymes relevant des secteurs nationaux (Chambre, n° 1347/1 du 7 août 1985).

Projet de loi contenant le remboursement de sommes payées indûment par l'Etat (transmis par le Sénat — Chambre, n° 824/1 du 16 décembre 1970 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi modifiant l'article 35, § 1^{er}, de la loi du 12 juillet 1976 relative à la réparation de certains dommages causés à des biens privés par des calamités naturelles (Chambre, n° 1242/1 du 7 juin 1985).

Projet de loi modifiant la loi du 1^{er} avril 1971 portant création d'une Régie des Bâtiments (Chambre, n° 1295/1 du 5 juillet 1985).

Projet de loi relatif à la réservation d'emplacements de stationnement pour véhicules de handicapés (transmis par le Sénat — Chambre, n° 944/1 du 25 juin 1976).

Projet de loi modifiant la loi du 9 août 1955 relative au Fonds des Routes (Sénat, n° 887/1 du 28 mai 1985).

Projet de loi concernant la construction et l'utilisation des infrastructures propres des installations de chargement et de déchargement des voies navigables (Sénat, n° 893/1 du 12 juin 1985).

Projet de loi sur la protection des dénominations des établissements d'enseignement supérieur (transmis par le Sénat — Chambre, n° 640/1 du 28 juin 1973 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi relatif à la création et au fonctionnement de l'Université du Hainaut (transmis par le Sénat — Chambre, n° 1057/1 du 14 janvier 1977).

Projet de loi relatif à la recherche des entreprises en difficulté et à leur assistance dans leur redressement (Chambre, n° 775/1 du 28 octobre 1983).

Projet de loi réglementant les conventions de crédit à la consommation (Chambre, n° 1102/1 du 23 février 1977 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi modifiant les lois relatives au Fonds national de garantie, pour la réparation des dégâts houillers, coordonnées le 3 février 1961 (transmis par le Sénat — Chambre, n° 904/1 du 4 juin 1976).

Projet de loi sur les pratiques du commerce et sur l'information et la protection du consommateur (Sénat, n° 947/1 du 23 juillet 1985).

Projet de loi modifiant, pour la Région bruxelloise, la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme (Sénat, n° 440/1 du 18 juillet 1978 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1970 sur l'exercice des activités professionnelles dans les petites et moyennes entreprises du commerce et de l'artisanat, modifiée par les lois du 22 février 1977 et du 4 août 1978 (Chambre, n° 1348/1 du 9 août 1985).

Projet de loi portant modification de l'arrêté royal n° 123 du 30 décembre 1982 relatif à l'engagement de chômeurs affectés à certains projets d'expansion économique au bénéfice de petites et moyennes entreprises (Chambre, n° 1351/1 du 23 août 1985).

Projet de loi relatif au détachement de miliciens à la coopération au développement (transmis par la Chambre des représentants — Sénat, n° 184/1 du 16 décembre 1970 — relevé de caducité par la loi du 5 février 1982).

Projet de loi visant à promouvoir la continuité des entreprises agricoles (Chambre, n° 1331/1 du 18 juillet 1985).

Projet de loi modifiant la loi du 15 février 1961 portant création d'un fonds d'investissement agricole (Chambre, n° 1312/1 du 11 juillet 1985).

Projet de loi sur l'exercice de la médecine vétérinaire (Sénat, n° 318/1 du 14 juillet 1982).

Projet de loi concernant les risques d'accidents majeurs de certaines activités industrielles (Sénat, n° 899/1 du 13 juin 1985).

Artikel 1. In afwijking van artikel 1 van de wet van 3 maart 1977 betreffende de gevolgen van de ontbinding der Wetgevende Kamers ten aanzien van de vroeger ingediende ontwerpen en voorstellen van wet, blijven bij de Kamers aanhangig de hieronder opgesomde ontwerpen van wet :

Wetsontwerp betreffende de radiodistributie en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie (Kamer, nr. 1222/1 van 23 mei 1985).

Wetsontwerp in verband met de motivering van de straffen, tot wijziging van artikel 195 van het Wetboek van strafvordering en van artikel 207 van de rechtspleging bij de landmacht (Kamer, nr. 668/1 van 20 mei 1983).

Wetsontwerp betreffende de groeperingen voor bedrijfseconomische samenwerking (Kamer, nr. 848/1 van 8 april 1976 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp betreffende de eenmansonderneming met beperkte aansprakelijkheid (Kamer, nr. 1049/1 van 30 november 1984).

Wetsontwerp betreffende de ernstige inbreuken op de internationale overeenkomsten van Geneve van 12 augustus 1949 (Kamer, nr. 577/1 van 27 mei 1963 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp tot regeling van de tegenstelbaarheid aan derden van het beding van het eigendomsvoorbehoud en van het uitdrukkelijk ontbindend beding (Kamer, nr. 930/1 van 4 mei 1984).

Wetsontwerp tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer tegen het af luisteren en bespieden (Kamer, nr. 1227/1 van 30 mei 1985).

Wetsontwerp tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van geautomatiseerde persoonsregistraties (Kamer, nr. 1330/1 van 17 juli 1985).

Wetsontwerp tot wijziging van de artikelen 185, 186, 187 en 228 van het Strafwetboek en tot invoeging in dat Wetboek van een artikel 184bis (Kamer, nr. 857/1 van 20 augustus 1964 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp waarbij de toepassing van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming wordt uitgebreid tot minderjarigen wier ouders, voogden of personen die er de bewaring over hebben, in het buitenland verblijven en aldaar onder de Belgische militaire rechtsmacht vallen (Kamer, nr. 1065/1 van 19 juli 1971 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek evenals van andere wetsbepalingen betreffende sommige onverenigbaarheden (Kamer, nr. 255/1 van 30 mei 1972 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp tot wijziging van artikel 7, § 1bis, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken (Kamer, nr. 79/1 van 28 februari 1972 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp tot wijziging van de besluitwet van 1 februari 1947 waarbij de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie hulp-officier van de procureur des Konings wordt toegekend aan bepaalde eeraanwezende gerechtelijke agenten-inspecteurs en aan bepaalde onder-officieren van de rijkswacht (Kamer, nr. 486/1 van 22 februari 1980 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Ontwerp van wet betreffende de betuiging van sommige misdrijven tegen de bepalingen in verband met het openbaar aantrekken van spaargelden (Senaat, nr. 534/1 van 17 februari 1975 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Ontwerp van wet tot verlaging van de leeftijd van burgerlijke meerderjarigheid tot 18 jaar (Senaat, nr. 673/1 van 22 augustus 1975 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Ontwerp van wet betreffende de handelsagentuurovereenkomst (Senaat, nr. 871/1 van 25 mei 1976 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Ontwerp van wet tot invoering in het Strafwetboek van een artikel 248bis, een artikel 248ter en een artikel 248quater en tot wijziging van de wet van 6 augustus 1931 houdende vaststelling van de onverenigbaarheden en ontzeggingen betreffende de ministers, gewezen ministers en ministers van Staat, alsmede de leden en gewezen leden van de Wetgevende Kamers (Senaat, nr. 962/1 van 5 november 1976 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Ontwerp van wet tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot de behandeling van vorderingen en de inleiding van zaken in hoger beroep (Senaat, nr. 365/1 van 2 december 1982).

Ontwerp van wet tot wijziging van artikel 206 van het Gerechtelijk Wetboek (Senaat, nr. 419/1 van 8 februari 1983).

Ontwerp van wet tot wijziging van verscheidene wettelijke bepalingen betreffende de echtscheiding door onderlinge toestemming (Senaat, nr. 951/1 van 19 augustus 1985).

Ontwerp van wet betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke (geamendeerd door de Kamer van volksvertegenwoordigers — Senaat, nr. 292/4 van 17 april 1975 en Senaat, nr. 729/1 van 23 augustus 1984).

Ontwerp van wet betreffende de bescherming van de goederen van personen die wegens hun lichaams- of geestestoestand geheel of gedeeltelijk onbekwaam zijn die te beheren (geamendeerd door de Kamer van volksvertegenwoordigers — Senaat, nr. 293/3 van 17 april 1975).

Ontwerp van wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen (overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers — Senaat, nr. 503/1 van 25 juni 1969 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (Kamer, nr. 726/1 van 11 oktober 1983).

Wetsontwerp betreffende sommige personeelsleden van de rijksbesturen en instellingen van openbaar nut (Kamer, nr. 926/1 van 1 oktober 1981 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp houdende goedkeuring van het protocol, ondertekend te Brussel op 10 november 1983, houdende wijziging van de eenvoudige Beneluxwet gevoegd bij het Beneluxverdrag inzake warenmerken van 19 maart 1962 (Kamer, nr. 1276/1 van 21 juni 1985).

Wetsontwerp houdende goedkeuring van het internationaal verdrag betreffende de televerbindingen, van de bijlagen I tot en met 3, van de additionele protocollen I tot en met VII, van het facultatief additioneel protocol inzake de verplichte beslechting van de geschillen en van het slotprotocol, opgemaakt te Nairobi op 6 november 1982 (Kamer, nr. 1248/1 van 10 juni 1985).

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van het Protocol betreffende de commerciële en economische samenwerking tussen de Europese Gemeenschap voor kolen en staal en de federatie republiek Brazilië, opgemaakt te Brussel op 18 september 1980 (Senaat, nr. 793/1 van 20 december 1984).

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van volgende Internationale Akten :

a) Verdrag inzake de toetreding van het koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tot het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, alsmede tot het Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging daarvan door het Hof van justitie, ondertekend te Luxemburg op 9 oktober 1978;

b) Verdrag inzake de toetreding van de Helleense Republiek tot het Verdrag van 27 september 1968 alsmede tot het Protocol van 3 juni 1971, ondertekend te Luxemburg op 25 oktober 1982 (Senaat, nr. 874/1 van 9 mei 1985).

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van de Europese Kaderovereenkomst inzake grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen of autoriteiten, en van de Bijlage, opgemaakt te Madrid op 21 mei 1980 (Senaat, nr. 942/1 van 16 juli 1985).

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van het Verdrag nr. 47 betreffende de verkorting van de arbeidsduur tot veertig uur per week, aangenomen te Genève op 22 juni 1935 door de Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie tijdens haar negentiende zitting, zoals het in 1946 werd gewijzigd (overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers — Senaat, nr. 412/11 van 23 oktober 1969 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de wet die van toepassing is op de produktienaansprakelijkheid, opgemaakt te 's-Gravenhage op 2 oktober 1973 (overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers — Senaat, nr. 1007/1 van 16 december 1976).

Wetsontwerp houdende eindregeling van de begrotingen van de diensten van algemeen bestuur van de Staat, van de staatsbedrijven en van instellingen van openbaar nut van het jaar 1979 of voorgaande jaren (Kamer, nr. 845/1 van 26 januari 1984).

Wetsontwerp houdende eindregeling van de begrotingen van de diensten van algemeen bestuur van de Staat en van instellingen van openbaar nut van het jaar 1980 of voorgaande jaren (Kamer, nr. 1093/1 van 19 december 1984).

Wetsontwerp houdende een bijzonder fiscaal regime voor de inkoop van bevoorrechte aandelen zonder stemrecht uitgegeven door naamloze vennootschappen behorend tot de nationale sectoren (Kamer, nr. 1347/1 van 7 augustus 1985).

Wetsontwerp betreffende de terugbetaling van door de Staat onverschuldigd uitbetaalde sommen (overgezonden door de Senaat — Kamer, nr. 824/1 van 16 december 1970 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp tot wijziging van artikel 35, § 1, van de wet van 12 juli 1976 betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuurrampen (Kamer, nr. 1242/1 van 7 juni 1985).

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 1 april 1971 houdende oprichting van een Regie der Gebouwen (Kamer, nr. 1295/1 van 5 juli 1985).

Wetsontwerp betreffende het voorbehouden van parkeerruimte voor gehandicapten (overgezonden door de Senaat — Kamer, nr. 944/1 van 25 juni 1976).

Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 9 augustus 1955 betreffende het Wegenfonds (Senaat, nr. 887/1 van 28 mei 1985).

Ontwerp van wet betreffende de bouw en het gebruik van de eigenlijke infrastructuur van laad- en losinstallaties van waterwegen (Senaat, nr. 893/1 van 12 juni 1985).

Wetsontwerp tot bescherming van de benaming van de instellingen voor hoger onderwijs (overgezonden door de Senaat — Kamer, nr. 640/1 van 28 juni 1973 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp tot oprichting en regeling van de werking van de « Université du Hainaut » (overgezonden door de Senaat — Kamer, nr. 1057/1 van 14 januari 1977).

Wetsontwerp tot opsporing van ondernemingen in moeilijkheden en tot bijstand in hun herstel (Kamer, nr. 775/1 van 28 oktober 1983).

Wetsontwerp tot regeling van de verbruikskredietovereenkomsten (Kamer, nr. 1102/1 van 23 februari 1977 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp tot wijziging van de op 3 februari 1961 gecoördineerde wetten betreffende het Nationaal Waarborgfonds inzake kolennijnschade (overgezonden door de Senaat — Kamer, nr. 904/1 van 4 juni 1976).

Ontwerp van wet betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de verbruiker (Senaat, nr. 947/1 van 23 juli 1985).

Ontwerp van wet tot wijziging, wat het Brussels Gewest betreft, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (Senaat, nr. 440/1 van 18 juli 1978 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1970 op de uitoefening van beroepswerkzaamheden in de kleine en middelgrote handels- en ambachtsondernemingen, gewijzigd bij de wetten van 22 februari 1977 en van 4 augustus 1978 (Kamer, nr. 1348/1 van 9 augustus 1985).

Wetsontwerp tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 123 van 30 december 1982 betreffende de indienstneming van werklozen voor bepaalde projecten van economische expansie ten bate van kleine en middelgrote ondernemingen (Kamer, nr. 1351/1 van 23 augustus 1985).

Ontwerp van wet over het ter beschikking stellen van dienstplichtigen voor de ontwikkelingssamenwerking (overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers — Senaat, nr. 184/1 van 16 december 1970 — van verval ontheven door de wet van 5 februari 1982).

Wetsontwerp ter bevordering van de continuïteit van landbouwbedrijven (Kamer, nr. 1331/1 van 18 juli 1985).

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 februari 1961 houdende oprichting van een Landbouwinvesteringsfonds (Kamer, nr. 1312/1 van 11 juli 1985).

Ontwerp van wet op de uitoefening van de diergeneeskunde (Senaat, nr. 318/1 van 14 juli 1982).

Ontwerp van wet inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten (Senaat, nr. 899/1 van 13 juni 1985).

— Adopté.
Aangenomen.

Art. 2. La présente loi entre en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur belge*.

Art. 2. Deze wet treedt in werking de dag waarop ze in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

— Adopté.
Aangenomen.

De Voorzitter. — Wij stemmen later over het ontwerp van wet in zijn geheel.

Il sera procédé ultérieurement au vote sur l'ensemble du projet de loi.

QUESTION ORALE DE M. BATAILLE AU SECRETAIRE D'ETAT AUX AFFAIRES EUROPEENNES ET A L'AGRICULTURE SUR « LE CONTROLE DE L'INSEMINATION ARTIFICIELLE BOVINE »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BATAILLE AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR EUROPESE ZAKEN EN LANDBOUW OVER « DE CONTROLE OP DE KUNSTMATIGE INSEMINATIE BIJ RUNDEREN »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Bataille au secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations extérieures, sur « le contrôle de l'insémination artificielle bovine ».

La parole est à M. Bataille.

M. Bataille. — Monsieur le Président, par des arrêtés, royal et ministériel, vos prédécesseurs ont instauré l'insémination artificielle bovine. Ce fut un bien pour l'élevage tant que cette insémination fut contrôlée. Aujourd'hui, par toute une série de voies frauduleuses que le service de l'élevage doit connaître, du sperme est importé en Belgique sans aucun contrôle zootechnique ou sanitaire. C'est pour notre cheptel un danger qui peut occasionner le transport de maladies comme la brucellose ou la leucose.

Je sais que, par l'arrêté ministériel du 13 janvier 1984, vous avez voulu améliorer la situation, mais vous avez décidé que le matériel et le sperme achetés seraient fournis par l'association provinciale compétente d'éleveurs de bétail bovin et que le contenu du récipient pourrait être contrôlé à tout moment par le ministère de l'Agriculture. Malheureusement, aucun contrôle sanitaire n'est effectué et cette situation est inadmissible.

Qu'attendez-vous pour prendre des mesures sanitaires afin d'éviter semblable contagion ? En effet, si celle-ci atteint le cheptel de nos exploitants, elle touche aussi notre économie puisque, dans la lutte contre la leucose ou la brucellose, des subsides sont alloués aux éleveurs pour le cheptel infecté qui doit être abattu.

M. le Président. — La parole est à M. De Keersmaeker, secrétaire d'Etat.

M. De Keersmaeker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations publiques. — Monsieur le Président, en application de la décision Benelux 71.32 du 9 juin 1981 et de l'arrêté ministériel du 28 juillet 1971 relatif à l'importation, au transit, à l'exportation et aux échanges entre les pays du Benelux d'animaux vivants et de certains produits d'origine animale et végétale, l'importation de sperme d'animaux n'est autorisée par le service vétérinaire du ministère de l'Agriculture que pour autant qu'il soit destiné à des centres d'insémination artificielle. Cette autorisation écrite énonce de manière précise les conditions d'importation et désigne le bureau de douane où l'envoi sera présenté. Lors de la vérification à la frontière, le service vétérinaire contrôle si l'envoi de sperme répond aux conditions reprises dans l'autorisation d'importation.

Par contre, les échanges intra-Benelux de sperme d'animaux originaires de l'un de ces pays, sont libres pour autant qu'ils soient destinés à des centres d'insémination artificielle. Le transfert de sperme se fait donc toujours d'un centre d'insémination à un autre au sein du Benelux.

D'un point de vue zootechnique, seules les associations provinciales des éleveurs et détenteurs de bétail bovin sont autorisées à importer du sperme en application des articles 31 et 33 de l'arrêté royal du 23 septembre 1971. De ce fait, le service vétérinaire ne délivre ces autorisations sanitaires qu'au vu d'un avis favorable du service de l'élevage.

Les enquêtes épidémiologiques réalisées dans chaque foyer de brucellose par les services compétents de mon département ne permettent pas de mettre en cause l'insémination artificielle comme voie d'infection.

De même, les travaux scientifiques les plus récents réalisés sur la leucose permettent d'exclure la transmission de la maladie par le sperme. Seule la semence contaminée par des lymphocytes infectés présente un certain danger. Dès lors, mes services estiment qu'il n'y a pas lieu de prendre des mesures sanitaires.

Toutefois, si des cas précis d'infection ou d'importation frauduleuse ont été rapportés à l'honorable sénateur, les responsables de l'administration de l'élevage et du service vétérinaire souhaiteraient en être informés.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN IN AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN, OPENBAAR AMBT EN DECENTRALISATIE, OVER « DE SCHADELOOSSTELLING VAN DE SLACHTOFFERS VAN HET HEIZEL-DRAMA »

QUESTION ORALE DE M. VAN IN AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTERIEUR, DE LA FONCTION PUBLIQUE ET DE LA DECENTRALISATION, SUR « L'INDEMNISATION DES VICTIMES DU DRAME DU HEYZEL »

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Van In aan de Vice-Eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, Openbaar Ambt en Decentralisatie, over « de schadeloosstelling van de slachtoffers van het Heizel-drama ».

Het woord is aan de heer Van In.

De heer Van In. — Mijnheer de Voorzitter, deze vraag is gericht tot de minister van Binnenlandse Zaken en luidt : « Rond de gebeurtenissen van 29 mei 1985 op de Heizel te Brussel is het relatief stil geworden. Toch raakte bekend dat de Britse regering de slachtoffers van de agressie een vergoeding ter beschikking zou stellen. In dit verband zouden volgende ophelderingen allicht nuttig zijn :

Ten eerste, is het juist dat de Britse regering een bedrag ter beschikking heeft gesteld en, zo ja, hoeveel omvat dit bedrag precies, onder welke titel werd dit bedrag overgemaakt en in wiens handen berust deze som ?

Ten tweede, werd in voorkomend geval een begin gemaakt met de toebedeling van het beschikbaar bedrag en, zo ja, op basis van welke criteria gebeurt deze verdeling of zal ze gebeuren ?

Ten derde, heeft in voorkomend geval de beslissing tot toekenning van de Britse regering een definitief karakter en sluit ze elke verdere aanspraak uit of kunnen voor de geheelheid van de schadeaanpakken andere schikkingen volgen ? »

De Voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris De Keersmaeker die antwoordt namens Vice-Eerste minister Northomb.

De heer De Keersmaeker, secretaris voor Europese Zaken en voor Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Betrekkingen. — Mijnheer de Voorzitter, de Britse regering heeft op 30 mei 1985 bekendgemaakt dat een bedrag van 250 000 pond sterling ter beschikking zou worden gesteld voor hulp aan de slachtoffers van het Heizel-drama. Deze fondsen werden rechtstreeks verdeeld door de diplomatieke en consulaire vertegenwoordigingen van Groot-Brittannië in het buitenland. Aan de naastbestaanden werd een toelage van 5 000 pond sterling per overleden slachtoffer uitgekeerd. Het resterende bedrag werd — steeds door de Britse overheid — uitgekeerd aan de meest behoeftige naastbestaande. De criteria voor deze verdeling werden door de Britse overheid vastgelegd.

Er kan worden vermeld dat luidens persberichten door de UEFA, de voetbalclub en de spelers van Juventus eveneens giften zijn gedaan. Over de juiste omvang en de eventuele verdeling hiervan is geen informatie beschikbaar.

Gezien het feit dat een gerechtelijk onderzoek lopende is, werd het probleem van de vergoeding van de slachtoffers of hun rechthebbenden tot nu toe niet voor de rechtbanken beslecht en kan het bijgevolg nu geen definitieve oplossing krijgen.

QUESTION ORALE DE M. DE WASSEIGE AU MINISTRE DES AFFAIRES ECONOMIQUES SUR « L'ETAT D'AVANCEMENT DES TRAVAUX EFFECTUES AU SURREGENERATEUR DE KALKAR »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DE WASSEIGE AAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN OVER « DE VOORTGANG VAN DE WERKZAAMHEDEN AAN DE SNELLE KWEEK-REACTOR TE KALKAR »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. de Wasseige au ministre des Affaires économiques sur « l'état d'avancement des travaux effectués au surrégénérateur de Kalkar ».

La parole est à M. de Wasseige.

M. de Wasseige. — Monsieur le Président, lorsque, voici deux ans, le gouvernement belge a décidé d'accorder à cette construction une

contribution supplémentaire de 500 millions de francs, il avait été annoncé que la mise en service du surrégénérateur de Kalkar était très proche.

Or, selon certaines informations récentes, le retard, déjà très important, serait encore prolongé d'au moins un an puisque les premiers essais à faible puissance ne pourraient être attendus avant 1987. Si le délai est respecté, la construction de ce réacteur, qui a débuté en 1973, durerait donc quatorze ans, ce qui est énorme !

Dans ces conditions, monsieur le ministre, pouvez-vous donner les raisons techniques et/ou administratives de ce nouveau et substantiel retard ?

Il a aussi été question de fuites de sodium qui se seraient produites lors de remplissages, et de fissures constatées dans un, voire dans plusieurs des réservoirs.

J'en viens ainsi à ma question fondamentale : le ministre peut-il donner son avis sur l'opportunité et l'intérêt de poursuivre le financement d'un tel projet quand on sait, de surcroît — fait postérieur à la date à laquelle j'ai déposé ma question orale —, que le surrégénérateur Superphoenix de 1 200 mégawatts, qui est la tête de filière commerciale, a non seulement subi ses premiers essais, mais a déjà été couplé au réseau, et quand on sait aussi que ce succès, comme on l'annonce, coûte fort cher, le prix de revient du kilowattheure étant de deux fois et demi le prix de revient du kilowattheure produit par une centrale nucléaire classique ?

M. le Président. — La parole est à M. Maystadt, ministre.

M. Maystadt, ministre des Affaires économiques. — Monsieur le Président, je crois qu'il importe de distinguer, dans la réponse à la question de l'honorable membre, les éléments de nature technique des aspects davantage politiques.

La construction proprement dite de la centrale SNR 300 de Kalkar est, en effet, terminée et le remplissage de sodium du circuit primaire a pu avoir lieu en avril 1985. Ce remplissage a été suivi d'essais de circulation de sodium chaud pour localiser les éventuels points faibles de l'installation et y remédier.

Au cours de ces essais, en juillet 1985, on a constaté une fuite à un piège chaud du circuit secondaire d'épuration de sodium. Ce piège a été aussitôt remplacé.

Par ailleurs, on a également découvert des microfissures dans certaines des dix cuves de décharge de sodium. Ces microfissures sont localisées dans des cordons de soudure. Il a été décidé, par précaution, de refaire toutes les soudures sur les dix cuves. Ce travail devrait se terminer en janvier 1986.

La reprise de ces soudures amènera un retard de quatre mois sur le calendrier de mise en service. Il est à noter que, sur le planning établi en 1982, le constructeur avait réussi à gagner six mois. Une partie de ces six mois a donc été perdue. Dès lors, le calendrier de mise en marche de SNR 300 est actuellement le suivant : chargement du combustible dans le cœur du réacteur, avril 1986; criticité, mai 1986; montée en puissance, août 1986; prise en charge par l'exploitant, avril 1987.

Au-delà de ces aspects techniques, le calendrier a souvent été influencé par des problèmes politiques surgis en République fédérale.

Quant à la poursuite du financement de ce projet, elle ne peut être dissociée des engagements pris par les gouvernements précédents. Toutefois, notre contribution au coût de la construction de SNR 300 a été plafonnée, de sorte qu'elle ne représente plus que 7,85 p.c. du coût total. Initialement, notre engagement était de 15 p.c. dans ce projet.

L'honorable membre trouvera dans la réponse faite par mon prédécesseur à la question écrite n° 102 du 13 mai 1985, du député Vanhorenbeek, une synthèse de nos engagements dans ce projet de réacteur nucléaire.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW TYBERGHIE-VANDENBUSCHÉ AAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN OVER « HET NIET-VERLENEN VAN STEUN AAN DE WESTHOEK DOOR HET EUROPEES SOCIAAL FONDS »

QUESTION ORALE DE MADAME TYBERGHIE-VANDENBUSCHÉ AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉCONOMIQUES SUR « LE FAIT QUE LE FONDS SOCIAL EUROPÉEN N'ACCORDE PAS D'AIDES AU WESTHOEK »

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Tyberghien-Vandenbussche aan de minister van Economische Zaken over « het niet-verlenen van steun aan de Westhoek door het Europees Sociaal Fonds ».

Het woord is aan mevrouw Tyberghien.

Mevrouw Tyberghien-Vandenbussche. — Mijnheer de Voorzitter, volgens de gegevens van een Europees rapport vernemen wij dat heel West-Vlaanderen, dus ook de Westhoek, als enige provincie uitgesloten wordt van steun door het Europees Sociaal Fonds.

Hoe komt het dat er geen regionale cijfers beschikbaar zijn, wat in deze hoogtechnische tijd toch bijna ondenkbaar is ?

Welk initiatief dient er genomen te worden om de nodige regionale statistieken ter beschikking te stellen en dergelijke geciteerde zware gevolgen voor een streek te vermijden ? Dit fonds hanteert twee criteria voor steunverlening, namelijk het werkloosheidscijfer op arrondissementeel niveau en het bruto regionaal produkt op arrondissementeel niveau.

Daar het NIS van dit laatste geen cijfers berekent op arrondissementeel niveau, werden door het ESF de provinciale cijfers genomen. Op die manier valt de Westhoek boven de steundrempel terwijl hij volgens de andere berekeningswijze wel in aanmerking zou zijn gekomen. De Westhoek zou alsnog, vanaf 1987, opnieuw steun kunnen krijgen indien eerder genoemde gegevens vóór mei 1986 worden bezorgd aan de Europese Commissie.

Kan de geachte minister ons de zekerheid geven dat de nodige berekeningen vóór mei 1986 zeker overgezonden worden aan de Europese Commissie ?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Maystadt.

De heer Maystadt, minister van Economische Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, de rechtstreekse berekening van de toegevoegde waarde van een bedrijfstak, die een onderdeel is van het binnenlands produkt, is doorgaans alleen op het niveau van het Rijk mogelijk. Achteraf wordt dan een regionale uitsplitsing gemaakt met behulp van gepaste indicatoren.

Wegens personeelsgebrek kon dit tot nu toe alleen tot op het niveau van de provincies en gewesten worden gedaan. Dank zij een zekere verbetering van de personeelssituatie en een verder doorgedreven automatisering van de berekeningen is het Nationaal Instituut voor de statistiek thans bij machte de regionale uitsplitsing tot op arrondissementeel niveau uit te voeren. Dit werk is aan de gang.

Ik kan het geachte lid ten stelligste verzekeren dat het Nationaal Instituut voor de statistiek vóór 1 mei 1986 aan het Bureau voor de statistiek van de Europese Gemeenschappen een verdeling van het bruto binnenlands produkt per arrondissement, tot en met de gegevens over het jaar 1984, zal bezorgen.

QUESTION ORALE DE M. VANDENHAUTE AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE LA JUSTICE ET DES RÉFORMES INSTITUTIONNELLES, AU MINISTRE DE L'EMPLOI ET DU TRAVAIL, AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉCONOMIQUES ET AU MINISTRE DES CLASSES MOYENNES SUR « LA NOMINATION DES JUGES SOCIAUX ET CONSULAIRES »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VANDENHAUTE AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN JUSTITIE EN INSTITUTIONELE HERVORMINGEN, AAN DE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID, AAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN EN AAN DE MINISTER VAN MIDDENSTAND OVER « DE BENOEMING VAN DE RECHTERS IN SOCIALE ZAKEN EN DE RECHTERS IN HANDELSZAKEN »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Vandenhaute au Vice-premier ministre et ministre de la Justice et des Réformes institutionnelles, au ministre de l'Emploi et du Travail, au ministre des Affaires économiques et au ministre des Classes moyennes sur « la nomination des juges sociaux et consulaires ».

La parole est à M. Vandenhaute.

M. Vandenhaute. — Monsieur le Président, je souhaite demander à M. le ministre, quels sont les critères de sélection pour la nomination des juges sociaux, indépendants et employeurs, et juges consulaires.

Quelles sont les organisations reconnues, habilitées à proposer des candidats dans les deux régimes ?

M. le Président. — La parole est à M. Gol, Vice-Premier ministre.

M. Gol, Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Réformes institutionnelles. — Monsieur le Président, en vertu de l'article 203

du Code judiciaire, les juges consulaires sont nommés par le Roi, sur la proposition conjointe des ministres ayant la Justice, les Affaires économiques et les Classes moyennes dans leurs attributions.

Les candidatures à ces fonctions pourront être présentées soit par les candidats eux-mêmes, soit par des organisations professionnelles ou interprofessionnelles représentatives du commerce ou de l'industrie.

Les propositions de nomination se font donc en commun accord des trois ministres compétents après que les avis des autorités judiciaires ont été demandés sur les candidatures.

J'attire l'attention de l'honorable membre sur le fait que la nomination des magistrats sociaux relève de la compétence des ministres ayant le Travail et les Classes moyennes dans leurs attributions.

Ceux-ci m'ont fait parvenir la réponse ci-après.

Lorsqu'un mandat de juge ou conseiller social est vacant, les organisations représentatives d'employeurs et des travailleurs indépendants sont invitées, par un avis publié au *Moniteur belge*, à introduire dans un délai de trois mois suivant la date de publication de cet avis, des listes doubles de candidats auprès des ministres du Travail et des Classes moyennes. Le Code judiciaire ne contient aucune disposition formelle concernant la représentation des organisations.

Toutefois, dans ce domaine, il peut être référé opportunément aux dispositions légales spécifiques en la matière comme la législation sur l'organisation des classes moyennes. En outre, toutes les organisations d'employeurs peuvent présenter des candidatures.

Les nominations se font donc sur présentation de ces organisations représentatives conformément à l'arrêté royal du 7 avril 1970 déterminant le nombre des juges sociaux et des conseillers sociaux et les modalités de présentation des candidats après vérification des conditions d'âge et de langue visés aux articles 202, 206 et 216 du Code judiciaire.

Toutes les candidatures sont soumises à l'avis des autorités judiciaires concernées.

Lors des propositions de nomination présentées au chef de l'Etat, il est tenu compte d'une répartition raisonnable des mandats entre les différentes organisations, pour autant que cela soit compatible avec les qualités requises des candidats.

Pour être complet, il faut noter que, si l'appel aux candidats est resté sans suite, la nomination se fait d'office en application de l'article 201 de la loi du 10 octobre 1967 contenant le Code judiciaire.

QUESTION ORALE DE M. VANDENHAUTE AU MINISTRE DE L'EMPLOI ET DU TRAVAIL SUR « LA COMPOSITION DE LA COMMISSION PARITAIRE NATIONALE AUXILIAIRE POUR EMPLOYÉS »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VANDENHAUTE AAN DE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID OVER « DE SAMENSTELLING VAN HET AANVULLEND NATIONAAL PARITAIR COMITE VOOR DE BEDIENDEN »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Vandenhautte au ministre de l'Emploi et du Travail sur « la composition de la commission paritaire nationale auxiliaire pour employés ».

La parole est à M. Vandenhautte.

M. Vandenhautte. — Monsieur le Président, d'après mes informations, les membres de la commission paritaire nationale auxiliaire pour employés, la CPNAE, sont nommés par arrêté royal depuis le 12 juillet 1965, c'est-à-dire plus de dix ans.

Le ministre trouve-t-il normal un tel délai ? Quand y aura-t-il renouvellement des effectifs ?

Par ailleurs, il apparaît, à la lecture des informations communiquées par votre service des relations du travail, que les représentants employeurs et leurs suppléants sont nommés à partir d'une liste proposée par la seule FEB. Le ministre trouve-t-il cette situation normale, alors que la grosse majorité des emplois dans cette commission est le fait de petites et moyennes entreprises ? Que compte-t-il faire pour remédier à cette situation ?

M. le Président. — La parole est à M. Hansenne, ministre.

M. Hansenne, ministre de l'Emploi et du Travail. — Monsieur le Président, je désire rappeler à l'honorable membre que les membres des commissions paritaires sont nommés par arrêté royal sur présentation d'une double liste de candidats par les organisations reconnues comme représentatives du secteur pour lequel la commission paritaire est compétente. A défaut de candidats, il n'est pas possible de procéder à la nomination des membres d'une commission paritaire.

La commission paritaire auxiliaire pour employés a été réinstituée en application de la loi du 5 décembre 1968 par arrêté royal du 4 novembre 1974. Cet arrêté n'entre en vigueur qu'à la date de nomination des membres de la commission paritaire.

Parmi les organisations d'employeurs auxquelles étaient attribués des mandats se trouvaient également trois organisations de classes moyennes. La participation des PME aux travaux de cette commission paritaire était assurée par la participation de ces organisations mais aussi par la FEB qui représente également des organisations professionnelles d'employeurs regroupant des PME.

En l'absence de candidats présentés par plusieurs des organisations d'employeurs et de travailleurs, contestant la représentativité de certaines organisations, il n'a pas été possible à mon prédécesseur de procéder aux nominations des membres de la commission paritaire renouvelée.

Je désire attirer l'attention de l'honorable membre sur le fait que les membres démissionnaires sont régulièrement remplacés.

J'entreprendrai sous peu un réexamen du dossier afin d'étudier la représentativité respective des diverses organisations d'employeurs et de travailleurs concernées, en vue de demander aux organisations retenues de présenter de nouveaux candidats à la nomination de membre de la commission paritaire auxiliaire pour employés.

QUESTION ORALE DE M. MOUTON A M. DAMSEAUX, MINISTRE DE L'EDUCATION NATIONALE, SUR « LES DEPASSEMENTS BUDGETAIRES POUR 1985 A L'EDUCATION NATIONALE »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER MOUTON AAN DE HEER DAMSEAUX, MINISTER VAN ONDERWIJS, OVER « DE OVERSCHRIJDINGEN VAN DE BEGROTING VAN ONDERWIJS IN 1985 »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Mouton à M. Damseaux, ministre de l'Education nationale, sur « les dépassements budgétaires pour 1985 à l'Education nationale ».

La parole est à M. Mouton.

M. Mouton. — Monsieur le Président, au mois de juin 1985, votre honorable prédécesseur, monsieur le ministre, déclarait à Namur que le budget 1985 serait dépassé de plus d'un milliard.

Cette situation résulterait :

1. De la prolongation de l'obligation scolaire, qui a occasionné des dépenses supplémentaires non correctement estimées en 1984 et au début 1985;
2. De la création, autorisée par l'arrêté du 30 août 1984, fixant le capital-périodes dans l'enseignement fondamental, de plusieurs centaines d'emplois dans l'enseignement subventionné libre;
3. D'une surestimation des recettes produites, en 1985, par l'imposition d'un minerval dans l'enseignement de promotion sociale et par la suppression de la gratuité du transport scolaire de libre choix.

Je remercie M. le ministre de bien vouloir me faire connaître le montant précis des dépassements budgétaires pour 1985 et la ventilation de ce montant suivant les sections du budget.

M. le Président. — La parole est à M. Damseaux, ministre.

M. Damseaux, ministre de l'Education nationale. — Monsieur le Président, l'honorable sénateur M. Mouton m'interroge à propos du dépassement du budget 1985 pour le département de l'Education nationale, secteur francophone.

J'ai le regret de faire savoir à l'honorable membre qu'il m'est impossible à l'heure actuelle de chiffrer de manière définitive le dépassement constaté sur le budget 1985. En effet, les autorisations d'engagement sur crédits estimatifs et les reports autorisés seront encore comptabilisés jusqu'au 31 janvier 1986.

Toutefois, sur base de renseignements qui me sont fournis par mon administration à la date du 31 décembre 1985, le déficit peut être estimé à 1 milliard 112 millions.

Ce déficit se répartirait comme suit :

En premier lieu : 982 millions sur les articles de traitement du personnel enseignant, à raison de 392 millions dans l'enseignement secondaire, 237 millions dans l'enseignement primaire, 72 millions dans l'enseignement spécial, 20 millions dans l'enseignement supérieur non universitaire et 261 millions dans l'enseignement de promotion sociale;

En deuxième lieu, 75 millions sur les articles de traitement du personnel ouvrier de l'Etat;

En troisième lieu, 1,7 million sur les articles de frais de fonctionnement;

En quatrième lieu, 48 millions sur les articles de traitement du personnel des centres psycho-médico-sociaux.

En cinquième et dernier lieu, 5 millions sur divers autres crédits.

Comme le rappelle fort judicieusement l'honorable membre, ce dépassement est notamment influencé par la prolongation de l'obligation scolaire et l'application du capital-périodes dans l'enseignement fondamental.

Il résulte également des demandes des villes et communes qui souhaitent voir prendre en charge par le département, le paiement direct des subventions-traitements dues aux membres de leur personnel enseignant. J'ajoute qu'à l'initiative de l'inspection des Finances, une analyse minutieuse sera établie à l'occasion de la mise en œuvre du *budget control* de 1986.

Les conclusions de cette analyse permettront sans doute de déterminer avec plus de précision les effets budgétaires de l'application de certains arrêtés.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN OOTEGHEM AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR VOLKSGEZONDHEID EN GEHANDICAPTENBELID OVER « DE UITVOERINGSBESLUITEN BETREFFENDE HET INSTITUUT VOOR VETERINAIRE KEURING »

QUESTION ORALE DE M. VAN OOTEGHEM AU SECRETAIRE D'ETAT A LA SANTE PUBLIQUE ET A LA POLITIQUE DES HANDICAPES SUR « LES ARRETES D'EXECUTION RELATIFS A L'INSTITUT D'EXPERTISE VETERINAIRE »

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Van Ooteghem tot de staatssecretaris voor Volksgezondheid en Gehandicaptenbeleid over « de uitvoeringsbesluiten betreffende het Instituut voor veterinaire keuring ».

Het woord is aan de heer Van Ooteghem.

De heer Van Ooteghem. — Mijnheer de Voorzitter, ongeveer 18 jaar geleden werd het ontwerp tot oprichting van het instituut voor veterinaire keuring voor het eerst ingediend in het Parlement. Op 13 juli 1981 werd het door de Kamer goedgekeurd. Meer dan vier jaar geleden, op 15 september 1985, verscheen de wet in het *Belgisch Staatsblad*.

Intussen werden er enkele uitvoeringsbesluiten gepubliceerd, waarop ik de nodige kritische bemerkingen heb geformuleerd. Maar het Instituut, dat een wapen zou kunnen zijn in de strijd tegen de toediening van kankerverwekkende hormonen bij het slachtvee, is nog steeds niet operationeel.

Vandaar mijn vragen :

1. Zal het Instituut de nodige waarborgen van onafhankelijkheid bieden door de keuring in de slachthuizen volgens een rotatiesysteem te laten geschieden ?

2. Zullen de nodige onderrichtingen, technische apparatuur en geldmiddelen worden verstrekt om de hormonen op te sporen ?

3. Wanneer zal het Instituut voor veterinaire keuring volledig operationeel zijn ?

De Voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris Demeester.

Mevrouw Demeester-De Meyer, staatssecretaris voor Volksgezondheid en Gehandicaptenbeleid, toegevoegd aan de minister van Sociale Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik kan de vraag van de heer Van Ooteghem ten zeerste begrijpen. Ik zal hem misschien blij maken door te zeggen dat ik die achttien jaar lange geschiedenis in de eerstkomende maanden hoop af te ronden.

Ik zal eerst op de derde vraag antwoorden, en vervolgens op de eerste en de tweede.

1. Wat de oprichting van het Instituut voor veterinaire keuring betreft, heb ik onmiddellijk bij mijn aanstelling de diensten van het departement de stand van zaken doen opmaken. Ik heb onder meer vastgesteld dat verschillende essentiële uitvoeringsbesluiten nog in voorbereiding zijn — onder meer het taalkader — en dat de begroting van het Instituut nog niet is vastgelegd. Over het taalkader verwacht ik in de komende dagen het advies van de Commissie voor taaltoezicht. De

voorontwerpen van de meest dringende nog te nemen besluiten werden mij gisteren door de administratie voorgelegd evenals een voorontwerp van de begroting. Dit ontwerp van begroting voorleggen aan de goedkeuring van de regering is mijn prioritaire doelstelling. Mijn streefdatum voor het operationeel worden van het Instituut is 1 juli 1986. Ingevolge de tekst van de wet en de datum van de publikatie van de besluiten over het personeelsstatuut is de uiterste datum voor het operationeel worden van het Instituut 1 augustus 1986.

2. Het Instituut zal de onafhankelijkheid van de keurders waarborgen doordat deze laatste ambtenaren zullen worden en verbonden aan geografische omschrijvingen of keuringen, zoals duidelijk bepaald in het koninklijk besluit van 14 juni 1985 houdende de organisatie en werking van het Instituut. De keurders worden dus niet bij een bepaald slachthuis benoemd. Het hoofd van de keurkring zorgt voor de werkverdeling van de keurders binnen zijn gebiedsomschrijving.

3. Het toezicht op de aanwezigheid van residu's van hormonale stoffen in het slachtvee is een onderdeel van de veterinaire keuring en behoort tot de primaire opdracht van het Instituut. De controle op de toediening zelf van hormonen, dit wel zeggen het toezicht op de levende dieren ingevolge de recente wet van 15 juli 1985, is een nieuwe opdracht. Ik zal de regering voorstellen het Instituut van bij de start ervan onmiddellijk met dit toezicht te belasten in overleg met het departement van Landbouw.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DIDDEN AAN DE MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER « DE SPOORVERBINDING HASSELT-MOL EN DE GEPLANEDE INVESTERINGEN IN DE WERKPLAATS TE BALEN »

QUESTION ORALE DE M. DIDDEN AU MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DU COMMERCE EXTERIEUR SUR « LA LIAISON FERROVIAIRE HASSELT-MOL ET LES INVESTISSEMENTS PREVUS A L'ATELIER DE BALEN »

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Didden aan de minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel over « de spoorwegverbinding Hasselt-Mol en de geplande investeringen aan de werkplaats te Balen ».

Het woord is aan de heer Didden.

De heer Didden. — Mijnheer de Voorzitter, gaarne bekwam ik vanwege de minister van Verkeerswezen een antwoord inzake volgende aangelegenheden :

Ten eerste, is het de intentie van de minister de spoorverbinding Hasselt-Mol op enkelspoor te brengen ? Deze zogenaamde lijn 12 fungeert momenteel voor reizigers- en goederenvervoer. Vooral dit laatste is uitermate belangrijk onder meer voor het kolentransport van de kolennijntje te Zolder.

Indien men het huidige dubbelspoor reduceert naar een enkelspoor zal zulks ernstige vertraging meebrengen zowel voor het reizigers- als voor het goederenvervoer.

Men zal hierdoor verplicht zijn de reizigerstreindienst te reorganiseren. Sommigen vrezen dat de uurdienst in de spitsuren zal komen te vervallen.

In elk geval zal dit tot bijkomende vertragingen leiden. Of heeft de minister de bedoeling op termijn deze treindienst voor reizigers af te schaffen ?

Ten tweede, is er in uitstel voorzien van de geplande investeringen in de werkplaats te Balen ? Is de minister er zich voldoende van bewust dat het uitstel van deze werkzaamheden de zandtrafiek die momenteel op de lijn Mol-Hamont-Weert plaatsheeft, hiervan grote hinder kan ondervinden ?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister De Croo.

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — Mijnheer de Voorzitter, op het ogenblik is een eventueel op enkelspoor brengen van sommige baanvakken van de lijn Mol-Hasselt ter studie binnen de NMBS. Een beslissing werd nog niet getroffen.

Voor deze studie wordt het integraal behoud van de huidige treindienst op deze lijn, zowel reizigers als goederen, als vertrekpunt aangenomen. Gelet op de lage trafiekcijfers en het relatief gering aantal treinbewegingen zullen eventuele verschuivingen in de dienstregeling zich tot een minimum beperken.

De laatste alinea van de vraag van de heer Didden heeft wellicht betrekking op de aanhorigheid Balen-Werkplaatsen, vanwaar onder meer de zandtreinen geladen te Lommel-Maatheide vertrekken.

De modernisering en de uitbreiding van de installaties, die een verhoging van de veiligheid en van de capaciteit van het station en van de lijn Mol-Neerpelt tot doel hebben, werden door de NMBS in het investeringsprogramma 1986 opgenomen.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN OOTEGHEM AAN DE MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER « DE WINTERELLENDEN OP HET NMBS-NET »

QUESTION ORALE DE M. VAN OOTEGHEM AU MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DU COMMERCE EXTERIEUR SUR « LA SITUATION MISERABLE DU RESEAU DE LA SNCB EN HIVER »

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Van Ooteghem aan de minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel over « de winterellende op het NMBS-net ».

Het woord is aan de heer Van Ooteghem.

De heer Van Ooteghem. — Mijnheer de Voorzitter, na de verkeerschaos tijdens de winter 1984-1985 beloofde de NMBS plechtig dat zo iets nooit meer zou gebeuren. Maar de winter 1985-1986 had nog maar pas zijn bescheiden intrede gedaan of het was weer een ellende van jewelste.

Op maandag 30 december 1985 stonden de forenzen weer op de perrons of in de onverwarmde wachtzalen, zonder adequate informatie, te wachten op treinen die niet opdaagden of met grote vertraging zouden verschijnen.

Ondanks het fameuze noodplan moesten de reizigers in nood hun plan trekken. De NMBS verontschuldigt zich wat graag achter uitzonderlijk barre weersomstandigheden. Alsof er een typisch Belgisch weer zou bestaan en Landegem en Denderleeuw desolate oorden in het Hoge Noorden zouden zijn, terwijl Bergen-op-Zoom en Rijsel van een permanente zomer zouden genieten.

Is de waarheid niet veeleer dat de NMBS de zieke spoorwegman van West-Europa is?

Is de geachte minister ook niet van mening dat het nu welletjes is geweest met die steeds weerkerende winterellende en winterbeloften?

Welke maatregelen zal de geachte minister treffen om de verantwoordelijkheden voor het zoveelste falen van onze spoorwegaansluiting vast te leggen en een herhaling van de klassieke misère tijdens de winter 1986-1987 te verhinderen?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister De Croo.

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — Mijnheer de Voorzitter, ik ben, wat de NMBS betreft, in de vijfde winterperiode van mijn beleid. In 1982 en in het begin van 1985 waren het bijzonder lastige dagen.

Ik wil de Senaat eraan herinneren dat wij een heel bijzondere spoorwegstructuur hebben waarvan de concentratie in Brussel enorm groot is. In feite is de NMBS, wat de reizigers betreft, een pendelspoorweg. Vijftachtig pct. van de reizigers zijn pendelaars waarvan de overgrote meerderheid dag in dag uit vanuit en naar Brussel pendelt. Mag ik er ook aan herinneren dat Brussel een doorgangstation is van het Zuiden naar het Noorden en dat er meer dan 800 wissels liggen in Brussel-Zuid?

Het HPS-plan, het hulpplan — het *plan de secours* — is een noodplan dat tot doel heeft het spoorwegvervoer zoveel mogelijk in stand te houden, bij uitzonderlijk slecht weer, over een groot gedeelte van het net.

Ik weet wel, het is geen zomer in Rijsel en terzelfder tijd winter in Denderleeuw. Maar in januari 1985 lag het spoorwegverkeer in Nederland, in Beieren en in Italië ettelijke dagen totaal lam.

Het noodplan wordt globaal afgekondigd op het hele net. Hoewel de essentiële noden gevrijwaard worden, houdt het op zichzelf een aanzienlijke vermindering in van het vervoeraanbod, bijzonder voelbaar op de axiale lijnen naar Brussel. Wij hebben gearzeld dit HPS-plan toe te passen in 1985. Wij hebben het toch gedaan met als groot doel het aantal treinen tot 160 eenheden per uur te beperken voor de verbinding Brussel-Zuid, Brussel-Noord en een soort subpendeldienst in te richten tussen knooppunten. Ik denk, om er maar twee te noemen, aan Vilvoorde en Denderleeuw. Wij hebben toen ook het gebruik van het aantal wissels in Brussel-Zuid beperkt. Dit plan is niet de oplossing. Het kan trouwens nooit een oplossing zijn voor incidenten van beperkte omvang die zich inzake reizigersvervoer kunnen voordoen.

Deze incidenten, onder meer die welke u hebt aangehaald, zijn beperkt, of in de tijd of in de ruimte. Om ze te verhelpen wordt zoals elders een beroep gedaan op de klassieke procedures van tussenkomsten met aanpassing van de treindienst aan de nog overblijvende exploitatiemogelijkheden, bijvoorbeeld dienst over een enkel spoor, omlegging, sleping en dieseltractie, bijvoorbeeld wanneer er een breuk is van de hoofdleidingen, instellen van een vervangingsbusdienst enzovoort.

De toegepaste maatregelen zijn doeltreffend, maar de kwaliteit ervan brengt ongemakken mee voor de reizigers. We proberen ze te beperken maar ze volledig uitschakelen kunnen we niet. Dit was het geval op 30 december 1985 toen er zich in één zelfde streek terzelfder tijd verschillende technische storingen van dezelfde aard voordeden die een reeks obstakels veroorzaakten voor het treinverkeer. Er was onder andere een enorme daling van de temperatuur die een invloed had op de luchtleidingen van ons elektrisch verkeer. Deze toestanden gaven ontegensprekelijk aanleiding tot moeilijkheden voor het verschaffen van de juiste informatie, meer bepaald tijdens het op gang brengen van de vervangingsdiensten.

Wij zijn bezig, mijnheer Van Ooteghem, u weet dat want u bent lid van de commissie voor de Infrastructuur, met de radioverbinding trein-vaste wal, die de NMBS tracht te verwezenlijken, uit te bouwen om verdoelde en opgehouden treinen met hun reizigers beter te kunnen informeren.

QUESTION ORALE DE M. BATAILLE AU MINISTRE DE LA DEFENSE NATIONALE ET MINISTRE DE LA REGION BRUXELLOISE SUR « LA REQUISITION DE TERRES AGRICOLES DANS LES ENVIRONS DE FLORENNES »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER BATAILLE AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING EN MINISTER VAN HET BRUSSELSE GEWEST OVER « DE VORDERING VAN LANDBOUWGROND IN DE OMGEVING VAN FLORENNES »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Bataille au ministre de la Défense nationale et ministre de la Région bruxelloise sur « la réquisition de terres agricoles dans les environs de Florennes ».

La parole est à M. Bataille.

M. Bataille. — Monsieur le Président, le 20 décembre dernier, l'autorité militaire a procédé à la prise de possession de quelque 50 hectares de terres agricoles dans la région de Florennes. Le service des constructions de l'armée se serait basé sur un arrêté royal du 27 août 1939, confirmé par une loi du 16 juin 1947, pour adopter une procédure d'urgence. L'ordre de réquisition a été notifié aux agriculteurs quatre jours avant la prise de possession.

Dans un pays où la démocratie est reine, je me permets de vous poser quelques questions, monsieur le ministre.

1. Quelles sont les raisons qui s'opposent à l'intégration de familles de militaires américains ou belges dans la région de Florennes?

2. Si cette intégration est impossible, pourquoi ne pas avoir prospecté la région où il était possible de trouver des terres agricoles de moindre valeur? En effet, antérieurement, des terrains agricoles réquisitionnés et qui devaient servir à la construction de logements n'ont pas été occupés par ceux à qui ils étaient destinés. Il semble donc qu'il y ait eu certains excès à ce sujet.

3. Pour quelles raisons fallait-il recourir à cette procédure d'urgence?

4. Pourquoi n'avoir pas rencontré les agriculteurs concernés?

5. Pourquoi n'avoir pas informé le public sur les buts de l'occupation des terrains?

6. Pourquoi de tels agissements de la part de la Défense nationale à l'égard de citoyens belges?

M. le Président. — La parole est au chevalier de Donnea, ministre.

M. le chevalier de Donnea, ministre de la Défense nationale et ministre de la Région bruxelloise. — Monsieur le Président, la nécessité de pouvoir alerter rapidement le personnel, des raisons de sécurité ainsi que des raisons pratiques d'installation d'un grand nombre de logements vont à l'encontre d'une dispersion des familles et plaident donc en faveur d'un regroupement de la communauté militaire près de la base.

La prospection de terrains de moindre valeur agricole a bien eu lieu, mais il fallait tenir compte de l'existence d'un plan de secteur.

Le choix des terrains repris au plan de secteur en zone d'extension d'habitat a été fait après des contacts avec le ministère responsable de l'aménagement du territoire de la Région wallonne et de l'urbanisme provincial.

Le 16 mai 1984, au cours d'une réunion au ministère de la Défense nationale, trois représentants de la Fédération nationale des unions professionnelles agricoles de Belgique, dont le président M. Somville, ont été entendus. Il est apparu que la seule solution pratique ménageant les intérêts des différentes parties devrait respecter le plan de secteur. Je présume que les agriculteurs ont été informés de ces discussions par leur fédération.

Comme le contrat d'études n'a été signé que le 8 novembre 1985 et que le début des constructions est prévu vers la fin de 1986, une procédure d'urgence s'imposait pour permettre un accès immédiat aux terrains, dans le seul but d'effectuer des travaux préparatoires de topographie et des essais de sol. De plus, il faut noter qu'une prise en location préalable à l'expropriation éventuelle doit nécessairement être accompagnée d'un état des lieux. En effet, ceci permet le paiement aux propriétaires d'indemnités couvrant les dommages subis, ce qui ne peut être que favorable aux agriculteurs.

Quant à l'information du public sur les buts de l'occupation des terrains, elle a été menée par le comité d'acquisition dépendant du ministère des Finances qui, lors d'une réunion à la maison communale de Florennes, le 20 décembre 1985, a bien spécifié qu'il s'agissait uniquement d'une prise de possession qui devait autoriser l'accès aux terrains.

Enfin, je tiens à préciser que les terres agricoles réquisitionnées antérieurement au lieu-dit « La Clairière » sont destinées à faire partie de l'ensemble de la base où les constructions commenceront sous peu.

QUESTIONS ORALES DE M. BATAILLE AU SECRÉTAIRE D'ÉTAT
AUX AFFAIRES EUROPÉENNES ET À L'AGRICULTURE SUR :

- A) « LA POLITIQUE EN MATIÈRE DE QUOTAS LAITIERS » ;
- B) « L'INSTAURATION D'UN RÉGIME DE PRIMES POUR LA CESSATION VOLONTAIRE DE PRODUCTION LAITIÈRE »

MONDELINGE VRAGEN VAN DE HEER BATAILLE AAN DE
STAATSECRETARIS VOOR EUROPESE ZAKEN EN LAND-
BOUW OVER :

- A) « HET BELEID INZAKE DE MELKQUOTA » ;
- B) « DE INSTELLING VAN EEN PREMIEREGELING VOOR HET
VRIJWILLIG STOPZETTEN VAN DE MELKPRODUCTIE »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Bataille au secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture sur « la politique en matière de quotas laitiers ».

Je propose que l'honorable membre développe ensuite sa question sur « l'instauration d'un régime de primes pour la cessation volontaire de production laitière » qui s'adresse au même secrétaire d'Etat.

L'assemblée est-elle d'accord sur cette façon de procéder ?
(Assentiment.)

Il en sera donc ainsi.

La parole est à M. Bataille.

M. Bataille. — Monsieur le Président, le deuxième examen des dossiers de quotas laitiers est réalisé suivant une série de critères. Quelque 5 000 dossiers — soit 28 p.c. environ — ont reçu une réponse négative, parce que l'arrêté ministériel tel qu'il est libellé aujourd'hui ne prévoit pas de solution à certaines situations dramatiques.

C'est ainsi que de jeunes exploitants qui se sont installés après le 30 octobre 1984 n'ont pu profiter d'une amélioration de quota. Souvent, le nombre d'hectares exploités par ces jeunes est insuffisant pour assurer la rentabilité de l'exploitation, d'autant plus que leur production fourragère sert à la nourriture du bétail, bétail qui est tout à fait indispensable.

Le cas d'aidant est loin d'être résolu.

J'insiste, monsieur le secrétaire d'Etat, pour que cet arrêté soit revu, car aujourd'hui de jeunes exploitants sont privés de la sécurité d'une production laitière qui leur est absolument nécessaire parce qu'ils doivent pouvoir rembourser les prêts signés, souvent avalisés par le FIA. Si ces prêts ne devaient pas être accordés, il était du devoir des ingénieurs agronomes de l'Etat de ne pas émettre un avis favorable lors de la constitution du dossier.

De toute façon, si vous voulez que la ferme familiale persiste, comme vous l'avez déclaré souvent, il ne faut pas prélever en dessous d'une production de 100 000 litres de lait.

J'en viens à ma seconde question.

M. le secrétaire d'Etat a établi, sous certaines conditions, un régime de primes pour la cessation volontaire de production laitière. Quelque 500 demandes sont arrivées au ministère.

J'apprends que les producteurs de beurre qui cessent définitivement cette production, sans reconversion vers le lait, sont écartés d'office de cette prime.

Vous plairait-il de me fournir les raisons qui ont écarté ces producteurs d'une prime non négligeable ?

Voudriez-vous revoir ce règlement et, l'an prochain, au besoin corriger cette inégalité flagrante ?

M. le Président. — La parole est à M. De Keersmaeker, secrétaire d'Etat.

M. De Keersmaeker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations extérieures. — Monsieur le Président, je répondrai d'abord à la première question relative aux quotas laitiers.

Avant de s'attarder au problème des jeunes installés après le 30 septembre 1984, il faut se rappeler que la demande des producteurs pour l'octroi de quantités de lait supplémentaire était de loin supérieure aux quantités disponibles. Il était donc indispensable de délimiter de manière stricte les critères qui permettaient l'attribution de quantités de référence supplémentaires. Priorité a donc été donnée aux agriculteurs qui, avant l'instauration du régime des quotas, s'étaient engagés dans un processus de développement de la production laitière, processus qui avait souvent nécessité des investissements importants.

Une réserve de lait a été créée à cet effet, d'une part, lors de l'établissement des quotas individuels en fixant ces derniers sur la base des livraisons de 1983 diminuées de 5 ou 3 p.c. selon les producteurs et, d'autre part, par l'octroi de primes à la cessation de la production laitière.

Cette réserve sera totalement épuisée lorsque le traitement des dossiers dans le cadre du second tour sera terminé.

Les jeunes agriculteurs qui ont repris une exploitation après le 30 septembre 1984 se sont donc installés six mois après l'instauration du régime des quotas et pouvaient, par conséquent, lors des transactions de reprise, tenir compte de ce nouveau contexte. Vu les éléments rappelés ci-dessus, il est impossible de prévoir des dispositions spéciales pour ces jeunes.

Les exploitants qui employaient un aidant pouvaient obtenir une révision de leur quota s'il existait un lien familial entre l'exploitant et l'aidant. Cette révision avait pour but de tenir compte de l'occupation effective de la main-d'œuvre sur l'exploitation au moment de l'instauration du régime de quota laitier.

La présence de l'aidant sur l'exploitation devait se concrétiser par une augmentation du cheptel laitier constatée entre les recensements de mai 1983 et mai 1984 et par un développement de la production laitière constaté entre le deuxième trimestre de 1984 et le deuxième trimestre de 1983.

En ce qui concerne les prêts avalisés par le FIA pour les jeunes, les ingénieurs agronomes de l'Etat tiennent compte, lors de la constitution du dossier, du quota qui est effectivement attribué à l'exploitation et qui constitue un des éléments de rentabilité. Il n'est donc pas tenu compte du quota demandé par l'intéressé en fonction des besoins futurs mais uniquement du quota effectif.

D'une manière générale, je voudrais souligner que l'instauration d'un régime de quota laitier a été le moindre mal par comparaison avec une baisse draconienne des prix.

Il n'est jamais agréable de contingenter une production, mais c'était le seul moyen pour garantir les prix des produits laitiers à la ferme face à une production sans cesse croissante et complètement déphasée par rapport à la demande.

Il est illusoire de croire que dans un régime de contingentement un développement sensible de la production soit encore possible. Il faut être clair à ce sujet, le volume global du quota national n'augmentera plus; seuls seront encore possibles des glissements entre producteurs, mais il faut bien être conscient que ce qu'on donnera aux uns proviendra de ce que d'autres auront cédé.

Et là aussi il faut être réaliste. Il est évident que les quantités de lait qui deviendront disponibles à l'avenir seront très limitées et sans commune mesure avec la demande.

Quant à l'utilisation de la réserve de quotas qui pourrait être constituée à l'avenir, il a été convenu, la semaine dernière, que les priorités seront établies en concertation avec le Front vert.

Il convient également de rappeler que des mesures ont été prises en faveur des petits producteurs. Pour les producteurs qui fournissaient moins de 60 000 litres en 1983, on a appliqué un taux de réduction de 3 p.c. au lieu de 5 p.c. Les producteurs qui livraient moins de 30 000 litres ont pu choisir la meilleure des trois années 1981, 1982 ou 1983, comme année de référence.

Quant au prélèvement : lors de la campagne 1984-1985, grâce aux dispositions de l'article 4bis du règlement CEE n° 857/84, qui permet d'allouer temporairement les quantités de référence non utilisées par certains producteurs à d'autres producteurs, le prélèvement supplémentaire n'a pas été perçu.

Lors des négociations du printemps dernier, dans le cadre de la fixation des prix agricoles, le Conseil des ministres de l'Agriculture a obtenu le maintien de cette disposition pour la campagne 1985-1986.

Au début de la campagne, il a été décidé, après consultation du Front vert, que les quotas non utilisés seraient redistribués à ceux qui auraient dépassé leur quota proportionnellement aux dépassements individuels. Il ne s'agit pas de remettre ce principe en cause à la fin de la campagne. Cela veut dire que dès que le quota national est dépassé, il faut prélever chez tous les producteurs qui ont dépassé leur quota individuel, uniquement sur les quotas en dépassement après cette compensation.

En ce qui concerne la seconde question de M. Bataille, les primes à la cessation de la production constituent, en fait, un régime de soutien à la production laitière. Grâce à la réserve ainsi constituée par les quotas volontairement abandonnés, il est possible d'octroyer des quotas « livraisons laitières » supplémentaires aux agriculteurs qui avaient pris des engagements avant l'instauration d'un régime de quotas laitiers et qui sont dans les conditions prévues à cet effet par la directive des Communautés européennes.

Dans le chef de celui qui demande la prime, il s'agit d'une pure transaction d'affaires qui est conclue en connaissance de cause avec l'autorité; il doit évaluer si, pour lui, il ne serait pas préférable d'arrêter la production laitière en échange d'une prime offerte par l'Etat. Le montant global de cette prime a été fixé à 2,25 milliards et doit permettre de libérer 150 000 tonnes de lait en vue de résoudre certains problèmes dans le secteur laitier.

La réserve nationale en quotas « ventes directes » étant largement suffisante, il n'était pas justifié d'étendre le régime de primes à la cessation aux ventes directes. Ce rachat de quotas « ventes directes » se serait d'ailleurs fait au détriment du secteur laitier, étant donné que l'argent ainsi dépensé inutilement n'aurait pas permis de libérer des quantités supplémentaires utiles en vue d'alimenter la réserve « livraisons en laiterie ».

En conclusion, je voudrais préciser clairement : 1° que la prime à la cessation n'est pas destinée à aider le demandeur de prime, mais bien le détenteur de bétail laitier qui, dans certaines situations bien précises, peut recevoir de ce fait un quota supplémentaire; 2° que si l'enveloppe financière mise à notre disposition par le gouvernement devait servir à d'autres fins, le secteur du bétail laitier aurait été la première victime, parce que le nombre de problèmes qu'on aurait pu résoudre aurait été moins élevé qu'avec le régime de primes tel qu'il a été appliqué.

Pour être complet, j'ajouterai qu'après deux prolongations successives du délai d'introduction des demandes, l'enveloppe financière de 2,25 milliards est complètement épuisée et que les 150 000 tonnes prévues ont été libérées.

QUESTION ORALE DE M. MOUTON AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTERIEUR, DE LA FONCTION PUBLIQUE ET DE LA DÉCENTRALISATION, SUR « L'INCENDIE SURVENU RÉCEMMENT DANS UN DÉPÔT D'ENGRAIS CHIMIQUES À SÉRON-FORVILLE »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER MOUTON AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN, OPENBAAR AMBT EN DECENTRALISATIE, OVER « DE BRAND DIE ONLANGS IS ONTSTAAN IN EEN DEPOT VAN KUNSTMESTSTOFFEN TE SERON-FORVILLE »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Mouton au Vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, de la

Fonction publique et de la Décentralisation, sur « l'incendie survenu récemment dans un dépôt d'engrais chimiques à Séron-Forville ».

La parole est à M. Mouton.

M. Mouton. — Monsieur le Président, le 11 janvier 1986, vers 7 heures 30, l'incendie d'un dépôt d'engrais chimiques à Séron-Forville, commune de Fernelmont, a causé un vif émoi parmi la population de plusieurs entités des provinces de Namur et de Liège.

Grâce à l'intervention rapide et efficace de la V^e colonne mobile de la protection civile de Kemexhe et des pompiers d'Eghezée, la catastrophe a pu être évitée de justesse.

Entre 9 heures 30 et 10 heures, un épais nuage, composé de gaz toxiques, poussé par le vent, enveloppait le village de Cipliet qui fait partie de la commune de Braives dont je suis le bourgmestre. Toutefois, ce n'est que deux heures plus tard — à 11 heures 45, au moment où tout danger était pratiquement écarté — que j'ai été officiellement informé des risques de contamination pour la population et invité à prendre les premières mesures de sécurité.

Pourquoi l'autorité communale n'a-t-elle pas été informée plus rapidement de la situation ? Y a-t-il eu défaillance dans la transmission des informations ?

Je remercie monsieur le ministre de bien vouloir faire toute la lumière sur cet accident qui, fort heureusement, n'a pas fait de victime.

M. le Président. — La parole est à M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat, qui répondra en lieu et place du ministre de l'Intérieur, de la Fonction publique et de la Décentralisation.

M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations extérieures. — Monsieur le Président, les articles 14 et 15 de l'arrêté royal du 8 novembre 1967 portant, en temps de paix, organisation des services communaux et régionaux d'incendie et coordination des secours en cas d'incendie, disposent que le chef des opérations est l'officier du service communal d'incendie qui dirige les premiers secours arrivés sur place.

Dans le cas visé par l'honorable membre, il s'agissait du commandant du service d'incendie d'Eghezée.

C'est à lui qu'incombait la responsabilité directe de la lutte contre le foyer d'incendie et des mesures appropriées à prendre en vue de la protection de la population contre les conséquences dommageables éventuelles de l'incendie. En concertation avec le bourgmestre de la localité de l'incendie, il pouvait également décider, dès lors, de procéder à l'évacuation de citoyens menacés, si pareille mesure s'avérait nécessaire.

Il pouvait, au surplus, tant pour la lutte contre l'incendie proprement dite que pour l'évacuation éventuelle, faire appel à d'autres services d'incendie et à la protection civile.

Selon les renseignements que j'ai recueillis, il a été jugé vers 9 heures 30, en ce qui concernait l'incendie susvisé, qu'il était indiqué en raison de son évolution et de la nature des matériaux consommés, de conseiller aux populations de Wasseiges, Acosse, Meeffe et Hannêche de rester à l'intérieur et de fermer portes et fenêtres.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DE BONDT AAN DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN OVER « DE SOCIALE EN ECONOMISCHE GEVOLGEN VAN DE ABRUPT SLUITING VAN DE ZETELS TE LOKEREN EN ZONNEBEKE VAN EEN TEXTIELBEDRIJF »

QUESTION ORALE DE M. DE BONDT AU MINISTRE DES AFFAIRES ECONOMIQUES SUR « LES CONSEQUENCES ECONOMIQUES ET SOCIALES DE LA BRUSQUE FERMETURE DES SIEGES DE LOKEREN ET DE ZONNEBEKE D'UNE ENTREPRISE DE CONFECTION »

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer De Bondt voor het stellen van een mondelinge vraag aan de minister van Economische Zaken over « de sociale en economische gevolgen van de abrupte sluiting van de zetels te Lokeren en Zonnebeke van een textielbedrijf ».

De heer De Bondt. — Mijnheer de Voorzitter, zopas besloot de firma Neyrinck-Confectie totaal onverwacht en zonder enige ruggespraak, alsof de overleconomie niet bestond, over te gaan tot de sluiting van haar afdelingen te Lokeren, met 240 werknemers, en te Zonnebeke, met 96 werknemers. Deze schokkende feiten zullen de minister zeker niet onbekend zijn.

Graag zou ik van de beleidsman vernemen wat de omvang is van de steun die deze onderneming in toepassing van het textielplan ontving en welke procedure er zal worden gevolgd voor het terugwinnen van deze steun, gezien het totaal onverantwoord optreden van de onderneming op sociaal vlak.

Zal de minister het sociale luik van het textielplan laten spelen voor de werknemers, van wie de overgrote meerderheid tussen de 25 en de 30 jaar is, ten einde ook op hen de forfaitaire vergoeding van 155 frank per dag voor een periode van 500 dagen toepasselijk te maken? Even vóór het jaareinde heeft een andere firma in de textielsector te Lokeren ook een paar honderden werknemers afgedankt, die echter wel de voordelen van het sociale luik van het textielplan genieten.

Welke steun zal de minister ter beschikking stellen van het crisiscomité dat door het schepencollege van Lokeren in het leven werd geroepen om de dramatische toestand, ontstaan door een snelle opeenvolging van sluitingen en faillissementen in het Lokerse, op te vangen?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Maystadt.

De heer Maystadt, minister van Economische Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, de administratie van Economische Zaken werd formeel op de hoogte gebracht van de beslissing van de NV Neyrinck-Confectie om de uitbatingsetels Lokeren en Zonnebeke te sluiten, door een schrijven van de firma gedateerd 10 januari 1986. Over de redenen van deze sluiting werd door de firma officieel geen informatie verstrekt aan het departement. Bij dit schrijven was de lijst gevoegd van de 321 personeelsleden die, ingevolge deze maatregel, ontslagen werden. De bevoegde administratie onderzoekt thans of de wettelijke voorziene procedure voor de terugvordering van de toegekende steun in het kader van de wetgeving inzake economische expansie dient te worden ingezet.

Wat meer precies de toepassing van het textielplan betreft, kan ik het geachte lid bevestigen dat, in het kader van de alternatieve formule van 1983, aan het bedrijf een investeringspremie werd toegekend en uitbetaald ten belope van 1 815 450 frank. De Nationale Maatschappij voor de herstructurering van de nationale sectoren onderzoekt eveneens of in dit geval artikel 12 van de overeenkomst tussen de NMNS en de NV Neyrinck-Confectie dient te worden toegepast en, derhalve, het toegekende bedrag teruggevorderd.

Het sociaal luik van het textielplan voorzag inderdaad in de toekenning van een forfaitaire vergoeding voor een periode van 500 dagen in geval van afvloeiing. Deze maatregel liep evenwel ten einde per 31 december 1985. Ik ga thans de mogelijkheden na om deze maatregel eventueel in precieze gevallen eveneens te kunnen toepassen na deze limietdatum. Het spreekt evenwel vanzelf dat, indien een dergelijke uitbreiding niet mogelijk zou zijn binnen de sociale enveloppe die in het kader van het textielplan werd vastgelegd, een verschuiving moet uitgevoerd worden tussen de diverse luiken van het plan en dit in akkoord met de partijen betrokken bij de ronde tafel van juli 1985.

Tenslotte kan ik het geachte lid de verzekering geven dat mijn kabinet contact opneemt met het crisiscomité dat door het schepencollege van Lokeren werd opgericht ten einde na te gaan of de mogelijkheid bestaat de activiteiten in de gesloten vestiging van de NV Neyrinck in de sector van het textiel te laten overnemen door een andere investeerder.

ORDRE DES TRAVAUX

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

M. le Président. — Mesdames, messieurs, je vous propose d'organiser la suite de nos travaux de la manière suivante.

Nous pourrions tout d'abord entendre l'interpellation de M. Bataille au secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture sur « l'application de la législation concernant l'utilisation des substances hormonales ».

Daarna zouden wij de interpellatie aanhoren van de heer Van In tot de minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel over « de privatisering of de uitverkoop van de Regie voor Maritiem Transport ».

Si le Premier ministre est présent vers 16 heures 30, Mme Truffaut pourrait lui poser sa question orale sur « la nomination d'un criminel de guerre dans les ordres nationaux ».

Hierop zou de interpellatie volgen van de heer Van In tot de Eerste minister over « de te laken hand- en spandiensten bij het schenden van Grondwet en wet ».

Nous entendrions éventuellement une interpellation supplémentaire, mais nous en déciderons tout à l'heure.

Le Sénat est-il d'accord?

Is de Senaat het hiermede eens? (*Instemming.*)

Il en sera donc ainsi.

Dan is hiertoe besloten.

INTERPELLATION DE M. BATAILLE AU SECRÉTAIRE D'ETAT AUX AFFAIRES EUROPÉENNES ET À L'AGRICULTURE SUR « L'APPLICATION DE LA LEGISLATION CONCERNANT L'UTILISATION DES SUBSTANCES HORMONALES »

INTERPELLATIE VAN DE HEER BATAILLE TOT DE STAATS-SECRETARIS VOOR EUROPESE ZAKEN EN LANDBOUW OVER « DE TOEPASSING VAN DE WETGEVING BETREFFENDE HET GEBRUIK VAN DE HORMOONPREPARATEN »

M. le Président. — Nous abordons l'interpellation de M. Bataille au secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture sur « l'application de la législation concernant l'utilisation des substances hormonales ».

La parole est à l'interpellateur.

M. Bataille. — Monsieur le Président, monsieur le secrétaire d'Etat, mieux que moi, vous savez combien le problème des hormones a soulevé de nombreuses critiques dans la population et a éveillé une certaine inquiétude.

De plus, le commerce de la viande bovine a subi une chute de ventes marquée. En effet, les anabolisants sont employés sans discernement; pourtant, certains ne sont pas sans risque pour la santé du consommateur.

Il nous faut sortir au plus vite de ce marché noir qui est dangereux pour le consommateur et « fait le beurre » de certains margouilins. Il ne faut pas que nos producteurs de viande soient mis en infériorité par rapport à ceux des autres pays où la réglementation, ou son application, est beaucoup moins sévère. Comme l'a dit le professeur Ectors, la Belgique ne doit pas être un bureau d'études au détriment de nos producteurs.

Pourtant, monsieur le secrétaire d'Etat, dès 1981; le Conseil supérieur de l'hygiène a émis un avis au sujet de l'emploi des anabolisants.

M. Henrion, vice-président, prend la présidence de l'assemblée

Des études scientifiques, dont certaines subsidiées par l'Irsia ou le ministère de la Santé publique, ont prouvé l'innocuité de certains produits.

Des cinq substances étudiées par les professeurs Bienfait et Maghuin, trois sont des hormones naturelles : la progestérone aux résultats décevants, la testostérone, anabolisant convenant pour jeunes taureaux et la combinaison d'oestradiol et de trembolone qui est très efficace.

Vous disposez d'une loi, parue au *Moniteur belge* le 4 septembre 1985, qui interdit toute préparation hormonale dans l'engraissement. Elle vous permet aussi, grâce à des arrêtés royaux à prendre ultérieurement, d'user de certains anabolisants, dont la nocivité est nulle pour le consommateur et l'efficacité prouvée.

Le groupe scientifique de la CEE, concluant sur les agents anabolisants de la production animale, déclare que l'oestradiol 17B, la testostérone et la progestérone n'ont pas d'effet nocif pour la santé du consommateur lorsqu'ils sont utilisés dans les conditions appropriées. Le même comité insiste sur l'identification des animaux traités avec toutes les indications du traitement.

Il est donc plus que temps, monsieur le secrétaire d'Etat, d'harmoniser les réglementations européennes en la matière pour faire unité.

Or ce n'est pas le cas, puisqu'il y a déjà une distorsion avec la Grande-Bretagne et que, de plus, chaque pays a pratiquement une attitude officieuse différente de celle qu'il défend officiellement, il faut le reconnaître. Pour moi, votre position à la CEE est différente de celle que vous prenez dans notre pays, comme est différente d'ailleurs la décision de la CEE par rapport aux conclusions de son groupe scientifique.

Ou bien les anabolisants sont inoffensifs et, à mon avis, doivent être permis, puisqu'ils ont donné des résultats, ou bien, il ne peuvent être employés dans aucun pays, mais alors, il faut une uniformité de contrôle dans tous les pays de la CEE.

Quand allez-vous supprimer ce marché noir par un contrôle effectif?

Telles sont les questions que je souhaitais aborder et je vous remercie de votre réponse.

M. le Président. — La parole est à M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat.

M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Relations extérieures. — Monsieur le Président, le problème de l'utilisation des hormones a déjà souvent fait l'objet de discussions, et ce à différents niveaux.

Au sein même de cette assemblée, les problèmes relatifs à l'utilisation des anabolisants en élevage ont été discutés de façon approfondie à l'occasion de la discussion et de l'approbation de la loi relative à l'utilisation de substances à effet hormonal ou antihormonal chez les animaux.

Cette loi, qui fut publiée au *Moniteur belge* du 4 septembre 1985, prévoit aux articles 3 et 4, § 2, l'interdiction de prescrire et d'administrer des substances à effet hormonal ou antihormonal en vue de l'engraissement.

La législation belge a été établie de la sorte en vue d'éliminer certains abus. Par ailleurs, on a aussi fortement tenu compte de la nécessité d'harmoniser au niveau européen les législations nationales en vigueur. En outre, c'est une double préoccupation qui constitue le fil conducteur dans cette législation, à savoir une protection et des garanties maximales pour la santé publique et éviter toute discrimination économique de nos éleveurs à l'intérieur de la CEE.

Dans les discussions CEE à ce sujet, notre position initiale fut déterminée par les avis des comités scientifiques compétents. Notre position a d'ailleurs toujours été parallèle à celle adoptée par la Commission CEE et consistait, notamment, à autoriser les hormones dites naturelles dans l'engraissement.

Après l'avis du Parlement européen, émis en séance du 11 octobre 1985, la Commission CEE a décidé de modifier sa première proposition. Elle proposa d'interdire toutes les substances à effet hormonal et toutes les substances à effet thyrostatique pour l'engraissement. Toutefois, en nombre très limité, ces substances pourraient encore être utilisées à des fins thérapeutiques, sous certaines conditions sévères et bien définies.

En dépit de l'avis rassurant pour la santé publique émis par les comités scientifiques compétents, le Conseil des ministres s'est montré sensible à cette nouvelle position de la Commission et a, dès lors, approuvé, en séances des 19 et 20 décembre 1985, la proposition modifiée de la Commission, compte tenu également du contexte politique.

Ce texte prévoit toute une série de mesures concernant le traitement d'animaux avec des substances hormonales. Elles prennent cours le 1^{er} janvier 1988. Parmi ces mesures, on peut citer :

1. L'interdiction totale pour l'élevage dans la CEE d'administrer de telles substances en vue de l'engraissement;
2. La limitation du traitement thérapeutique. Seuls le 17 B œstradiol, la testostérone et la progestérone ainsi que certains dérivés de ceux-ci seront encore autorisés pour le traitement thérapeutique;
3. L'instauration, après négociation entre la Commission et les pays tiers concernés, d'un système de garanties à l'importation à propos duquel une décision est prise selon la procédure du comité vétérinaire ou, à défaut d'un tel accord, suspension des importations en provenance de pays tiers qui n'offrent pas les garanties demandées.
4. La mise au point d'une réglementation — ceci est important, cher collègue, pour la réponse à votre question — en vue de contrôler si cette interdiction est respectée, d'une part, par la mise en application le 1^{er} janvier 1987 de la directive 85/358/CEE qui détermine les règles générales pour les contrôles et, d'autre part, par un accord de principe sur la fréquence des contrôles, dans le cadre de la directive relative au contrôle des résidus qui peut d'abord être approuvée formellement, après réception de l'avis du Parlement européen.

D'une manière générale, la ligne politique adoptée par le Conseil à l'égard de ce texte implique que chaque Etat membre soumette un programme de contrôle devant être approuvé selon la procédure du comité vétérinaire permanent.

Dans le cadre de cette décision, le Conseil a pris acte, d'une part, que dans le cadre de l'article 9 de la directive, la Commission soumettra au comité vétérinaire permanent une proposition visant à accorder une dérogation d'un an au Royaume-Uni, pour l'application de l'interdiction sur le marché national et, d'autre part, que la Commission veillera à ce que cette dérogation ne fausse en rien la concurrence.

Vu l'évolution des propositions de la Commission et compte tenu de la vision du Parlement européen et de l'adhésion de la grande majorité des pays, nous nous sommes ralliés à cette décision, rectifiant ainsi notre attitude par rapport à celle adoptée précédemment.

Vous savez comme moi que cette attitude précédente était déterminée, dans une très large mesure, par notre souci de contrôle — qui est le vôtre —, par notre désir d'harmonisation, au-delà des limites des frontières de la Communauté européenne, et aussi par l'importance des importations. Celles-ci se chiffrent, en effet, au sein de la Communauté européenne, à 400 000 tonnes de viande en provenance des pays tiers.

A la Commission et au Conseil des ministres, nous avons soumis à une condition notre association à la nouvelle proposition. En effet, nous souhaitons obtenir une réponse positive et pertinente aux questions suivantes : 1. Est-il possible de garantir l'harmonisation proposée par un contrôle efficace ? 2. Est-il possible d'imposer la législation communautaire européenne future aux importateurs des pays tiers ?

La Commission a donné des réponses concrètes. Je vous en ai énoncé quelques-unes au sujet du contrôle. Ces réponses, examinées par les spécialistes, les experts, les scientifiques de mon département, ont été jugées pertinentes par ceux-ci.

A partir du moment où la défense est totale, où l'impossibilité d'employer des hormones sera définitive à partir de 1988 pour toute la Communauté — avec un délai supplémentaire d'un an pour la Grande-Bretagne —, on peut dire que, si toutes les mesures sont prises, le contrôle sera possible et l'harmonisation effective, également vis-à-vis des pays tiers. C'est la raison pour laquelle la Belgique s'est associée à cette décision.

La loi du 15 juillet 1985 relative à l'utilisation de substances à effet hormonal ou antihormonal chez les animaux servira de base pour l'exécution dans notre pays de la directive communautaire relative à l'utilisation des hormones.

Pour l'exécution des contrôles nécessaires, l'Institut d'expertise vétérinaire assurera le contrôle systématique des animaux et de la viande provenant du marché intérieur ainsi que des importations.

La responsabilité du contrôle de la viande incombe comme vous le savez, à mon collègue de la Santé publique. D'après mes informations, cet institut sera opérationnel vers le milieu de l'an, à peu près au mois de juillet.

Il faudra mettre en pratique les mesures arrêtées afin de disposer de cet élément clé dans tout le dispositif à mettre en place pour rendre l'harmonisation possible et efficace.

A la lumière des décisions qui viennent d'être prises au niveau de la Communauté européenne, il est interdit, à partir du 1^{er} janvier 1988, d'autoriser les substances suivantes pour l'engraissement : le 17 B œstradiol, la testostérone, la progestérone et certains dérivés de ceux-ci.

Pour la période actuelle jusqu'à fin 1987, il est examiné, en concertation avec le département de la Santé publique, si l'autorisation des hormones naturelles citées ci-dessus peut encore être envisagée dans notre pays. Ceci devrait alors se faire en application de la loi du 15 juillet 1985. Mon collègue et moi-même déposerons à cet effet un projet d'arrêté royal qui, selon les termes de la loi, devrait être examiné en Conseil des ministres.

A ce propos, je voudrais souligner qu'en tout cas nous tiendrons compte de l'avis émis en la matière par le Conseil supérieur de l'hygiène.

Je me permets, par ailleurs, de signaler que nous veillerons tout particulièrement à ce que l'ensemble de la réglementation soit appliquée partout avec la même rigueur. Je me rallie également au point de vue de l'honorable membre lorsqu'il dit que l'harmonisation des réglementations européennes en la matière est nécessaire. Cette harmonisation est d'ailleurs aussi nécessaire dans de nombreux domaines qui concernent les secteurs sanitaire et vétérinaire afin de compléter les réglementations.

Les décisions prises récemment au sein de la Communauté européenne ne mettent pas en cause les résultats du travail réalisé par les autorités scientifiques qui concluent que les substances hormonales dites naturelles ne sont pas nocives à la santé publique.

Je signale que la Communauté européenne a pris une décision non pas scientifique, mais politique. Ce choix a été fait sur la base de l'existence d'énormes excédents, dont celui du secteur de la viande bovine qui s'élève à 800 000 tonnes.

Nous nous sommes ralliés à ce choix, tout comme la grande majorité des Etats membres. Il nous appartiendra de prendre toutes les mesures afin de rendre cette décision applicable sur le terrain. (*Applaudissements sur les bancs de la majorité.*)

M. le Président. — La parole est à M. Bataille.

M. Bataille. — Monsieur le Président, j'émettrai une première remarque d'ordre thérapeutique.

Je ne comprends pas comment la CEE peut limiter l'emploi de produits. J'estime que seuls les porteurs du titre de docteur en médecine

vétérinaire, au besoin en accord avec l'Institut de l'hygiène de chaque pays, connaissent les produits employés. A l'heure actuelle, de nombreux produits que vous n'avez pas cités donnent des résultats merveilleux. Ils sont employés à des fins thérapeutiques et, bien entendu, sur des animaux qui ne doivent pas être abattus car l'emploi de tels produits, du fait de leur rémanence, présenterait un certain danger pour la santé publique.

Par ailleurs, vous parlez de la réglementation qui sera imposée et généralisée. Mais qu'en est-il du contrôle? Vous n'avez pas réfléchi en prenant cette décision politique. Il existe, en effet, deux variétés d'hormones : les naturelles et les artificielles. Les hormones naturelles se retrouvent dans le corps humain tout comme dans le corps animal et une analyse conclura évidemment à leur présence. Le professeur De Backer de l'Université de Gand a d'ailleurs bien mis en évidence l'impossibilité de contrôler la présence d'hormones naturelles, puisque les organismes humains et animaux en produisent journellement.

Je me demande donc comment cette décision de la CEE pourra être contrôlée en ce qui concerne les hormones naturelles. Que vous ne suiviez pas l'avis scientifique, soit, mais qu'en est-il de l'avis politique, surtout en l'absence d'un contrôle, actuellement impossible?

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

INTERPELLATIE VAN DE HEER VAN IN TOT DE MINISTER VAN VERKEERSWEZEN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER « DE PRIVATISERING OF DE UITVERKOOP VAN DE REGIE VOOR MARITIEM TRANSPORT »

INTERPELLATION DE M. VAN IN AU MINISTRE DES COMMUNICATIONS ET DU COMMERCE EXTERIEUR SUR « LA PRIVATISATION OU LA VENTE AU RABAIS DE LA REGIE DES TRANSPORTS MARITIMES »

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Van In tot de minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel over de « privatisering of de uitverkoop van de Regie voor Maritiem Transport ».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Van In. — Mijnheer de Voorzitter, in een zonder twijfel niet-onbelangrijke aangelegenheid en met opties die, naar mijn bescheiden mening, evenmin onbelangrijk zijn, zal ik pogen kort te blijven, te meer omdat ik van de commissievoorzitter en van de minister zelf heb vernomen dat de toekomst van de Regie voor Maritiem Transport eerstdaags in de commissie voor de Infrastructuur het onderwerp zal uitmaken van meer omvattende besprekingen waaraan ongetwijfeld ook meerdere leden van de Senaat zullen deelnemen.

Dit neemt niet weg dat het contract dat door toedoen van de minister van Verkeerswezen tussen de Regie voor Maritiem Transport en de Britse maatschappij Townsend Thoresen werd gesloten, voor het geheel van onze maritieme verrichtingen, en in het bijzonder voor de verbindingen met Groot-Brittannië, niet onbelangrijk is.

Niet zonder bedoeling verwijs ik bij het begin van mijn interpellatie naar de toestand van de Verenigde Provinciën in de Gouden Eeuw. De Franse commentatoren die destijds schreven over *La prépondérance française* moesten bekennen dat gans West-Europa op dat ogenblik schatplichtig was aan de confederale Nederlanden precies omdat zij de maritieme sleutel van gans West-Europa in handen hadden. Ik citeer letterlijk uit het boek *La prépondérance française* : « Possédant à eux seuls presque tous les navires d'Europe, ils avaient mis à profit le déclin des autres. » Dit betekent dat de confederale Nederlanden, enkel en alleen door het bezit van die maritieme sleutel, het verval van de andere continentale machten konden gebruiken om een hoge welstand en een grote macht te verwerven.

Het is de bedoeling van deze aanloop, de vrees uit te spreken dat wij nu bezig zijn het tegenovergestelde te doen.

Bogend op een lange traditie die slechts vorm heeft gekregen in de wet van 1 juli 1971, werd aan de Regie voor Maritiem Transport een publieke opdracht gegeven, namelijk reder te zijn voor transport tussen het continent, de Vlaamse kust en meer bepaald de havens van Groot-Brittannië.

Wat de Regie betreft, is het weliswaar alleen bij de verbinding tussen Oostende en Dover gebleven. U zult mij echter niet tegenspreken als ik beweer dat de toekomst, de inzet, de bloei van de Regie op zichzelf, gezien haar bescheiden middelen, niet zo onbelangrijk is. Hierbij verwijs ik trouwens naar de discussie die werd gevoerd in de commissie voor de Infrastructuur ter gelegenheid van de begroting van 1985 en naar allerlei cijfers, verzameld zowel op lokaal als op nationaal vlak.

Ik wil er ook op wijzen dat het trafiekvolume bij de Regie voor Maritiem Transport voortdurend toeneemt en dat de groei zelfs groter is dan bij vele andere rederijen.

Dat is niet alles. De minister heeft zelf herhaaldelijk toegegeven dat de Regie in 1971 van wal moest steken — en dit moet letterlijk worden opgevat! — zonder enig ernstig werkkapitaal. Nu, in 1986, is er nog altijd geen ernstig personeelsstatuut omdat de wetgever in 1971 van oordeel was dat, in afwachting van een nieuw statuut, het statuut van het rijkspersoneel ook moest gelden voor de Regie voor Maritiem Transport. Het is echter toch absurd de werking van de Regie die toch een zeer specifieke opdracht in wisselende omstandigheden moet vervullen, te vergelijken met de werking en de bevoegdheden van andere overheidsinstellingen. Ik verwijs in dit verband ook naar de opmerkingen van het Rekenhof die zeer recent werden gepubliceerd in het 142e boekdeel dat thans voor bepaalde journalisten voorwerp is van intense lectuur. U zal daarin verwijzingen vinden in verband met de toestand bij de Regie voor Maritiem Transport. Onder meer wordt gewezen op het feit dat er geen duidelijke regeling bestaat betreffende de vermogensinbreng en de vergoedingen die daarvoor moeten worden betaald.

De ondertoon van deze interpellatie gaat de werking van de Regie als zodanig te buiten. Als interpellant vrees ik echter dat er, door het verwaarlozen van de redersfunctie, wordt voorbijgegaan aan de maritieme functie van de RMT. Zonder de collega's verkozen in het arrondissement Antwerpen te kort te willen doen, moet ik toch vaststellen dat grosso modo de maritieme ingesteldheid in ons land zeer gering is en dat zeer weinig wordt gedaan om daarin verbetering te brengen. Ik hoop straks nog de gelegenheid te hebben om aan te tonen dat niet alleen de moderne technologie en alles wat daarmee verband houdt belangrijk is voor onze toekomst, maar dat ook de belangstelling voor de zee, en de vernieuwing van beproefde technologieën die daarmee samengaan, minstens even belangrijk zijn als de verwachtingen op het stuk van de moderne informatica.

Het is dan ook niet slecht even stil te staan bij de recente ontwikkeling van het vervoer per container en van het passagiersverkeer tussen Groot-Brittannië en ons land, of het vasteland in het algemeen.

Wij moeten de pruimen toch plukken als ze rijp zijn!

Eergisteren is de beslissing gevallen om Frankrijk met Groot-Brittannië te verbinden via een tunnel. Ons land en de verantwoordelijken op het ministerie van Verkeerswezen in het bijzonder, zullen met de micro- of macro-economische weerslag van deze realisatie moeten rekening houden.

De hevige reacties naar aanleiding van de voorbereiding van de beslissing in Engeland en Frankrijk zijn een aanwijzing dat de macro-economische weerslag op het vervoer van goederen en personen per schip belangrijk is en dat bepaalde steden — Dover, om er maar één te noemen — als het ware leven van het transport over zee.

Economisten zeggen dat de weerslag — micro- of macro-economisch, ik laat dit in het midden — van het bouwen van deze tunnel op een aantal Atlantische havens of Noordzee-havens onbelangrijk zal zijn.

De voorzitter van de Westvlaamse Ontwikkelingsmaatschappij, de Gom, beweert in een van zijn studies dat men in de range van Noordzee-havens — dat is de sector tussen Brest en Amsterdam — ook na de uitvoering van het tunnelproject klaarblijkelijk hoge verwachtingen heeft inzake het expansieve karakter van het goederen- en personenverkeer op Engeland, tenminste voor de havens die meer noordwaarts, liggen dan Duinkerken.

Het is dus niet verwonderlijk dat precies de privé-reder Townsend Thoresen — om hem maar eens te noemen — zeer agressief aanwezig is in deze range.

Mijnheer de minister, men doet er soms goed aan buitenlandse kranten in te kijken. Het verwondert me enigszins in *De Telegraaf* van 18 januari een advertentie te lezen waar reder Townsend Thoresen zich als het ware profileert als de enige vervoerder tussen het vasteland en de Britse eilanden. Er wordt, zonder de Regie voor Maritiem Transport met één woord te vernoemen, publiciteit gevoerd voor de nieuwe lijn Oostende-Dover. Iedereen die « poten en oren heeft » wordt daarbij uitgenodigd om van deze « nieuwe » verbinding gebruik te maken.

Ter gelegenheid van de publicatie van deze advertentie, mijnheer de voorzitter van de commissie voor de Infrastructuur, wordt met geen woord over de Regie voor Maritiem Transport en de lofwaardige inspanningen van het personeel gesproken. Dat zal u allicht niet verbazen, maar over het effect van deze praktijken zijn wij toch bekommerd.

Die reder zegt dat hij, afgezien van speciale vaarten zoals die met de vleugelboot, vanuit elke belangrijke haven aan de Noordzee-kust ver-

bindingen onderhoudt met Groot-Brittannië, dat hij in staat is om de capaciteit van zijn trailers nog behoorlijk op te voeren en ook dat hij de concurrentie van de Kanaal-tunnel niet vreest.

Die reder voegde daaraan toe, en ik citeer *Het Parool* van zaterdag 18 januari 1986 : « De veerbootmaatschappijen zullen in de komende tien jaar enorme investeringen doen en zullen schepen die twee keer zo groot zijn als nu in de vaart brengen. Dit betekent dat als wij over tien jaar onze investeringen eruit hebben, wij prijzen kunnen vragen die 40 pct. lager liggen dan thans. » Dat impliceert terzelfder tijd dat men goedkoper per schip de overtochten van het Kanaal en de Atlantische oceaan zal kunnen maken dan via de tunnel. En men heeft daartoe nog tien jaar tijd, want zoals u weet zal het nog een behoorlijk aantal jaren duren voor deze tunnel klaar is.

De agressieve aanwezigheid van reder Townsend Thoresen op het continent mag dus wel veelbetekenend worden genoemd. Daarbij zinken vanzelfsprekend de publiciteitsmogelijkheden van een nationale rege in het niet. Het enige dat deze Britse reder blijkt te bekommeren is de verhouding tussen de inkomende en de uitgaande ladingen. Hij stelt vast dat de inkomende lading 35 pct. van de vrachten vertegenwoordigt, terwijl de uitgaande lading niet minder dan 65 pct. bedraagt. Het is trouwens via het ferryvervoer dat Groot-Brittannië een stuk monopolie naar zich toe wil halen. Dat is echter een Britse aangelegenheid waarmee wij ons op het ogenblik niet hoeven te bemoeien.

Het zal u interesseren te vernemen dat 20 jaar geleden de rederij Townsend Thoresen zelfs geen toelating kreeg om te Oostende aan te meren en dat nu door de grote diversificatie van zijn diensten deze rederij een dominerende factor op de markt dreigt te worden.

Ik wil op dit ogenblik niet uitweiden over de ontwikkeling die de Europese Gemeenschap via het zeevervoer nog mag verwachten, hoewel dit voor de toekomst van de Regie voor Maritiem Transport niet onbelangrijk is; maar het is voor deze interpellatie niet relevant.

Ik wil er wel op wijzen dat het prijsgeven van de redersfunctie een hele reeks andere elementen aan het licht heeft gebracht, waarbij uiteraard het engagement van het personeel niet het minst belangrijke is.

Mijnheer de minister, in de geest van de regeringsverklaring zou het perfect mogelijk zijn om onze Sabena te verhuren aan de KLM, om onze spoorwegen door te geven aan de Franse spoorwegen en om ons hele telecommunicatienet in pand te geven aan instellingen in West-Duitsland. Men kan inderdaad op een plausibele manier uitgaan van het standpunt dat een land met beperkte mogelijkheden zoals het onze op een even goede manier het publiek kan dienen door diensten gevestigd in de ons omringende landen.

Wanneer ik sprak over Sabena, over de NMBS, over de RTT, spreek ik uiteraard óók over de Regie voor Maritiem Transport. Mijn vrees is niet dat men aan sanering doet in deze regie, niet dat men de buitengewone of ongewone uitgaven terugdringt, niet dat men zoekt naar een meer commerciële aanpak maar dat men deze bedrijvigheid doodgewoon schrapt en doet verdwijnen uit het publieke leven. Mocht dit zo zijn — en dit moet blijken uit de bewoordingen van het contract en uit wat er na verloop van vijf jaar eventueel nog te gebeuren staat — heb ik voor de minister zeven niet-onbelangrijke vragen, die hij trouwens *in fine* van mijn nota heeft gevonden.

Ten eerste, hoe komt men ertoe de goegemeente te verrassen met een contract waarbij de RMT in een minderheidspositie wordt doorgegeven aan een privé-rederij, hoewel men gedurende vele jaren met nadruk insisterde op de resultaten van het RMT-saneringsplan dat uitwerking zou hebben van 1984 tot 1990? Ter gelegenheid van een van de bijzondere-machtenwetten werd daarover uitgebreid gediscussieerd. Aan de RMT en meer in het bijzonder aan het personeel, werd een speciaal offer opgelegd. Is dit nutteloos geweest zoals ook de verdediging van al deze prognoses nutteloos is geweest?

Ten tweede, beseft men wel dat door deze redersfunctie op het Kanaal af te staan, men tegelijkertijd een stuk maritieme mogelijkheden prijsgeeft? Als het modern vervoer van containers en personen ook een technologische en dus een toekomstuitdaging is, worden dan door deze niet te accepteren onze mensen en vooral de jonge mensen niet of zeer slecht voorbereid op een toekomst die qua tewerkstelling vrij belangrijke mogelijkheden heeft.

Ten derde, is het mogelijk door middel van een contract met een privé-reder en dan nog een buitenlandse, de regeling van de wet van 1 juli 1971, waarbij de Regie voor Maritiem Transport werd opgericht, met één pennetrek ongedaan te maken? Is zulks niet de basis voor velerlei discussies en heeft men hier eigenlijk niet een usurpatie van bevoegdheden gepleegd?

Ten vierde, zoals reeds en zonder cijfers werd uiteengezet, is het vervoer over het Kanaal een expansieve sector. Beseft men wel dat men,

door vijf jaren lang deze volledig in andere handen te leggen, op die manier ook de belangstelling en de inspanningen voor deze sector prijsgeeft?

Ten vijfde, hoe staat het met de toepassing van het door de minister voor de RMT gesloten contract met betrekking tot de kwalitatieve en de kwantitatieve tewerkstelling? Kwantitatieve tewerkstelling : ten minste 2.000 personen worden, seizoensomstandigheden in acht genomen, in ons land tewerkgesteld via de RMT. Inzake de kwalitatieve tewerkstelling mochten wij verwachten, zoals ik reeds heb aangetoond, dat gelet op de evolutie, op de wijze waarop mensen en goederen worden vervoerd, perspectieven worden geopend. Geeft men dat zomaar prijs? Is men voor de interessante toekomstmogelijkheden die daaraan misschien verbonden zijn, blind gebleven?

Ten zesde, beseft men dat door de Regie voor Maritiem Transport voor een meerderheid in handen te geven van een privé-reder men ook de administratie en het personeelsbeheer in dezelfde handen geeft? Beseft men dat men niet meer gemachtigd zal zijn op te treden voor de transporttarieven op termijn? Beseft men dat op die manier ook een stuk van de haven en van de haveninrichtingen prijs wordt gegeven aan een anders oordeel? Beseft men dat ook inzake de vaartfrequenties, de wijze waarop goederen worden verscheept, mensen worden opgenomen, in één woord : voor alle vormen van maritieme tussenkomsten, ook het oordeel van anderen beslissend zal zijn? Beseft men dat door dit contract te sluiten de mogelijkheid groot wordt dat aanzienlijke toeleveringsmogelijkheden wellicht worden verschoven naar bedrijven buiten onze regio?

Beseft men dat de specifieke bouwvoorwaarden die nog altijd voor de ferries aanwezig waren in onze contreien door dit contract ook de relatieve mogelijkheid om deze scheepsbouw uit handen te geven bestaat, met andere woorden dat het op vreemde werven kan gebeuren. Ik heb reeds aangetoond, door middel van een advertentie, dat de profielbepaling van een bedrijf, de kleuren waaronder het bedrijf zijn activiteit uitoefent, in zekere zin ook niet onbelangrijk zijn voor het geheel van dit optreden.

Het eerste wat de medecontractant heeft gedaan op het ogenblik dat het contract vaste vorm kreeg was de profielbepaling uitwissen, de kleuren veranderen om zijn imago building aan de Regie voor Maritiem Transport en haar personeel op te dringen.

Ten zevende en tenslotte, maar niet het onbelangrijkste, is dit contract gesloten voor een periode van vijf jaar. Ik heb u reeds aangetoond, of gepoogd aan te tonen, dat voor het geheel van het ferryverkeer deze vijf jaar hoogst belangrijk zullen zijn, omdat zij een mutatie veronderstellen ten aanzien van de uitdaging van de bouw van een tunnel onder het Kanaal.

Zal het er niet op neerkomen dat door de Regie voor Maritiem Transport in handen te geven van een privé-reder, na verloop van vijf jaar, er niet alleen geen werkmiddelen meer voorhanden zullen zijn, maar dat heel het beschikbaar potentieel, vooral het varend potentieel, zal zijn afgeschreven en niet meer geschikt om de uitdaging van dat moment te beantwoorden, met andere woorden dat wij op het einde van het contract zullen staan voor de restanten van een regie, voor een letterlijk uitgeknepen citroen?

Mijnheer de Voorzitter, om te besluiten wil ik er ook op wijzen — dat zal collega's uit andere arrondissementen ook interesseren —, dat de reder die nu de Regie voor Maritiem Transport in de schoot kreeg geworpen, *sine ira et studio* ten opzichte van de diverse havens zal handelen. Hij zal, wat betreft het organiseren van de overvaart, de havens kiezen die hem het meest geschikt lijken. Wellicht zal dat dan een objectief of een subjectief oordeel zijn, maar het zal voor velen onder ons onaangenaam zijn te vernemen op welke manier men tot het beperken van een aantal niet-onbelangrijke haventrafieken kan overgaan.

Het zou mij spijten vroeg of laat te moeten vaststellen, dat er tussen de havens van Zeebrugge en Oostende, tussen de havens van Oostende en Antwerpen een vorm van onbillijke, opgedrongen discriminatie ontstaat. Als dat het resultaat moet zijn van het stuk privatisering dat de minister bedoelt, dan houdt dat terzelfder tijd ook in dat er een uitverkoop werd gehouden waarop men niet meer kan terugkeren. Het is de verantwoordelijkheid van de minister om te beslissen of het een billijke, commercieel verantwoorde en naar de toekomst gerichte overeenkomst is, dan wel een uitverkoop van een sector die voor ons volk niet onbelangrijk is. Ik vrees, mijnheer de minister, dat toen u de personeelsleden van de RMT te Oostende ging overtuigen, u geen enkel waardevol element hebt bijgebracht om hun te doen geloven dat deze uitverkoop kan worden vermeden. Ik hoop dat u vandaag deze indruk alsnog kunt tegenspreken. (Applaus op de banken van de Volksunie.)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Seeuws.

De heer Seeuws. — Mijnheer de Voorzitter, ik heb al eerder het woord gevoerd in verband met een interpellatie van collega Van In betreffende de Regie voor Maritiem Transport. Hij heeft het probleem breedvoerig behandeld. Ondertussen is er al heel wat gebeurd. Wij willen op onze beurt onze bezorgdheid uitdrukken over de toekomst van de RMT die met zware structurele moeilijkheden kampt en geconfronteerd wordt met de bikkeldharde concurrentie die geldt op de Kanaalroutes.

Nochtans is Oostende sinds tientallen jaren na Calais, de belangrijkste haven van het continent inzake personenvervoer naar Groot-Brittannië met ongeveer 2,5 miljoen passagiers en een autotrafiek, vrachtwagens inbegrepen, van een kleine 250 000 eenheden per jaar. Dit is uiteraard enorm belangrijk.

De Regie werd in 1971 opgericht met een compleet verouderde vloot en haveninfrastructuur en zonder enig bedrijfskapitaal! Zij moet wettelijk alle investeringskosten, dus ook voor de haveninfrastructuur, geheel zelf financieren, hoewel de infrastructuur van de concurrentie wordt betaald met belangrijke staatssteun en de vloot vaak, ook daarop heeft de heer Van In gewezen, wordt gebouwd op goedkope werven van bijvoorbeeld lage-loonlanden.

Sinds 1971 werd uit economische en bedrijfstechnische noden maar liefst zes miljard gependend aan nieuw- en vernieuwbouw van vloot en haveninfrastructuur. De zware financiële lasten van aflossingen van omvangrijke leningen buigen de positieve bedrijfsresultaten vaak om in negatieve saldi.

De regering, de minister heeft er ons vanmorgen in de commissie nog aan herinnerd, heeft in 1984, 1,5 miljard kwijtgescholden van de schuld, maar zij legde tegelijkertijd de RMT een saneringsplan op, het fameuze koninklijk besluit 241, dat loopt tot 31 december 1990.

Dit plan kadert in de liberatoire politiek van vermindering van staatsinmenging. Het biedt geen oplossingen voor de fundamentele, structurele problemen, maar leidt wel tot een totaal onverantwoorde vermindering van het personeel. Aldus dreigt gedeeltelijke of volledige privatisering.

Dit fameuze koninklijk besluit nr. 241 beperkt de statutaire kaders en blokkeert het aantal vastbenoemden. Die kaders waren gebaseerd op het samenwerkingsakkoord met British Ferries, dat bepaalde dat de RMT zou instaan voor 85 pct. van de overvaarten vanuit Oostende. Het nieuwe samenwerkingsakkoord met Townsend Thoresen impliceert echter dat de RMT instaat voor alle afvaarten vanuit Oostende, of 348 meer dan voordien.

Reeds in 1985 waren alle kaders fel onderbemand. Dit resulteerde onder andere in het onverantwoord afvoeren of onvoldoende uitvoeren van een aantal onderhoudstaken en RMT-overvaarten. De statutaire kaders die in het saneringsplan werden vastgelegd, moeten dus worden herzien rekening houdend met het nieuwe akkoord. Deze verhoogde kaders dienen daarenboven te worden begeven via statutaire aanwervingen.

Er is ook nood aan investeringsperspectieven, want in het saneringsplan wordt niet gesproken over vlootnieuwbouw tot 1990. Dit is economisch en concurrentieel onverantwoord. De regering heeft trouwens nog een ereschuld tegenover de RMT, die in 1971 werd opgericht zonder kapitaal en met een totaal verouderde vloot en infrastructuur.

Het extern studiebureau Bekaert-Stanwick, dat in 1984 de RMT-onderhoudsdienst doorlichtte, zegt dat de RMT-ateliers absoluut moeten blijven bestaan, vermits er een grote know-how is en een lage loonkost in vergelijking met andere concurrentiële bedrijven. Er zou ernstig moeten worden onderzocht of het mogelijk is de vloot van de *pool-partner* en van andere rederijen te onderhouden. Dit vergt echter een vergroting van het droogdok, dat nu reeds te klein is voor omgebouwde RMT-schepen, en een verhuis van het dok naar het zeewezen-dok, waarvan de sluisdeuren moeten worden verbreed. Deze realisatie zou een opbloei van de ateliertewerkstelling garanderen.

Uit sociaal-economisch oogpunt is de beveiliging van de RMT-toekomst een *must* voor de Oostendse regio. Zoals andere streken in ons land kampt immers ook de Oostendse regio met een hoog werkloosheidspercentage. De RMT is het belangrijkste kustbedrijf en eveneens de grootste tewerksteller. Voor de tewerkstelling in deze streek is het dus noodzakelijk dat de RMT blijft en zelfs wordt uitgebouwd.

Het is belangrijk erop te wijzen dat de RMT een positief exploitatie-resultaat vertoont. Het negatief boekhoudkundig eindresultaat vloeit voort uit afschrijvingen, leningaflossingen en interesten.

Mijnheer de Voorzitter, ik wil besluiten.

De huidige regering heeft, gelet op de toestand, een grote verantwoordelijkheid tegenover de RMT. Indien de minister ijvert voor de RMT en de directie aanmaant tot commerciële impulsen, kan er een nieuwe bloeiperiode komen voor de RMT.

Het zal u niet verwonderen dat ik aansluit bij de angstige vragen die de heer Van In op het einde van zijn interpellatie heeft gesteld met betrekking tot eventuele privatiseringstendenzen, waartegen wij ons zeker zullen blijven verzetten. Volgens ons moet de RMT een gezond en goed beheerd overheidsbedrijf blijven en het personeel moet dan ook niet worden behandeld als seizoenarbeiders, maar in een normale statutaire context worden aangeworven.

Graag kreeg ik dan ook antwoord op volgende vragen.

Ten eerste, welke aanwervingen zullen er gebeuren, en onder welke statutaire voorwaarden, voor het bijkomend personeel, noodzakelijk ingevolge de verhoogde trafiek onder het samenwerkingsakkoord met Townsend?

Ten tweede, wat wordt gepland inzake de aanvulling en de noodzakelijke aanpassing van de vloot en van de onderhoudsdienst en het aan te passen droogdok?

Ten derde, wat zijn de toekomstperspectieven voor de RMT als openbare dienst, ook inzake kapitaalbreng en investeringsmogelijkheden?

Bij mijn laatste vraag wil ik even stilstaan bij wat de heer Van In niet ten onrechte heeft vermeld. Het gaat hier om een nieuw feit. Hoe staat de regering tegenover de « concurrentiegevaaren » van het Frans-Britse Kanaaltunnelpoort en de eventueel nadelige gevolgen voor de Kanaaltrafiek en de tewerkstelling in de aanverwante bedrijven van de RMT? (*Applaus op de socialistische banken en op de banken van de Volksunie.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer De Bondt.

De heer De Bondt. — Mijnheer de Voorzitter, ik heb begrepen dat de aanleiding tot het houden van de interpellatie van de heer Van In is het onlangs gesloten samenwerkingsakkoord tussen de RMT en Townsend Thoresen.

Graag geef ik hierover een globale indruk.

Die globale indruk is positief omdat bij de besluitvorming die tot deze samenwerking heeft geleid, in handen van de minister en de RMT, werd gekozen tussen alternatieven.

Behalve het alternatief verwerkt in het tot stand gekomen akkoord, bleef er de mogelijkheid dat de RMT zich alleen als onderneming zou toeleggen op wat thans haar taak is, ofwel dat ze de samenwerking met Sealink zou verder zetten.

Voor verdere samenwerking met Sealink was het niet evident dat de voorwaarden gunstig waren. De voorwaarden voor samenwerking met Townsend Thoresen verdienen veel meer aandacht.

Inspelend op zeer recente gebeurtenissen, stel ik vast dat Townsend Thoresen, de partner in deze samenwerking, op een anticipatieve manier reageert op de besluitvorming tussen Groot-Brittannië en Frankrijk door het ontwerpen van schepen met grote omvang. Dat wijst erop dat in de kringen van scheepvaart en rederijen voor de verbindingen tussen Engeland en het vasteland vertrouwen in de toekomst blijft bestaan ondanks de plannen voor een vaste oeververbinding tussen Frankrijk en Groot-Brittannië.

Ik meen dat de Regie dezelfde weg moet opgaan. Het gaat hier over de vernieuwing van de vloot, en ook over aanpassing van de capaciteit. Hiervoor zal vers geld op tafel moeten komen. Dat stelt het probleem van de kapitaalstructuur van de RMT.

Zoals vorige spreker heeft gezegd, is dit inderdaad een stadium in de gezondmaking van de RMT dat nog voor de boeg ligt. Ik ben ervan overtuigd dat de minister daarvoor oog heeft.

Er werd hier ook reeds gezegd dat in vergelijking met de andere ferry-maatschappijen de technische produktiviteit het hoogst ligt bij het personeel van de RMT. Dit is een reden te meer om in de regio Oostende de activiteit van de Regie aan te houden en te verstevigen te meer omdat de Regie de belangrijkste werkgever is, kwantitatief gezien. Met dit gegeven moeten wij in elke hypothese rekening houden. Het samenwerkingsakkoord dat is tot stand gekomen, kan ook op dit punt positief worden geïnterpreteerd.

Dit wil echter niet zeggen dat wij ons niet moeten beraden over de toekomst van de RMT. Ik stel dan ook voor dat een onderzoek zou worden ingesteld naar de impact op half lange termijn van de vaste oeververbinding tussen Frankrijk en Groot-Brittannië. Dat zou tot verrassende conclusies kunnen leiden. Het is immers niet uitgesloten dat de groei van de ferry-maatschappijen verder toeneemt in plaats van te worden afgebroken indien het aanbod wordt aangepast door bijvoorbeeld het opteren voor andere lokalisaties of het opdrijven van de capaciteit.

Dit probleem moet in al zijn facetten worden bestudeerd door de minister en zijn medewerkers, met inspraak van de betrokken instanties van Oostende en Zeebrugge. Ook de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij van West-Vlaanderen zou hierbij, zoals trouwens reeds werd gezegd, een belangrijke dienst kunnen bewijzen. Indien dit op vrij korte termijn kan worden verwezenlijkt dan beschikken wij over een instrument dat ons kan helpen bij de langlopende beslissingen die wij tijdens deze legislatuur hoe dan ook zullen moeten nemen. Intussen zullen wij ook ervaring opdoen met het nieuw samenwerkingsakkoord. Wij rekenen erop, mijnheer de minister, dat u aan de verschillende aspecten waar ik zeer in het kort heb willen op wijzen, de passende aandacht zal schenken. (*Applaus op sommige banken rechts.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan minister De Croo.

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — Mijnheer de Voorzitter, ik wens de interpellanten en de heer De Bondt te danken omdat zij mij de gelegenheid geven vanop dit spreekgestoelte enkele punten ter zake aan te halen, begrijpelijke misverstanden recht te zetten en eventueel onvolledige inlichtingen aan te vullen.

Eerst wil ik erop wijzen dat het zeer moeilijk was de beslissing, waar toe wij gedwongen waren, te nemen. De periode waarin die beslissing moest worden genomen, was gekenmerkt door politieke belangstelling wegens de nakende verkiezingen terwijl wij tevens de nodige discretie moesten in acht nemen en, als minister, met de grootst mogelijke zekerheid de beste oplossing moesten kiezen terwijl wij daarover niet konden worden geïnterpelleerd aangezien het Parlement reeds met vakantie was.

De heer Van In. — Het Parlement was ontbonden !

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — Aangezien die beslissing door mij werd genomen, wil ik hier nu ook een poging doen om u te overtuigen van de degelijkheid ervan.

De heer Van In en de heer Seeuws hebben daarstraks een aantal punten aangehaald die het recente verleden van de Regie illustreren.

Sta mij toe, zonder overdaad van cijfermateriaal, enkele elementen van appreciatie naar voren te brengen.

In de totale Kanaaltrafiek tussen de Britse, Franse, Belgische en Nederlandse routes komt België tussen voor 25 pct. van de passagiers, 27 pct. van de autovoertuigen en 45 pct. van de — wat een barbaars woord — Ro-Ro, *roll-on, roll-off*, het op- en afrijden van zwaardere vrachtwagens op de veerboten.

De heer Leemans treedt opnieuw als voorzitter op

Grosso modo doen we een kwart van de trafiek, Frankrijk heeft voor de passagiers 65 pct., voor de autovoertuigen 60 pct.; Nederland heeft beduidend minder, respectievelijk 10 en 13 pct. Slechts één kwart van de trafiek op de verbinding tussen de Britse eilanden — althans Zuid-Engeland — en het vasteland, van Duinkerken tot Amsterdam of Rotterdam, belandt op de Belgische kust. De concurrentie is uiteraard open voor privé-rederijen, gemengde en staatsrederijen. De RMT neemt nu 15 pct. van de globale trafiek voor haar rekening. Deze 15 pct. wordt benut ongeveer voor de helft door Britse klanten; voor 20 pct. door Duitse klanten, voor 10 pct. door Nederlandse klanten en voor 15 pct. door Belgische klanten. De Belgische cliënteel van de RMT bedraagt dus 15 pct. van de 15 pct., of ongeveer 2 pct. van de totale Kanaal-overvaarten.

Men moet weten in welke concurrentiepositie men zich bevindt. Wij hebben 15 pct. van de globale trafiek en daarin neemt de Belgische cliënteel 15 pct. in. U merkt tegen welke mastodonten wij moeten opwerken.

Tweede belangrijk element dat ik naar voren wens te brengen om misverstanden uit de weg te ruimen, is het personeelsbestand van RMT. Ook daar zijn belangrijke verwarringen mogelijk.

De RMT beschikt vandaag over 1 790 personeelsleden en 70 tijdelijke voor de winter. Van die bijna 1 800 personeelsleden zijn er 220 ter beschikking van het loodswezen, en dus niet ingezet op de RMT-trafiek. Dat brengt het personeelsbestand van RMT op 1 570. Daarbij komt het privé-personeel van de Compagnie internationale des wagons-lits die met een kleine 400 personeelsleden in regie, voor de RMT de uitbating doet van de *catering*, van een aantal verzorgingsfuncties op de schepen en recent, bij gebrek aan voldoende inkomsten, ook instaat voor het wisselen van vreemde munten op de schepen.

Derde belangrijke voorafgaande opmerking betreft de Belgische concurrentie binnen de eigen overvaarten. Er is een globaal pakket van 35 overvaarten per dag tussen hoofdzakelijk Zeebrugge en Oostende aan

de ene zijde en de Engelse kust aan de andere zijde. Hiervan zijn er zeven onder RMT-vlag en één onder Cobelfret, een privé-maatschappij onder Belgische vlag.

Het laatste element inzake de competitiviteit : in de haven van Oostende, zoals de Senaat weet, zijn er uiteraard privé-maatschappijen die concurreren met de RMT, wat het Ro-Ro-verkeer, het niet-passagiersvervoer, betreft.

In die context komen een aantal historische gegevens aan de orde die de kamerleden en de senatoren goed kennen. Immers, zij hebben een bepaald toezichtsrecht op de Regie en ze kunnen als parlementslid vrij gebruik maken van de lijn Oostende-Dover.

Sedert 1846 verzekert de Belgische Staat een overzet tussen Groot-Brittannië en onze kust. Het was een gewone administratieve dienst. In 1971 heeft de regering — mijn partij maakte daarvan geen deel uit, maar collega's van de heer Seeuws hadden daarin veel voor het zeggen — beslist dat deze administratieve dienst een Regie zou worden. Dit gebeurde naar mijn mening alleen maar om budgettaire drogredenen. Men wilde op die manier het pakket van uitgaven en deficits uit de begroting halen en het in een Regievorm wegwerken. De regering heeft toen — de collega's van de linkerzijde zijn blijkbaar « Staats-minded » en willen aan de diensten van de Staat bijzondere steun verlenen — de RMT kapitaallos in zee gestuurd. De Regie kreeg alleen maar te harer beschikking de mailboten, schepen die wij uit onze jeugd kennen en die grosso modo de verbinding verzekerden tussen het station van Oostende en Dover, om via de Britse spoorwegen Londen te bereiken. Deze schepen die de RMT in 1971 overnam, waren niet aangepast aan de enorme trafiek die ook de gemeenschappelijke markt ingevolge de handelsbetrekkingen met Groot-Brittannië met zich meebracht. Tot vandaag nog voelt men dat de Regie hoofdzakelijk *foot passengers* diende te vervoeren en slechts in bijkomende orde voertuigen met een bestuurder waardoor zij het *roll-off-roll-on*-vervoer met vrachtwagens met bestuurder niet aankon. Het is ingevolge de mindere beschikbaarheid voor deze dienstverlening dat onder meer maatschappijen als European Ferries, alias Townsend Thoresen, gebruik hebben gemaakt om hun diensten vanuit Zeebrugge en andere havens uit te breiden, inzake het vrachtvervoer en het vervoer van voertuigen met bestuurder. Het is zelfs daarom dat in Oostende zelf, aangemoedigd door de Oostende havenautoriteiten, een privé-maatschappij zich uitsluitend heeft toegelegd op het vervoer van *roll-off-roll-on*.

Wij bevonden ons in 1981 — *to make a long story very short* — in een heel moeilijke situatie. Ik geef twee voorbeelden. De Regie voor Maritiem Transport was nog niet uit haar administratieve vorm gekomen. Een voorbeeld daarvan is — gewezen minister van Financiën Henrion herinnert zich dat misschien nog — dat de betalingen aan het personeel van de Regie gebeurden via het departement van Financiën. Het was met een voorschotregeling dat de Regie de wedden en de lonen van haar personeel terugbetaalde aan het ministerie van Financiën. De situatie was zodanig uit de hand gelopen dat op een bepaald ogenblik de Regie, die moest worden beheerd volgens de nodige handelsregels, voor 1,5 miljard in het krijt stond bij het ministerie van Financiën ingevolge de aan het RMT-personeel uitbetaalde wedden.

Dit vonden wij op onze tafel toen wij, na de verschillende regeringswisselingen, einde 1981 die verantwoordelijkheid toespeeld kregen.

Bovendien stond de aard van de vloot niet toe de nieuwe veranderingen, namelijk de toevloed van personenwagens met bestuurder en grote vrachtwagens, op te vangen.

In de regering hebben wij een compromis gesloten. Samen met collega De Clercq hebben wij een voorstel uitgewerkt dat erin bestond het 1,5 miljard, dat RMT zich renteloos en waarborgloos had toegeëigend — zeer eigenaardige situatie die blijkbaar alleen maar kan ontstaan in sommige staatsstelsels — te consolideren, dus niet op te eisen, met als tegenprestatie een sanering van RMT. Ik verwijs in dit verband naar het koninklijk besluit nr. 241. Aan RMT wordt een saneringsplan gevraagd, door haar voorbereid, in compensatie voor de kwietschelding van 1,5 miljard niet-terugbetaalde, niet-terugbetaalbare weddevoorschotten. Ik bespaar u de details van deze eerste belangrijke operatie.

Als tweede operatie zijn wij overgegaan tot een aanpassing van de vloot van de RMT ten einde te kunnen concurreren in de sector van het transport van voertuigen met bestuurder en het *roll-on-roll-off*-vervoer. Groot-Brittannië toen reeds toetreden zijnde tot de EG, de buitenlandse handel tussen de Britse eilanden en het continent stijgend, hebben wij een politiek gevoerd die erop was gericht om de capaciteit en de aard van de Regieschepen aan te passen. Allereerst hebben wij twee Noorse schepen, de *Stena Nordica* en de *Stena Nautica*, passagiersschepen uit de tijd van de luxe-vaarten, gecharterd en aangepast voor *roll-on-roll-off*-trafiek om de cliënteel te kunnen uitbreiden door tegemoet te komen aan de nieuwe behoeften.

Op onze werven zijn wij erin geslaagd op de normale manier, dat is bij toepassing van de wet van 1948 op de scheepskredieten, twee — thans drie — schepen te « jumbo-iseren »; de schepen werden als het ware doorgesneden, een nieuw dek werd opgetrokken wat een grotere laadcapaciteit geeft voor voertuigen en vrachtwagens. Zo werden eerst de *Prinses Marie-Christina* en de *Prinses Marie-Esmeralda* omgebouwd en thans, sinds 6 januari jongstleden, de *Prins Albert*. De bedoeling was de scheepsvruchtbaarheid — vooral van zware vrachtwagens — te verdubbelen. Wij hebben gewerkt als om het even welke rederij en wij hebben de schepen, naar traditie van de RMT en met toelating van het Koninklijk Hof, de naam gegeven van een lid van de Belgische dynastie, afwisselend in het Nederlands of in het Frans. Laatst werd de *Reine Astrid* in de vaart gebracht.

Op zeker ogenblik is er echter een grote verandering gekomen. Ik herhaal dat wij sedert 1948 een soort varende link vormden tussen twee spoorwegmaatschappijen, de Belgische NMBS die de passagiers aanbrengt in Oostende, de British Rail die de passagiers opneemt in Dover. De verandering bestond erin dat tussen British Rail en de RMT op 13 september 1972, een contract gesloten werd. Het is een pool-overeenkomst waarbij de RMT 85 pct. van de overzetten zou uitvoeren en British Rail, de staatsmaatschappij van Groot-Brittannië, 15 pct., onder de commerciële naam Sealink. In die tijd reeds werden alle RMT-schepen in een andere kleur geschilderd. Op de romp werd in koeien van letters de naam Sealink vermeld doch men kon bekomen dat op de schoorsteen van elk schip het logo van de RMT verder mocht worden aangebracht.

Een tijd later, in 1984, in het kader van de privatiseringspolitiek gevoerd in Groot-Brittannië, wordt door de Britse regering de afdeling van de overvaarten afgesloten uit British Rail en verkocht aan de privé-sector. De conventie die we hadden afgesloten in 1972 werd opgezegd, niet door de Regie voor Maritiem Transport, niet door minister De Croo, maar door de maatschappij Sealink UK Ltd.

Op 17 september 1981 zegt zij, zoals was bepaald in het contract, de pool-overeenkomst op en krijgt de opzegtermijn uitwerking op 1 januari 1984.

Door onderhandelingen slagen wij erin dat deze pool-overeenkomst van jaar tot jaar kan worden voortgezet. De RMT doet 85 pct. van de overzetten, moderniseert haar vloot en tracht door sanering haar lasten te verminderen. Zij heeft in 1981, in het perspectief van passagiersvervoer, twee *jetfoils* aangekocht die voor ons heel duur zijn uitgevallen door de onvoorzienbare enorme prijsstijging van de brandstof. Gelukkig hebben wij die *jetfoils* in 1981 aangekocht tegen een dollarcoers van 28 frank, wat trouwens een waardevermeerdering van deze schepen tot gevolg heeft. Het was dus een goede investering, maar een dure exploitatie. De personeelsformatie moest worden aangepast. De aanwerving van kapiteins en ander personeel voor de *jetfoils* heeft vier jaar onderhandelingen met Openbaar Ambt vereist.

Hoe dan ook, wij hebben een vloot die zich door een moderniseringsproces aanpast aan de nieuwe trafieken waarbij we alleen maar baat kunnen hebben. Wij beschikken dus over *jetfoils* om vluigere overzetten te realiseren. Het contract is dus opgezegd. Op 1 januari 1984 is er theoretisch geen pool-overeenkomst meer met Sealink. Er is een nieuwe maatschappij onder leiding van een Amerikaans zakenman, de heer Sherwood, over wie we de jongste tijd in de kranten veel hebben gelezen. Wij trachten het contract te verlengen.

De houding van de privé-partner komt erop neer ons langzaam terug te dringen wat betreft de overzetpercentages. De nieuwe privé-maatschappij probeert ons aandeel van 85 pct. terug te brengen op 50 pct. Daar het contract is opgezegd heeft zij dus de mogelijkheid ons de prang op de neus te zetten. Zij heeft het gedaan en heeft een Franse staatsrederij ingeschakeld. Voor de overzetten van Frankrijk naar Dover komen zij tussen voor 50 pct. Wij kunnen nog steeds voor 1984-1985 de verhouding 85-15 waarmaken. De onderhandelingen zijn hard. Op een bepaald ogenblik — de heer De Bondt heeft het perfect uitgelegd — staan wij voor drie mogelijkheden.

Ten eerste, de overeenkomst is reeds twee jaar opgezegd. Zij wordt jaar per jaar verlengd. Ofwel geven wij toe en wordt een planning opgesteld van de beperking van ons aandeel in drie jaar van 85 pct. tot 50 pct., met honderden overvaarten minder. De personeelsformatie vermindert dan snel en ook de onderhoudsbeurten nemen af. De vloot wordt overbodig en wij worden een kleine RMT.

Ten tweede, wij zijn een grote RMT. Wij verzekeren 100 pct. van de mogelijke overvaarten tussen Oostende en Dover. Wij weten dat onze cliënteel voor de helft Brits is en voor 20 pct. Duits. Wij trekken ons terug uit de gemeenschappelijke commerciële dienst met Sealink, die de recrutering deed van de cliënteel en instond voor de prospectie van

deze verre, niet-Belgische, markt, speciaal in Groot-Brittannië, in Duitsland en elders. Wij trachten van Openbaar Ambt de toestemming te krijgen om ons personeel in enkele weken aan te vullen. Wij gaan dus in de clinch tegen Sealink, enerzijds, en met de grote rederij Townsend Thoresen anderzijds.

Een derde oplossing is dat wij een gelijkaardig contract maken zoals wij hebben gemaakt gedurende ongeveer veertien jaar met Sealink en dat wij scheep gaan met een andere privé-partner. Er is dan geen staatspartner meer aan de overkant van het kanaal.

Deze onderhandelingen zijn voor mij moeilijk geweest. Ik herhaal de omstandigheden. Er waren de verkiezings sfeer en de discretie. Wij hebben getracht de beste oplossing voor onze maatschappij te vinden. Wij hebben deze onderhandelingen aangegaan en bestendig gevolgd met medewerking van de secretaris-generaal aan de ene kant, die ons nuttige adviezen heeft gegeven, en de directeur-generaal van de RMT aan de andere kant, met daarbij van onze medewerkers. Wij hebben dan een *letter of intent* enerzijds, en uiteindelijk een contract anderzijds, ondertekend voor maximum vijf jaar. Deze overeenkomst hebben wij kunnen waarmaken en meteen voorkwamen wij een daling van de omzet in drie jaar tijd van 85 naar 50 pct., zoals onze ex-partner heeft meegemaakt door het samengaan met een Franse staatsrederij, met als gevolg een vermindering van de activiteiten en de tewerkstelling. Door niet alleen te water te gaan hebben wij, kleine RMT die slechts 15 pct. betekent tussen de reuzen die 85 pct. vertegenwoordigen en die ons konden verpletteren omdat wij geen commerciële dienst konden opzetten om de bestaande cliënteel te behouden, toch onze omzet doen stijgen. Wij hebben dit bereikt door een contract met een andere privé-reder af te sluiten waarbij wij toch onze autonomie kunnen behouden. Het is evident dat, waar vroeger de naam Sealink op onze schepen stond, het nu de naam Townsend Thoresen is geworden in iets grotere letters. Het is ook evident dat wij op de schoorstenen van onze schepen de logo RMT hebben behouden. Ik herhaal het resultaat. In plaats van een daling van 85 naar 50 pct., stijgen wij tot 100 pct. Ik zal het precieze aantal overvaarten geven. Er waren 348 reizen meer met inschakeling van nieuw personeel. Ik kom daar straks op terug. In plaats van een verdere aftakeling van de RMT te ondergaan, hebben wij de toestand niet alleen kunnen stabiliseren maar kregen wij trafiek bij, in die mate zelfs dat ik er aan de andere kant van het Kanaal problemen mee heb. In deze nieuwe situatie spelen de investeringen, gedaan tot het optrekken van onze ladingcapaciteit, tot verruiming van onze vloot, een beslissende en doorbrekende rol.

Vergeet niet dat, wanneer men maar 15 pct. van de markt heeft, de concurrentie speelt, en dat het zoeken naar vracht belangrijk is. Men berekent tot op de centiem per kilometer alvorens bij een reder te gaan aankloppen. De grote pakketten van belangrijke toeristische en andere overvaarten worden tot op de centiem berekend. Vergeet niet dat wij varen, men verliest dat vaak uit het oog, voor dezelfde prijs als de vaarten die vertrekken uit Calais. Ik doe een beroep op uw goede kennis van aardrijkskunde. Wanneer u de Noordzee een beetje kent, dan zal u merken dat wij, wanneer wij Oostende verlaten, zuidwestwaarts moeten varen, de kust in zekere zin parallel moeten volgen tot Duinkerken om dan over te steken, omdat het risico voor aanvaring bij het diagonaal oversteken van het dichtstbevaarde water van de wereld — denk maar aan de *Mont-Louis* — te groot is. Wij varen eerst tot waar de Franse schepen vertrekken en hebben vier uur navigatie nodig voor één uur overvaart. Dat betekent dat wij bijna drie uur méér varen, dat wij meer personeel en energie nodig hebben, dat er meer slijtage van het materiaal, en meer risico's, zijn. Wij varen eigenlijk driemaal meer dan de schepen van de Franse maatschappij voor dezelfde prijs.

Het loont misschien de moeite in de commissie voor de Infrastructuur van de Senaat na te gaan wat de invloed zou kunnen zijn van de fameuze « Trans-Manche »-verbinding, waartoe eergisteren officieel door Frankrijk en Groot-Brittannië werd besloten, op de overvaarten vanuit Oostende. Ik wil ter zake een voorbeeld geven. Ik heb mij vaak afgevraagd waarom men nog vanuit Oostende en Zeebrugge vrachtwagens laat overzetten naar Groot-Brittannië, terwijl de kostprijs hiervan vanuit Calais toch veel lager zou moeten zijn. In de Senaat zijn er genoeg personen die ter zake voldoende bevoegd zijn om te weten dat de hogere kostprijs vanuit Oostende niet opweegt tegen de kosten die men heeft indien men over land 50 km heen en nog eens 50 km terug meer moet afleggen. Dit is één van de redenen waarom de RMT nog aantrekkelijk is voor onze cliënten.

Ik verontschuldigd mij voor de lange tijd die ik genomen heb om de overeenkomst tussen de RMT en Townsend Thoresen te verduidelijken. Ik wil nu een kort antwoord geven op de vragen van de heren Seeuws en Van In.

De RMT blijft zelfstandig. Zij heeft met Townsend Thoresen een gelijkaardig akkoord afgesloten als vroeger met Sealink. De kleur van de schepen is veranderd. De naam van Townsend Thoresen op de schepen is iets groter dan die van Sealink voorheen. Het RMT-logo blijft echter op de schouwen staan.

Dank zij de door mij gevoerde politiek is de capaciteit van de schepen echter verruimd. Na de zware verliezen tengevolge van niet-terugbetaalbare en ten onrechte aangegane leningen ten laste van de Staat, werden de verliezen in 1985 gehalveerd en hoopt men in 1986 zelfs winst te maken door alles in te zetten om deze maatschappij te laten overleven. Het personeelsbestand werd hiertoe inderdaad verminderd. Aldus kunnen wij echter nieuwe hoop geven voor het voortbestaan van de RMT.

Wij hebben ook het principe goedgekeurd om geen toelagen meer te verstrekken aan de RMT. Het geld van de Belgische belastingbetaler moet niet worden aangewend ten gunste van de RMT, die slechts iets meer dan 3 pct. van de Belgen vervoert. Wij moeten de maatschappij wel de kans geven te overleven. Eén van deze overlevingskansen bestaat in het vastleggen van het statuut van haar personeel. Wij zijn er nog niet in geslaagd het taalstatuut van deze regie uit de doeken te doen. De Raad van State beraadt er zich op het ogenblik over of de taalwetten ook van toepassing zijn op de RMT. Dit wordt immers betwist. Niettemin zijn wij erin geslaagd de RMT om te vormen van een zware verlieslatende maatschappij, die nog geen volledige regiementaliteit heeft en opgescheept zit met een aantal ambtelijke complexen, tot een winstgevend bedrijf, de vloot van deze regie bijna te verdubbelen en het aantal overvaarten vanuit Oostende te vermeerderen tot 100 pct. Bovendien zal er, weliswaar tijdelijk, personeel worden aangeworven.

Er werd gevraagd wat er over vijf jaar zal gebeuren. Het akkoord Townsend Thoresen loopt over een periode van minstens vijf jaar. Het is vernieuwbaar, maar kan ook, mits het volgen van een tamelijk lange procedure, worden opgezegd. Ik weet ook nu nog niet wat de invloed zal zijn van de « Trans-Manche »-verbinding. Ik ga dan ook graag in op de suggestie van de heer De Bondt om dit grondig te laten onderzoeken. Wij moeten echter optimistisch zijn. De handel en het vervoer van personen en goederen tussen het vasteland en de Britse eilanden is geen statisch gegeven. Naarmate Groot-Brittannië nauwer zal aanleunen bij het continent en er een diepere wisselwerking zal zijn tussen de nijverheid aan beide kanten, zal er een stijging van de trafiek plaatshebben.

Weliswaar zal een belangrijk gedeelte door de vaste-oeververbinding worden opgeslorpt. Indien men niet gelooft dat de handelsbetrekkingen tussen Europa en Groot-Brittannië zullen stijgen, indien men statisch begint te redeneren, dan moet men natuurlijk wenend naar het verleden kijken en betreuren dat de vaste-oeververbinding een afleiding van trafiek zal vormen.

Ik ben ervan overtuigd dat bij ons, ook in het officieel milieu en ook bij de Regie, de mening heerst dat in het samenwerkingsakkoord dat wij hebben gesloten voldoende kruim steekt, voldoende fut en verbeelding — wat in veel staatsaangelegenheden ontbreekt — om aan deze klaagliederen een einde te maken en met feiten te kunnen bewijzen dat het anders is.

Mijnheer de Voorzitter, ik heb vanmorgen in de commissie bijkomende inlichtingen verstrekt over de problemen die het geheel van deze onderhandelingen en dit akkoord kan stellen. Op verzoek van de commissieleden heb ik beloofd hier op 5 februari verder op in te gaan.

Ik dank de Senaat en de heren Van In, Seeuws en De Bondt omdat zij mij de kans hebben geboden hier een aantal waarheden naar voor te brengen.

Het blijft mijn fundamentele overtuiging dat de gekozen oplossing, niet uit noodzaak maar objectief, de beste is én voor de RMT én voor de Belgische economie. (*Applaus op de banken van de meerderheid.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van In.

De heer Van In. — Mijnheer de Voorzitter, dit kan natuurlijk een welles-nietesdiscussie worden en, mijnheer de minister, dat zou makkelijker te vermijden geweest zijn indien wij kennis hadden gekregen van het contract gesloten tussen de RMT en de privé-reder.

De gegevens die zijn doorgesijpeld zijn, in de mate dat zij geloofwaardig zijn, hoogst verontrustend.

Mijnheer de minister zegt wel dat er 348 en meer reizen zullen komen maar er wordt ons niet duidelijk gemaakt naar wie het rendement van deze reizen zal gaan.

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — Naar de RMT.

De heer Van In. — Uit *inside* informatie blijkt dat de verhouding die vroeger 85-15 was nu 66-34 zou kunnen worden, althans wat betreft het financieel rendement van de overvaarten.

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — De verhoudingen die nu in de pers worden gepubliceerd betreffen de overvaarten van Townsend Thoresen tussen Zeebrugge en verschillende Engelse havens en ook van de RMT tussen Oostende en Dover. Men rekent trouwens verschillend naargelang het gaat om passagiers of om *roll-on-roll-off*.

Waar wij tot nu toe maar 85 pct. van het werk deden bij de overvaarten Oostende-Dover — de verantwoordelijkheid van de RMT — zou dat nu 100 pct. worden. Daarom is de aanpassing en de modernisering van onze vloot nodig, te meer omdat wij ook nieuwe overvaarten moeten uitvoeren.

De heer Van In. — Ik hoop dat de voorzitter van de commissie mij zal steunen als ik vraag dat het contract ons integraal wordt voorgelegd.

De heer De Bondt. — Zeker.

De heer Van In. — Dan zullen wij mans genoeg zijn om dat uit te vinden.

Mijnheer de minister, u hebt de werkelijke draagwijdte van deze interpellatie natuurlijk niet begrepen, of niet willen begrijpen.

Hoe groot onze bekommerning ook is voor de concrete werkelijkheid van de mensen tewerkgesteld bij de Regie, wij moeten evolutief en naar de toekomst toe denken. Daar heb ik de nadruk op gelegd. Dat is één van de grote axioma's in het regeerprogramma. Wij moeten een aantal nieuwe mogelijkheden opentrekken.

Ik geef een voorbeeld hoe de Regie in het verleden, niet onder uw verantwoordelijkheid, in haar taak is tekort geschoten.

In het begin van de jaren 70 werd in Oostende zelf door een privé-instantie een nieuwe lijn op Felixtown geopend, die ondertussen qua groeikracht de Regie grotendeels heeft overvleugeld, en kans heeft gezien met eigen middelen kadefaciliteiten waar te maken.

De vraag rijst of de regeerders in 1971 en daarna niet te kort geschoten zijn om de mogelijkheden van deze transportfunctie in te zien.

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — Sta mij toe even u de rede te vallen, mijnheer Van In.

De heer Van In. — U heeft altijd het laatste woord, mijnheer de minister.

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — De behoefte aan die vervoerscapaciteit en het feit dat de Regie daartoe niet voldoende bemand en uitgerust was, heeft inderdaad de kans gegeven aan een privé-maatschappij om daarop in te spelen. Ik geef u één detail om aan te tonen hoe sommige openbare diensten te werk gaan. Ik stel vast dat de heer Seeuws met aandacht luistert. Wij vragen dat twee sporen van de NMBS in Oostende zouden kunnen worden ingenomen om de laadcapaciteit van de Regie voor Maritiem Transport, ook een openbare dienst, ressorterend onder hetzelfde departement en onder dezelfde minister, te verwezenlijken. Ik heb echter al de moeite van de wereld — en als ik dat zeg is dat inderdaad zo — om dat te verwezenlijken. Het gaat nochtans om twee openbare diensten maar de raad van bestuur van de NMBS wil geen twee sporen afstaan, aangezien dit de exploitatie zou beknotten. Ik vind dat zeer betreurenswaardig.

De heer Van In. — Ik val u daarin volkomen bij, mijnheer de minister.

Om dit betoog af te sluiten wil ik er nog aan toevoegen dat het toch evident is dat het ambtelijk statuut niet aangepast is aan een specifieke functie als het vervoer ter zee. De flexibiliteit — om een modern woord te gebruiken — is toch inherent aan deze functie.

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — Ik stel vast dat u pleit voor een zekere privatisering, mijnheer Van In.

De heer Van In. — Ik pleit niet voor de privatisering, mijnheer de minister, ik pleit voor een grotere bekommerning voor het vervoer ter zee en meer bepaald voor het vervoer ter zee naar de Britse eilanden, wat toch de opdracht was van de Regie van Maritiem Transport. Wij moeten meer aandacht besteden aan de mogelijkheden die daar bestaan om ook onze mensen daarbij te betrekken. Onze fractie is van oordeel dat het sluiten van een contract van totale afhankelijkheid van een

privé-reder elk perspectief ter zake voor de Regie voor Maritiem Transport in verband met uitbreiding, investeringen en nieuwe oriënteringen uitsluit, zodat wanneer dat contract binnen de termijn van vijf jaar zal verstreken zijn, de maritieme inzichten bij de Regie totaal zullen verkommerd zijn.

De heer De Croo, minister van Verkeerswezen en Buitenlandse Handel. — De Regie moet winst maken en moet haar winst investeren. Alle ambtelijke regels kunnen inderdaad niet worden toegepast op de Regie. Zo weet ik bijvoorbeeld niet vooraf of iemand meer dan acht uur aan boord zal zijn omdat dit onder meer afhangt van de windkracht.

De heer Van In. — Laten we niet vervallen in kleinzielige details, mijnheer de minister.

De Voorzitter. — Ik wou net dezelfde opmerking maken.

De heer Van In. — Mijnheer de minister, het moet uw bekommerning zijn dat, na het verstrijken van de termijn van vijf jaar, er een instantie moet zijn, hoe ze ook moge heten, die in staat is de uitdaging van het modern zeevervoer behoorlijk op te vangen, tot welzijn van onze medeburgers en tot welzijn van dit land. Dat is uw opdracht, mijnheer de minister. *(Applaus op de banken van de Volksunie.)*

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

ORDRE DES TRAVAUX

De Voorzitter. — Dames en heren, ik stel voor zo dadelijk de mondelinge vraag te aanhoren van mevrouw Truffaut aan de Eerste minister en nadien nog de interpellatie van de heer Van In tot de Eerste minister. Daarna zouden wij de vergadering kunnen sluiten.

Les interpellations qui restent à l'ordre du jour seront développées demain, après le scrutin sur la prise en considération des demandes de naturalisation. *(Assentiment.)*

QUESTION ORALE DE MME TRUFFAUT AU PREMIER MINISTRE SUR « LA NOMINATION D'UN CRIMINEL DE GUERRE DANS LES ORDRES NATIONAUX »

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW TRUFFAUT AAN DE EERSTE MINISTER OVER « DE BENOEMING VAN EEN OORLOGSMISDADIGER IN EEN NATIONALE ORDE »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Truffaut au Premier ministre sur « la nomination d'un criminel de guerre dans les ordres nationaux ».

La parole est à Mme Truffaut.

Mme Truffaut. — Monsieur le Président, la presse de novembre 1985, reprenant le texte d'une lettre adressée par le Front de l'indépendance à M. le Premier ministre, fait état de la nomination de chevalier de l'ordre de Léopold accordée par le ministre de l'Education nationale, M. Daniel Coens, à un ancien responsable de la brigade noire, condamné à la peine de mort en 1946 pour trahison, destruction, éfraction, attaque de patriotes et coauteur de vol.

De heer Luyten. — Lees zijn gedichten uit « Tussen zandloper en zeis », dan leert ge hem echt kennen.

Mme Truffaut. — Il s'agit de Bert Peleman, qui a purgé une peine de prison de 1944 à 1950 et qui a, en outre, été privé de ses droits à perpétuité.

Est-il exact, monsieur le Premier ministre, que c'est un arrêté royal du 19 février 1985 portant votre signature, préparé par l'administration des arts de la Communauté flamande, qui a conféré une haute distinction à un criminel de guerre ?

Si les faits sont exacts, quelles mesures comptez-vous prendre pour retirer, à un criminel de guerre, et donc au milieu de l'incivisme, la caution liée à vos hautes fonctions ?

De heer Luyten. — Zo'n jonge en mooie dame en zo vol blijvende haat.

M. le Président. — La parole est au Premier ministre.

M. Martens, Premier ministre. — Monsieur le Président, il est bien exact que c'est par un arrêté royal contresigné par moi-même, mais sur présentation de M. Poma, membre de l'exécutif de la Communauté flamande, que Bert Peleman a été nommé chevalier de l'Ordre de Léopold II.

Cette procédure résulte d'un accord intervenu en décembre 1982 au sein du comité de concertation gouvernement-exécutifs, selon lequel le Premier ministre signe et transmet automatiquement au Roi les propositions de décoration émanant des exécutifs des communautés, l'établissement et la vérification des dossiers incombant à leurs administrations.

Dans le cas qui nous occupe, l'état de proposition ne comportait, à l'emplacement prévu à cette fin, aucune remarque sur le passé ou l'honorabilité du candidat.

Dès le 14 novembre 1985, j'ai attiré l'attention de M. Poma sur cette affaire, qu'évidemment je regrette au plus haut point, et l'ai prié de prendre les informations et les initiatives nécessaires. Début janvier, j'en ai adressé copie à son successeur, le ministre Dewael. Depuis lors, je suis resté sans réponse. Vous comprendrez avec moi, je suppose, que le respect des procédures veut que l'initiative émane, en la matière, de l'instance qui a fait la proposition initiale.

Je vous signale d'ailleurs que, pour éviter le retour de pareils incidents, j'ai fait au comité de concertation du 7 janvier 1986, une communication à ce sujet et qu'il y a été décidé que je ne transmettrai plus au chef de l'Etat de proposition que s'il résulte de la signature du ministre compétent de l'exécutif qu'il a marqué son accord sur le résultat de l'examen effectué par son administration.

INTERPELLATIE VAN DE HEER VAN IN TOT DE EERSTE MINISTER OVER « DE TE LAKEN HAND-EN SPANDIENSTEN BIJ HET SCHENDEN VAN GRONDWET EN WET »

INTERPELLATION DE M. VAN IN AU PREMIER MINISTRE SUR « DES VIOLATIONS CONDAMNABLES DE LA CONSTITUTION ET DE LA LOI »

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van de heer Van In tot de Eerste minister over « de te laken hand- en spandiensten bij het schenden van Grondwet en wet ».

Het woord is aan de interpellant.

De heer Van In. — Mijnheer de Voorzitter, vers van de pers lees ik vandaag in een tijdschrift de volgende uitspraak van de regeringsleider : « Bovendien vraag ik een tweede kans voor de staatsvorming. Ik heb eindelijk goede hoop dat de nieuwe instellingen niet langer zullen worden gesaboteerd ter wille van partijpolitieke berekeningen. Zowel het nationaal als het regionaal niveau beschikken nu over een parallelle meerderheid. Het a priori kelderen van de consensus zal dus niet meer gebeuren. » Dit citaat is, hoop ik, letterlijk genotuleerd uit de mond van de regeringsleider.

Mijnheer de Voorzitter, het is niet de eerste maal dat wij in deze vergadering de aandacht van de leden, maar van u in het bijzonder, vestigen op de hoogst onbehaaglijke situatie waarin een aantal van onze collega's zowel van de ene als van de andere overtuiging, zich bevinden.

Vóór specifiek over het onderdeel van de schending van wet en Grondwet te handelen, ben ik zo vrij — en heb dat ook in mijn nota gedaan, mijnheer de Eerste minister — even de samenstelling van de regering onder de loupe te nemen. Ik ben namelijk de mening toegedaan — en de regeringsleider heeft mij nooit tegengesproken, integendeel — dat de samenstelling van de regering op een niet aan de Grondwet passende wijze is tot stand gekomen.

Wij hebben dat ervaren toen de Eerste minister de wens uitsprak om een meer bescheiden regering te vormen met een beperkt aantal ministers die weliswaar over een behoorlijk aantal bevoegdheden zouden beschikken. Immers, projecteer ik de Grondwet en de bijzondere wet op de bevoegdheden die aan de diverse leden van de regering mogen worden toebedeeld, dan kom ik tot een aantal materies dat de zeven niet overschrijdt, waarin ik voorzie in een afzonderlijke functie voor de Eerste minister, al of niet bevoegd voor de telecommunicatie, dat laat ik in het midden.

De werkelijkheid is totaal anders, zelfs in die mate dat men op de slechte weg die men reeds in 1981, begin 1982, had gekozen, duidelijk is verder gegaan en dat men met evenveel woorden bevoegdheden die krachtens bepaalde teksten aan andere instanties moeten worden toegeschoven, nog altijd onder de bevoegdheid van een nationaal minister of

staatssecretaris rangschikt. Is het, met de wet van augustus 1980 in de hand, geoorloofd nog te voorzien in een departement zoals dit van Binnenlandse Zaken en Decentralisatie? Mijn antwoord is: « Neen ».

Ik zal de hoge vergadering niet nodeloos de tijd benemen om dit tot in detail te illustreren. Ik nodig u uit om de wet van 1980 objectief te lezen. Dan zal u met mij vaststellen dat alles wat principieel tot de binnenlandse bevoegdheden en tot de bevoegdheden van gedecentraliseerde besturen behoort, niet meer ressorteert onder de nationale regering, tenzij inzake het formuleren van wat men raamwetgeving of kaderwetgeving noemt. *Mutatis mutandis* moet ik hetzelfde zeggen voor het onderwijs. Reeds sedert de herziening van de Grondwet van 1970 behoort het onderwijs tot de gemeenschappen. Weliswaar is dat principe uitgehold, maar een minister met plenipotentie bevoegdheid voor onderwijs terug te vinden — uiteraard twee ministers — in de nationale regering is uit den boze. Het enige wat wij deze heren zouden kunnen toeschuiven, is bevoegdheid inzake de kaderwetgeving rond het onderwijs.

Er zijn bevoegdheden voor energie, wetenschappenbeleid, maatschappelijke emancipatie, leefmilieu, volksgezondheid, voor het neologisme gehandicaptenbeleid. Wij hebben altijd met sier en respect het woord « minder-validen » gebruikt. Nu zet men de klok terug en gebruikt men het afschuwelijke woord « gehandicaptenbeleid » om een staatssecretaris een bepaalde bevoegdheid toe te schuiven.

Bij de ontleding van de bevoegdheden van de leden van de regering komen wij tot de vaststelling dat de omschrijving ervan in strijd is met de Grondwet en de bijzondere wet en dat op die manier de moeilijkheden, ook op sociaal-economisch gebied, die ons land kent, worden geïllustreerd, uitgebazuind en terzelfder tijd bevestigd.

Dit moet een tweede tussenstap zijn. Ik meen met enige nadruk te mogen stellen dat, zolang wij er niet in slagen op een eerlijke en overzichtelijke manier orde op zaken te brengen in ons land, wij ook niet in staat zijn op sociaal, economisch en financieel gebied een herstelbeleid te voeren dat die naam waardig is.

Ik waarschuw de regeringsleider dat hij de projectie van zes maanden of zes jaar, het is mij om het even, voor een herstelbeleid telkens geschonden zal zien als hij er niet in gelukt op een eerlijke manier te geven when het rechtens toekomt, met andere woorden, op een eerlijke en overzichtelijke manier deze Staat te herorganiseren, de autonomie te leggen waar zij thuishoort en terzelfder tijd ervoor te zorgen dat de financiële verantwoordelijkheid ligt waar zij behoort te liggen.

Mijnheer de Voorzitter, zo kom ik tot het eigenlijke onderwerp van deze interpellatie. Niet zonder bijbedoelingen is deze interpellatie genoemd: « de te laken hand- en spandiensten bij het schenden van Grondwet en wet ». Ik laat u vrij om het woord « laken » al dan niet met een hoofdletter te schrijven!

Wordt de regeringsleider met deze moeilijkheden geconfronteerd, dan kruip hij in zijn schelp. Hij zegt dan: « Dames en heren, u interpeleert mij over zaken die mijn bevoegdheid ontsnappen. Trouwens », zo voegt hij er onmiddellijk aan toe, « ik ben de eerste om, waar soevereine lichamen zijn opgericht, de soevereiniteit ervan te respecteren ». Hij voegt er, waarschijnlijk *ad hominem* aan toe dat de gedragscode die hij zichzelf heeft opgelegd ten opzichte van de evolutie van de gebeurtenissen, ook de meest recente, van die aard is dat hij met respect voor de autonomie niet anders kan dan zich als niet-bevoegd ten opzichte van een aantal moeilijkheden op te stellen.

Dat zou allemaal juist zijn indien men de praktijk van deze uitgangspunten kon toetsen aan de werkelijke gang van zaken. Maar de praktijk van het adagium dat door de regeringsleiding werd vooropgesteld, is natuurlijk volledig anders. Het volstaat de lijsten opgemaakt respectievelijk door de Kamer van volksvertegenwoordigers en door de Senaat, ter hand te nemen en na te gaan wie er bijvoorbeeld voorkomt op de lijsten van de Franstalige taalgroep in de Senaat en de Franstalige taalgroep in de Kamer van volksvertegenwoordigers.

Terwille van het verslag — het is misschien het enige middel om deze namen voor de geschiedenis te behouden — zal ik die namen citeren. Ik lees in de lijst nr. 3, zitting 1985-1986, zoals opgemaakt door de Kamer van volksvertegenwoordigers, de namen van de heren Damseaux, de Donnea, Gol, Knoops, Maystadt, Mundeleer, Nothomb, Olivier en Thys. Ik lees in de similiaire lijst opgemaakt door de diensten van de Senaat, het stuk nr. 2, zitting 1985-1986, de namen van de heren Hansenne, Lutgen en Mainil.

Ik meen mij te herinneren dat wij reeds in dit halfroond een debat hebben gevoerd dat ertoe strekte aan een aantal van deze heren een mandaat te geven om als regeringsleden te fungeren aan de zijde van de Eerste minister. Het blijkt evenzeer dat de enumeratie van deze heren op deze twee lijsten inhoudt dat zij lid zijn van respectievelijk de Waalse Gewestraad en de Franse Gemeenschapsraad en dat hun aanwezigheid in deze twee raden klaarblijkelijk niet onbelangrijk is

aangezien, als ik goed ben geïnformeerd en de soevereiniteit van deze raden wordt gerespecteerd, zij daar voor een meerderheid moeten zorgen.

De eerste vraag die wij mogen stellen, is of deze heren dan niet zouden aanwezig zijn aan de zijde van de regeringsleider op het ogenblik dat hij zaken van staatsbelang moet behandelen en, als zij aanwezig zijn aan de zijde van de regeringsleider, op welke manier deze heren door hem worden behandeld, vice versa hoe deze heren de regeringsleider behandelen, eveneens of het allemaal zo afloopt in deze regeringsraad dat men nopens de moeilijkheden die zich in de zogenaamde soevereine lichamen voordoen een zodanig onderscheid maakt dat de verantwoordelijkheid van het ene — ik bedoel de verantwoordelijkheid in de gewest- of gemeenschapsraad — niet in de verantwoordelijkheid van het andere — ik bedoel de regeringsverantwoordelijkheid — doorloopt. Met andere woorden: kan Reagan zonder blozen met Khadafi onderhandelen op hetzelfde ogenblik dat hij zijn praktijken of handelingen afzweert? Ik zie in de positie van de regeringsleider en de door mij geciteerde heren geen enkel verschil met de positie van een hypocriet handelende regeringsleider.

Deze eerste, eerder menselijke vaststelling, wordt uiteraard geconcretiseerd door een aantal andere gegevens met een meer juridische basis.

Bij herhaling heb ik gezegd — het is de derde maal dat ik over deze aangelegenheid het woord neem — dat de vorming van de taalgroepen in elk van beide Kamers een grondslag heeft die door de Grondwet is gewild. Het is niet zomaar toevallig dat men de verkozen leden van beide Wetgevende Kamers heeft onderverdeeld in Nederlandstaligen en Franstaligen. Deze aanduiding heeft een grondwettelijke basis: de Grondwet verplicht ons ertoe, precies omdat deze aanduiding bepaalde gevolgen heeft.

In de huidige stand van de staatshervorming, zolang de leden van de gewestelijke organen niet rechtstreeks verkozen worden, is het precies via de aanwijzing van de taalgroepen dat de gewestelijke organen worden samengesteld. Of wij het graag hebben of niet, wij kunnen er enkel maar akte van nemen en vaststellen dat in de Senaat de aanwijzing van de heer Van Overstraeten is gebeurd — of het hem aangenaam is of niet — op basis van het door mij geciteerde document waarin hij fungeert net als de leden van de regering die lid zijn van de Franse Gemeenschapsraad respectievelijk van de Waalse Gewestraad. Als verkozenen van het arrondissement Nijvel moet hij dus zowel in de Franse Gemeenschapsraad als in de Waalse Gewestraad zitting hebben.

De heer Friederichs. — Maar hij heeft de eed in het Nederlands afgelegd!

De heer Van In. — Zelfs met een eed in het Nederlands. Ik fris uw geheugen even op: dit is precies dezelfde situatie als toen destijds vader Anseele verkozen werd in Luik. Enkele tientallen jaren geleden waren de socialistische Vlaanderen niet sterk genoeg om een parlements lid te laten verkiezen en vader Anseele is voor het eerst verkozen in Luik.

In welke taal de eed wordt afgelegd, heeft geen enkele betekenis. De plaats waar men zich kandidaat stelt, is beslissend voor de aanwijzing van de taalgroep en, in het geval dat ons bezighoudt, voor de toewijzing van de instantie waaronder men ressorteert.

Onder de soevereiniteit van onze Voorzitter komt in document nr. 2 — hoe wij dit ook betreuren — de heer Van Overstraeten voor als lid van de Franse taalgroep van de Senaat.

Dit is een rechtstreeks gevolg van de wet van 8 augustus 1980 die wij voorlopig moeten respecteren maar die de deur openlaat voor een aantal andere moeilijkheden. Ter gelegenheid van het debat over de investituur heeft de regeringsleider hierop reeds allusie gemaakt en verwezen naar de voorstellen van de Raad van State om, bij wijze van tijdelijke maatregel, in afwachting van meer definitieve regelingen, de verkiezing van een aantal instanties voor te schrijven, waaronder ook de verkiezing van de voorzitter en van het bureau van de gewestelijke organen.

Artikel 33 van de wet van 8 augustus 1980, een wet met bijzondere meerderheid aangenomen, zegt dat de verkiezing van de voorzitter en van het bureau gebeurt bij volstreekte meerderheid onder de van rechtswege aangeduide leden van de raad. « Van rechtswege ». Wie schept dit recht? De wet van 8 augustus 1980. Hoe gebeurt de toepassing van deze wet? Door de opdeling van de leden van beide Kamers in taalgroepen. Wie vormt op dat ogenblik het beraadslagend orgaan? De personen die op die manier werden aangeduid.

Waarin wordt deze meerderheid gezocht? Onder deze personen en onder geen andere. Wanneer uw mederegeringsleden Hansenne,

Lutgen, Mainil, Damseaux, de Donnea, Gol, Knoops, Maystadt, Mundeleer, Nothomb, Olivier en Thys een beslissing nemen om een naast hen verkozen lid te weigeren, dan plegen zij een aanslag op een met grondwettelijke meerderheid tot stand gekomen rechtsregel. Indien u een andere mening bent toegedaan, moet u het maar op de tribune van de Senaat komen verklaren. Het heeft niets te maken met het respect van de soevereiniteit van een bepaald lichaam maar alleen met het krediet dat u aan de medeleden van uw regering geeft.

Er is meer. Niet alleen worden de voorzitter en de leden van het bureau verkozen bij volstrekte meerderheid door van rechtswege aangewezen leden, maar ook de voordracht of de verkiezing van de leden van de executieve gebeurt bij volstrekte meerderheid onder de van rechtswege aangewezen leden van de raad.

Mijn verhaal wordt eentonig. Ik moet opnieuw vragen : wie is van rechtswege aangewezen, mogen de van rechtswege aangewezen personen worden geweigerd of geweerd ? Zo ja, door wie is dat gebeurd ? Het antwoord is altijd hetzelfde : neen, zij mogen niet worden geweerd. Als dat gebeurt, is het door de medeplichtigheid van leden van de regering waarvan de Eerste minister als regeringsleider de patronage voert, een woord dat hij waarschijnlijk goed kent.

De heer Luyten. — Patronagetoneel dan, van die ministers.

De heer Van In. — Collega Luyten, ik wou graag rustig mijn betoog sluiten. Het is moeilijk genoeg voor de regeringsleider om het te volgen, tenware hij zich natuurlijk in zijn schelp zou terugtrekken, wat wij van hem in deze materie gewoon zijn.

De heer Vangeel. — Wij zijn van hem veel andere dingen gewoon !

De heer Van In. — Er is meer. Uiteindelijk heeft men als ultieme maatregel, om de schakel met de nationale instanties en meer bepaald met het staatshoofd te behouden, in de wet van 8 augustus 1980 bepaald dat, wanneer uit de van rechtswege aangewezen personen een executieve tot stand komt, de voorzitter van deze executieve zou worden onderworpen aan een bekrachtigingsbeslissing. De bewoording bekrachtiging ten aanzien van het staatshoofd, komt op meerdere plaatsen in de Grondwet voor. Ik zal u de voorlezing van de teksten besparen, tenzij u er zou op aandringen. Het woord bekrachtiging komt meer bepaald voor waar het gaat over de afkondiging van wetten en koninklijke besluiten. Wanneer het staatshoofd optreedt ten aanzien van de bekrachtigingsoorkonde die de voorzitter van de executieve heeft aangesteld, kan hij niet anders dan op een authentieke manier, bijna als een notaris, handelen om ten opzichte van het publiek vast te stellen dat de handeling inderdaad als dusdanig is gebeurd en moet worden gerespecteerd. Dat houdt ook in dat men zelfzeldzame tijd tot de vaststelling komt dat alle daaraan voorgaande activiteiten op dezelfde rechtskrachtige manier zijn tot stand gekomen. Dat is precies de draagwijdte van de bekrachtiging.

Iedereen weet dat bij de bekrachtiging door het staatshoofd, Boudewijn, om hem te noemen, het een regel is dat deze bekrachtiging niet kan gebeuren zonder de tegenhandtekening van een lid van de regering, in dit geval uiteraard de Eerste minister.

Ik herhaal, het hoofd van de Staat rondt de bekrachtigingsoorkonde af, maar kan dat niet doen dan met de tegenhandtekening van de Eerste minister en deze twee handtekeningen beduiden dat alle voorgaande gebeurtenissen op een regelmatige en op een rechtskrachtige manier zijn tot stand gekomen.

Wij hebben bij een vorige gelegenheid gezegd dat het minste dat hier gebeurd is, namelijk het ontbloten van de Kroon, een immanent gegeven is. Ik moet hier vandaag niet met nog meer nadruk zeggen dat, handelend zoals hij gehandeld heeft, de Eerste minister en degenen die hem hebben omringd — ik zal straks nog eens de enumeratie van de namen geven —, het staatshoofd minstens in diskrediet hebben gebracht en dat zelfzeldzame tijd handelingen die door iedereen van ons hoogst betwistbaar worden geacht, als dusdanig met een koninklijke handtekening werden gehonoreerd.

Er zijn sedert de dag waarop ik deze interpellatie heb aangevraagd, 19 december 1985 — u ziet dat er in de Senaat zeer vlug wordt gewerkt ! — een aantal nieuwe feiten gebeurd waarbij ik vanavond niet zal stilstaan omdat ik mij aan de principiële stelling wil houden, feiten die aantonen op welke manier in onze samenleving verwerpelijke handelingen plaatsvinden en op welke manier men deze handelingen door toedoen van een persoon probeert te rechtvaardigen.

Ik vat samen : de samenstelling van een taalgroep, de geldigheid van de verkiezing van een voorzitter van een raad, de geldigheid van de verkiezing van een executieve, de geldigheid van de aanwijzing van de voorzitter van de executieve en de bekrachtiging van deze aanwijzing zijn geen losstaande begrippen vermits er op meerdere plaatsen in de

Grondwet en in de wet naar deze toestanden wordt verwezen. Als deze toestanden op basis van wetsonzekerheid of wetsoverschrijding zouden zijn ontstaan, dan moeten wij de vraag stellen in welke mate alle verdere handelingen die door deze instanties worden uitgevoerd, te betwisten zijn. Ik geef slechts één voorbeeld. Het is het paradedpaard van de regering, namelijk het overlegcomité. U weet dat er een overlegcomité bestaat waarin de Eerste minister *qualitate qua* samen met de voorzitters van de executieven, zitting heeft en waar men precies omtrent de materie die ik in mijn interpellatie heb behandeld, tot een redelijke oplossing poogt te komen. Wij weten wat het soms inhoudt wanneer een minister, de heer Maystadt om hem nog maar eens te noemen, poogt vroeger genomen beslissingen opnieuw op de helling te zetten. Wij houden het vanavond bij het kritisch gebeuren.

In dit overlegcomité heeft de regeringsleider Wilfried Martens zitting samen met, onder meer, de voorzitters van de executieven van het Waalse Gewest en van de Franse Gemeenschap. Kan hij op dat ogenblik dan zeggen dat hij zich niet te bemoeien heeft met de instanties waardoor deze personen werden aangeduid ? Kan hij op dat ogenblik zich de weelde van de niet-inmenging nog veroorloven, wanneer het toch gaat over het zogenaamde overleg over moeilijke materies tussen de nationale regering en de gewest- en gemeenschapsregeringen ? Kan hij zich op dat ogenblik nog verschuilen achter het feit dat hij zich niet moet bemoeien in de soevereiniteit van de gewest- en gemeenschapsregeringen ? Het antwoord is uiteraard neen. Reagan gaat ook niet met Khadafi aan tafel zitten, wanneer hij deze laatste de avond voordien heeft uitgekafferd.

Op het ogenblik bestaat de regering uit Walen en Vlamingen en heeft ze numeriek een meerderheid in Vlaanderen en in Wallonië. Een aantal personen die werden verkozen en behoren tot de Franse taalgroep van Kamer of Senaat, zijn lid van de nationale regering naast de huidige regeringsleider. Het zijn de heren Hansenne, Lutgen en Mainil, leden van de Franse taalgroep van de Senaat, en de heren Damseaux, de Donnea, Gol, Knoops, Maystadt, Mundeleer, Nothomb, Olivier en Thys, leden van de Franse taalgroep van de Kamer van volksvertegenwoordigers. Deze heren vormen, samen met de Eerste minister en met Vlaamse leden aangewezen uit de Nederlandse taalgroep van Kamer en Senaat, de regering. Terzelfder tijd organiseren en honoreren deze heren echter de uitstoting van een wettig gekozen lid uit de Franse Gemeenschapsraad en de Waalse Gewestraad.

Kan de Eerste minister hier vanavond verklaren dat deze gedragswijze van medeleden van de nationale regering hem niet hoeft te interesseren ? Kan hij vanavond hier verklaren dat hij op dat stuk zijn ogen gesloten mag houden ? Laten wij ernstig zijn. Ik ben mijn uiteenzetting begonnen met een citaat en ik zal er ook mee eindigen. Vandaag verklaarde de Eerste minister in *Knack* : « Bovendien vraag ik een tweede kans voor de staatshervorming. Ik heb eindelijk goede hoop dat de nieuwe instellingen niet langer gesaboteerd zullen worden ter wille van partijpolitieke berekeningen. » Welnu, mijnheer de Eerste minister, uw hoop is ijdel. (*Applaus op de banken van de Volksunie, op de socialistische banken en op de banken van Agalev en Ecolo.*)

M. le Président. — La parole est à M. Collignon.

M. Collignon. — Monsieur le Président, je me suis inscrit dans la discussion de l'interpellation de M. Van In car elle a trait aux assemblées régionale et communautaire dans lesquelles je siège.

Je m'attacherai davantage au problème du Conseil régional wallon et de son exécutif qu'à celui de la Communauté française.

Je dirai au Premier ministre, qui a déjà été interpellé à ce sujet devant la Chambre des représentants, que sa responsabilité n'est pas engagée au Conseil régional wallon à Namur où il ne siège pas. Si problème il y a, il réside dans la sanction qu'il donne à la prestation de serment du président de l'exécutif régional wallon. J'ai toutefois trouvé très intéressante l'intervention de M. Van In, même si elle dépasse l'objet de mon exposé.

Vous ne pouvez pas dire, monsieur le Premier ministre, que vous considérez comme une simple formalité la sanction ainsi que votre présence à la prestation de serment des présidents des exécutifs régionaux et communautaires. La preuve en est que, lors du débat d'investiture au Sénat, répondant à M. Lallemand, vous avez dit que vous préférez attendre l'investiture de la deuxième Chambre. Vous estimez qu'un Premier ministre ayant obtenu la confiance des deux Chambres serait mieux habilité, non pas à recueillir la prestation de serment, mais à apporter son contreseing à celle-ci. Il s'agit donc d'une formalité importante et substantielle. En outre, la presse a relaté que vous aviez même réuni sur ce point un conseil de gouvernement.

Dès lors, je crois que le véritable problème demeure celui de la validité, de la légalité de l'exécutif régional wallon et au-delà, de la désignation de son président.

Effectivement, la séparation et l'autonomie des assemblées sont telles qu'il ne devrait pas se poser de véritable problème. Mais les lois d'août 1980 ont voulu que la prestation de serment devant le Roi soit contre-signée par le Premier ministre, ce qui correspond à l'esprit de notre Constitution, le Souverain ne posant pas d'acte politique.

Cependant, le problème est très grave pour la sécurité de nos institutions et l'avenir de cette régionalisation à laquelle, en 1980, vous aviez consacré beaucoup d'efforts.

M. Van In terminait son interpellation en exprimant l'espoir de voir se poursuivre le travail de réforme de l'Etat commencé en 1980. Il est vrai que les difficultés et les embûches se sont multipliées.

Je ne reviendrai pas — et cependant il faudrait sans doute le faire — sur l'exclusion de M. Van Overstraeten du Conseil régional wallon et du Conseil de la Communauté française. Nous regrettons que les dispositions de la loi électorale relatives à l'apparementement soient ce qu'elles sont. Il est regrettable que les circonstances et les épiphénomènes qui en découlent aient permis d'élire Mme Bernaerts à Nivelles en 1978, M. Jules Peetermans à Louvain en 1981 et, enfin, en 1985, M. Van Overstraeten à Nivelles. Ces circonstances rendent urgente la révision de la procédure d'apparementement, du moins dans la province de Brabant.

Mais les dispositions légales sont telles que je ne ferai pas injure à l'éminent juriste de relire la loi. M. Van Overstraeten fait indubitablement partie du groupe linguistique français du Sénat. En tant que tel, il est non seulement membre du Conseil régional wallon, mais également du Conseil de la Communauté française. Ce sont des éléments indiscutables, sur lesquels un juriste sérieux ne peut revenir.

En effet, en vertu de l'article 29, paragraphe 3, de la loi spéciale du 8 août 1980, le Conseil régional wallon est composé des membres des groupes linguistiques français de la Chambre des représentants et du Sénat élus directement dans les provinces de Hainaut, de Liège, de Luxembourg et de Namur, ainsi que dans l'arrondissement de Nivelles.

Le nombre des membres du groupe linguistique français de la Chambre des représentants est fixé par l'arrêté royal du 9 mars 1983 portant répartition des membres de la Chambre des représentants entre les arrondissements électoraux, tandis que le nombre des membres du groupe linguistique français du Sénat est fixé par la loi du 7 mars 1984 portant répartition des sièges des sénateurs élus directement par le corps électoral entre les arrondissements électoraux et fixant le nombre des sénateurs élus par les conseils provinciaux et par le Sénat conformément au résultat du recensement général de la population du 1^{er} mars 1981.

Il est évident que la prestation de serment de M. Van Overstraeten est sans effet. Appartenant à l'entité de la Région wallonne, il aurait pu prêter serment en allemand ou dans une autre langue, si cela avait été possible, sans que sa qualité de conseiller régional wallon et de conseiller de la Communauté française puisse être contestée.

Pour répondre à des observations formulées sur le plan juridique, j'ajouterai que la domiciliation n'intervient pas, en l'occurrence, l'élection ayant lieu sur le plan national.

Cela dit, je considère à titre personnel qu'on pourrait épiloguer au niveau du Conseil de la Communauté française par rapport au Conseil régional wallon. Celui-ci constitue, en tant que région, une entité de caractère territorial avec des frontières bien déterminées. En conséquence, le nombre des conseillers régionaux wallons est déterminé avant les élections. Il se trouve être de 104 membres; c'est une évidence arithmétique.

Il est vrai que le Conseil de la Communauté française trouve son fondement dans ces 104 conseillers régionaux wallons, auxquels viennent s'ajouter les sénateurs élus directement et les députés ayant prêté serment d'abord en français dans l'arrondissement de Bruxelles-Hal-Vilvorde. Néanmoins, on pourrait estimer — j'en ai fait l'observation, si vous vous en souvenez, monsieur Van Overstraeten, au niveau du Conseil régional wallon — que la matérialité des matières relevant de la compétence du Conseil régional wallon est d'essence territoriale et ne permet aucune discussion quant à votre qualité de membre de cette assemblée.

Mais, étant donné la personnalisation des matières au niveau du Conseil de la Communauté française on pourrait imaginer, en quelque sorte, monsieur Van Overstraeten, que vous fassiez partie du *Vlaamse Raad*, étant donné que vous représenteriez une minorité flamande située dans le Brabant wallon. De même évidence, M. Jean-Marie Happart représenterait au niveau de l'assemblée communautaire la majorité française dans les Fourons. (*Protestations sur les bancs de la Volksunie.*) Ne revenons pas sur cette discussion, messieurs, l'objet de mon inter-

vention est limitée à une réalité mathématique et à ses conséquences juridiques, je pense que les problèmes qui nous opposent doivent être réglés en dehors de toute polémique.

Cette situation est telle, monsieur le Premier ministre, et je conçois aisément que ce sujet, qui ne semble guère vous intéresser, vous paraisse d'une importance relative eu égard à la problématique que constituent l'organisation de l'Etat, les pouvoirs spéciaux ou la situation économique du pays et du franc. Cependant vous pouvez imaginer qu'au niveau de la Wallonie, nous avons le sentiment d'être gravement lésés.

Effectivement, cette évidence de 104 conseillers régionaux wallons pose tout le problème de la majorité et du quorum qui, de toute évidence est de 53. En invalidant M. Van Overstraeten, le Conseil régional wallon a provoqué un coup de force, un pronunciamiento extrêmement grave pour la démocratie. Si le problème de l'apparementement se pose, celui du quorum est posé également. Il est évident que le quorum demeure cinquante-trois, que M. Van Overstraeten soit invalidé ou non.

On peut admettre qu'un sénateur — j'agis ici *mutatis mutandis* vis-à-vis du Sénat — du fait de son attitude inconvenante ou immorale, soit exclu de notre assemblée. Pourquoi changerions-nous pour cette raison notre quorum ?

A cet égard, la presse a repris la déclaration que j'avais faite à différents journalistes, à savoir que lors du décès accidentel de Mme Jortay et en l'absence de révision de l'article 56bis de la Constitution qui ne permettrait pas à un suppléant de siéger, le quorum n'a pas été modifié.

Dans le même ordre d'idées, je rappelle que son Altesse royale, le prince Albert, membre de cette assemblée, intervient dans le quorum alors, que nos collègues les plus anciens ne se souviennent de l'avoir vu participer aux débats ou aux votes. Ce sont des réalités qu'une assemblée ne peut éluder.

Ce qui est la règle dans une assemblée comme le Sénat l'est également pour la Chambre des représentants, à fortiori pour le Conseil de la Communauté française ou pour le Conseil régional wallon qui, durant toute la législature 1981-1985, et surtout durant la vacance du siège de Mme Jortay, ont maintenu le même quorum.

Dès lors que le nombre de membres à prendre en considération au Conseil régional wallon est le nombre légal de 104, ceci implique que les membres du Conseil qui seraient démissionnaires, invalidés ou décédés et qui ne seraient pas encore remplacés concourent à former le nombre servant à établir le quorum des présences. Il s'ensuit qu'actuellement, le Conseil ne peut prendre de résolutions si cinquante-trois de ses membres au moins ne sont pas présents.

Or, après l'invalidation de M. Van Overstraeten, il ne reste que cinquante-deux membres dans cette assemblée pour assurer le quorum. Il est vrai que le règlement du Conseil régional wallon, comme celui d'autres assemblées permet qu'on procède à un vote par assis et levé, mais l'invalidation d'un membre exige, conformément à l'usage, un vote nominal. Ce vote, auquel M. Van Overstraeten devait de toute manière participer, n'a pas eu lieu. Puisque M. Van Overstraeten devait prendre part au vote, le quorum était bien de cinquante-trois pour voter l'invalidation, même si l'on suit le raisonnement de la pseudo-majorité actuelle. La procédure n'a donc pas été régulière.

Ce qui est grave en ce qui vous concerne, monsieur le Premier ministre, c'est que vous vous réfugiez derrière la décision du président du Conseil régional wallon, président élu dans les circonstances qu'on sait par cinquante-deux membres, puisque les quarante-sept membres socialistes étaient sortis, de même que M. Van Overstraeten et les quatre membres Ecolo. Ce président vous présente alors l'exécutif du Conseil régional wallon dans un document qui comporte cinquante-deux signatures alors que les cinquante-trois sont d'évidence requises.

A partir de ce moment-là, je crois que nous nous trouvons, comme je le disais tout à l'heure, devant un pronunciamiento, en tout cas devant un coup de force, un coup d'Etat qui rend illégal l'actuel exécutif régional wallon, ce qui entraîne — vous le savez, monsieur le Premier ministre, vous qui êtes juriste — des conséquences extrêmement graves au niveau des décisions qui seront prises par un tel exécutif.

On peut se demander — et je me suis posé la question — quel est l'organe qui peut mettre à néant de telles illégalités. La Cour d'arbitrage n'est pas compétente à cet égard; elle tranche les conflits entre assemblées ou entre exécutifs différents. Le Conseil d'Etat, à ce niveau, pourrait, à mon sens, intervenir dans différentes matières; le citoyen qui s'estimera lésé par un arrêté de l'exécutif pourra introduire un recours puisque cet arrêté aura été pris par une autorité illégale. Je ne sais pas quelle sera la position du président du tribunal de première instance de Bruxelles saisi de la requête de M. Van Overstraeten. Cela dépend souvent de beaucoup de circonstances, mais je crois que certains

magistrats s'estiment compétents et feraient probablement droit à la requête de l'intéressé. Vous vous rendez compte de l'imbroglio et du vide juridique dans lesquels nous allons progressivement nous trouver.

Monsieur le Premier ministre, ce qui est grave en l'occurrence, c'est que, pour des raisons de facilité — M. Van In y faisait allusion — il est bien plus confortable pour vous d'avoir affaire à un exécutif dont la majorité correspond à celle du gouvernement national et à celle de l'exécutif de la Région flamande. C'est pour arriver à cela, monsieur le Premier ministre, que vous devez vous rendre complice de cette « forfaiture ». Forfaiture commise par vos collègues francophones du gouvernement national qui ont mené ce putsch. Ce qui est plus grave, c'est que par votre acte, vous avez associé le Souverain à cette faute, à ce déni de justice, qui sera finalement pénible et douloureux non seulement pour la Région wallonne, mais pour le pays tout entier. (Applaudissements sur les bancs socialistes et sur ceux de la Volksunie.)

M. le Président. — La parole est à M. Lallemand.

M. Lallemand. — Monsieur le Président, j'ai écouté avec beaucoup d'attention l'interpellation de M. Van In et celle de M. Collignon. Il en ressort indiscutablement — surtout de l'intervention de ce dernier — que l'invalidation de notre collègue, M. Van Overstraeten, est illégale. C'est également l'avis d'un nombre considérable de juristes éminents.

A une première illégalité — l'éviction du sénateur Van Overstraeten du Conseil régional wallon — en a succédé une seconde, puisqu'il a été décidé que cette éviction entraînait une modification du quorum et que, désormais, la majorité d'une assemblée qui compte 104 membres, serait de 52 voix.

Il est évident que l'invalidation du sénateur Van Overstraeten a pris un caractère particulièrement scandaleux du fait qu'elle était fondamentalement motivée par le souci de faire en sorte que 52 voix constituent une majorité.

Comment une telle illégalité est-elle possible, sans réaction du gouvernement central ? C'est une question importante puisqu'elle pose celle de votre responsabilité.

Lors du débat d'investiture, vous avez répondu aux questions suivantes. Quelles sont les obligations qui pèsent sur le Roi lorsqu'il reçoit le serment du président de l'exécutif de la Région wallonne ? Quelle est la nature du contrôle qu'il doit opérer ? Quels sont, en d'autres termes, ses droits à refuser, le cas échéant, la ratification qui est définie à l'article 60 de la loi du 8 août 1980 ? S'il n'y a pas d'interdiction absolue de refuser le serment quelle est — je le répète — la consistance du contrôle royal ?

Je vous ai écouté attentivement lorsque vous avez défini votre doctrine à cet égard. Vous avez pris la peine d'informer très complètement le Sénat de ce qui vous paraît être le droit en la matière. Commentant l'article 60 de la loi du 8 août 1980, qui stipule que le Roi ratifie la désignation du président de l'exécutif en recevant le serment de celui-ci, vous avez explicité la portée de cette disposition en disant que — premier point important — c'est le président du conseil et lui seul qui doit vérifier si la liste des candidats à l'exécutif régional est signée par la majorité absolue des membres du Conseil. Vous avez précisé que vous utilisiez volontairement le terme « vérifier », sous-entendant ainsi que ce n'était pas à vous, Premier ministre, de procéder à cette vérification.

Vous avez cité aussi la disposition de l'article 60 : « La désignation du président est ratifiée par le Roi entre les mains duquel il prête serment. » Voici vos commentaires : « Sur ce point, avez-vous dit, le Conseil d'Etat a émis un avis dont je vous donne lecture — vous vous êtes rallié, semble-t-il, à cet avis — : « De l'exposé des motifs, il ressort que la ratification de la désignation du président n'exigera pas un acte distinct et qu'elle se confondra avec la réception par le Roi du serment du président. Cette réception implique une décision du Roi qui, aux termes de l'article 64 de la Constitution, ne peut être prise que sous la responsabilité du ministre. » Notre accord est entier sur ce point.

Vous ajoutez : « L'exposé des motifs n'indique pas les raisons pour lesquelles le Roi pourrait refuser de ratifier la désignation du président de l'exécutif. » C'est ici que se situe le problème. Vous affirmez que le Roi doit prendre une « décision » — accueillir le serment et donc, par là, ratifier la désignation — mais vous ne connaissez pas avec exactitude le droit du Roi de refuser cette ratification.

C'est précisément la question que je souhaiterais voir trancher.

Vous ajoutez encore que l'article 59 — qui est devenu l'article 60 — a reproduit l'article 41 du projet de loi dit « projet Egmont ».

Selon les travaux préparatoires de l'article 108bis, et notamment le rapport de M. Dua, jamais, dites-vous avec le Conseil d'Etat, des motifs de nature politique, linguistique ou idéologique, ne pourraient justifier le refus de ratification. Ceci est donc une première définition

des pouvoirs « négatifs » du Roi. Le Roi prend une décision, dans un sens ou dans un autre, il reçoit ou ne reçoit pas le serment, mais la décision de refuser la prestation de serment ne sera jamais fondée sur de motifs de nature politique, linguistique ou idéologique.

Pour Paul de Stexhe, « le refus de ratification ne pourrait intervenir qu'en cas d'indignité personnelle du candidat ». L'affirmation est fort courte.

Vous ajoutez : « A défaut d'autre indication en sens contraire, l'article 60, § 4, de la loi de 1980 devrait normalement être interprété en ce sens qu'à l'instar de cette dernière définition, il n'attribue au Roi que le pouvoir très limité qui a été défini. » Mais vous ne définissez pas la consistance exacte de cette limitation. Vous dites négativement que le Roi n'a pas le pouvoir de refuser le serment pour des raisons politiques, linguistiques ou idéologiques. Nous sommes entièrement d'accord sur ce point. Cela paraît incontestable.

Le contrôle du Roi dans le cadre de l'autonomie des régions est évidemment très limité. Mais en quoi consiste ce contrôle ? On peut déduire trois considérations des déclarations que vous avez faites.

D'abord — comme je l'ai relevé —, vous ne précisez pas la consistance du pouvoir royal. Selon vous, le Roi n'aurait pas le pouvoir de refuser, sauf en cas d'indignité, et que signifie ici l'« indignité » ? Mais n'y a-t-il pas d'autres cas où le Roi devrait refuser la ratification ? Vous ne nous informez pas avec précision.

En second lieu, vous vous êtes bien gardé — et tout le monde a pu l'observer — d'affirmer que la désignation du président de l'exécutif de la Région wallonne aurait été régulière. Vous vous êtes tu sur ce point et pour cause !

Il est évident que si, pour vous, 52 votes formaient une majorité incontestable pour désigner le président de l'exécutif régional, vous n'auriez pas manqué de le dire. S'il y avait eu 53 signataires sur la liste qui a été présentée, vous auriez affirmé qu'ils représentaient bien une majorité.

Vous n'avez rien dit. Vous laissez donc planer l'incertitude sur ce que vous estimez être la légalité en la matière.

Troisièmement, vous estimez que vous n'avez pas à faire cette appréciation qui, dites-vous, revient au président du Conseil de la Région wallonne. C'est à lui qu'incomberait le soin exclusif d'effectuer cette vérification. Et non à vous.

C'est là tout le problème et je voudrais le souligner d'un point de vue juridique.

Cette affirmation selon laquelle il ne vous appartient pas de vérifier la légalité de la désignation et selon laquelle vous n'avez pas à vous prononcer — et vous ne le faites pas —, crée une situation dangereuse car elle fait cautionner par le Roi un acte illégal.

En votre qualité de Premier ministre, vous pouvez, vous devez en effet, dire au Roi de ne pas refuser le serment prescrit par l'article 6 lorsque son refus serait fondé sur une raison politique, linguistique. Mais vous ne pouvez pas lui conseiller de cautionner un acte illégal. Je voudrais expliciter ce point de vue.

Le contrôle de la légalité d'un acte n'est pas fondé par une motivation politique. Le contrôle de la régularité juridique n'est pas un contrôle de nature politique, linguistique ou idéologique.

Vous dites que le Roi n'a pas à faire le contrôle de légalité.

Ainsi, imaginez que, demain, se présentent devant le Roi les 52 parlementaires qui ne constituent pas la majorité, ou la prétendue majorité actuelle, et qu'ils lui soumettent une liste comportant la désignation de trois membres de l'exécutif lesquels, en outre, élisent un président, conformément aux dispositions de l'article 60. Allez-vous dire au Roi d'accepter purement et simplement, la prestation de serment de ce nouveau candidat à la présidence de l'exécutif de la Région wallonne sous prétexte que le Roi n'a pas à faire de contrôle de légalité ? Vous allez évidemment refuser. Le Roi va refuser cette prestation de serment. Vous avancerez qu'elle n'est pas conforme aux stipulations de l'article 60.

On voit bien, par cet exemple, que le Roi, en recevant le serment d'un membre qui n'a pas été désigné dans la légalité, engage la responsabilité du gouvernement en approuvant un tel acte, en couvrant un acte qui serait manifestement frappé d'illégalité.

Si ce raisonnement est correct, il s'ensuit que vous ne pouvez pas, vous, Premier ministre, vous abstenir de prendre attitude sur la question de légalité. Ce que vous faites pourtant.

Vous n'avez pas dit que la désignation du président de l'exécutif wallon était illégale. Vous avez simplement rejeté la responsabilité du complot et de la légalité sur le président du Conseil de la Région wallonne qui avait été, lui aussi, élu dans des conditions d'illégalité.

Mais, monsieur le Premier ministre, comme je l'ai montré, le Roi ne peut justifier la ratification sur la seule décision du président du Conseil

de la Région wallonne. Le président du Conseil de la Région wallonne n'est pas ministre du Roi. Par voie de conséquence, il ne peut être couvert par lui. C'est là un point très important. En refusant de prendre attitude sur la légalité, vous laissez au Roi, comme couverture, la seule appréciation d'un président de Conseil régional wallon qui a précisément violé les prescriptions légales. Vous mettez, en d'autres termes, le Roi à découvert. La loi de 1960 impose la ratification du souverain. On aurait pu éviter cette intervention et c'était parfaitement concevable. Mais on n'a pas voulu éliminer son intervention. Dans la mesure où la ratification du Roi a été maintenue, a été également maintenu le contrôle de la légalité de la désignation du président de l'exécutif. Il y a une raison simple et fondamentale : c'est qu'il n'est pas possible au Roi d'accomplir un acte qui ne soit pas conforme à la loi et à la Constitution. Je vous rappelle que le serment du Roi lui impose précisément de n'accomplir aucun acte qui n'y soit conforme.

Donc, quand vous semblez écarter le contrôle de la légalité de la désignation, vous mettez, ainsi que je l'ai indiqué, le Roi à découvert. Vous laissez le Roi accomplir un acte qui peut être — qui est, en l'occurrence — entaché d'illégalité. Il s'agit là d'un problème, vous vous en rendez compte, d'une importance considérable qui a été examiné autrefois dans la doctrine, à propos des actes du Roi.

J'ai relevé notamment dans le *Répertoire pratique de Droit belge* une citation émanant de la commission qui avait été chargée d'émettre un avis motivé sur l'application des principes constitutionnels relatifs à l'exercice des prérogatives du Roi.

Selon cette commission, il faut éviter que le gouvernement, en consultant au Roi d'approuver publiquement une mesure discutable, ne renverse la règle constitutionnelle et fasse en réalité couvrir les ministres par le Roi.

Encore une fois, il convient, disait-on dans cet avis, de ne pas découvrir la Couronne, afin de ne pas compromettre le principe de l'inviolabilité du chef de l'Etat.

C'est un problème fondamental. Vous ne pouvez donc nous répondre qu'il ne vous appartient pas d'apprécier la légalité de l'acte de désignation du président de l'exécutif au moment même où le Roi est appelé à le ratifier. Vous devez prendre attitude et dire que cet acte est, selon vous, parfaitement régulier.

Vous ne pouvez laisser le Roi ratifier un acte qu'en votre for intérieur vous considéreriez comme illégal !

Si vous estimiez qu'il n'était pas régulier, vous auriez dû vous abstenir d'accepter que la prestation de serment ait lieu. En la laissant faire, vous avez commis un acte profondément irrégulier puisqu'il met en péril l'ordonnement institutionnel établi par la loi de 1980.

M. Van In a bien défini, en quelques mots, la portée de l'intervention du Roi, très limitée, en effet. Cette portée, il l'a explicitée par quelques phrases en disant qu'au fond, le Roi était un ministre d'authenticité, qu'il était, en fait, le notaire institutionnel qui garantissait la régularité des opérations, qui conférerait la légitimité au président de l'exécutif et à l'exécutif de la Région wallonne.

Cette fonction qui ne lui permet aucune intervention politique, idéologique ou linguistique, implique un devoir de contrôle de la loi et de la Constitution, un devoir de respect de la légalité qui, en l'occurrence, a été gravement violée. (*Applaudissements sur les bancs socialistes et sur ceux de la Volksunie.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Grembergen.

De heer Van Grembergen. — Mijnheer de Voorzitter, ik zal zeer kort zijn en enkel één duidelijke vraag stellen. Stelt de Senaat of de Kamer bij het vaststellen van de taalgroepen een grondwettelijke handeling en is die grondwettelijke handeling af? Wordt daar nog iets aan toegevoegd of kan men in een andere assemblee daar nog iets af doen? (*Applaus op de banken van de Volksunie.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de Eerste minister.

De heer Martens, Eerste minister. — Mijnheer de Voorzitter, ik moet toegeven dat ik bij het lezen en bestuderen van de nota van de heer Van In betreffende zijn interpellatie over de te laken hand- en spanndiensten bij het schenden van Grondwet en wet, heel wat moeite heb gehad om bepaalde delen ervan goed te begrijpen. Een goed begrip van die nota is noodzakelijk om een goed en correct antwoord te kunnen geven. Mijn antwoord omvat drie punten en de relatieve lengte van mijn antwoord betekent niet dat wat ik ga zeggen onbelangrijk zou zijn.

In een eerste punt van zijn interpellatie zegt de heer Van In dat het koninklijk besluit van 28 november 1985 dat de benoeming en de bevoegdheidsregeling van 27 regeringsleden inhoudt en werd afgekon-

digd onder de medeverantwoordelijkheid van de Eerste minister, in meerdere van zijn onderdelen strijdig is met de Grondwet en met de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Zulks geldt meer bepaald voor de ongenueanceerde bevoegdheidstoewijzingen zoals « Binnenlandse Zaken en Decentralisatie », « Wetenschapsbeleid », « Onderwijs », « Energie », « Leefmilieu en Maatschappelijke Emancipatie », « Volksgezondheid en Gehandicapttenbeleid ».

Op dit eerste punt zou ik het volgende willen antwoorden : wanneer de Koning de leden van de nationale regering benoemt, maakt hij gebruik van het recht dat hem door de artikelen 65 en 91bis van de Grondwet is toegekend. De medeondertekening van het benoemingsbesluit door de Eerste minister is geen zinledige formaliteit. Dit houdt niet in dat hij enkel medeverantwoordelijk is zoals wordt beweerd in de interpellatie maar wel dat hij de volle verantwoordelijkheid draagt voor dat besluit.

Het benoemingsbesluit van de nationale regering dient te worden gezien in het licht van de essentiële beginselen van legistiek en interpretatie. Dit houdt in dat noch in de aanhef noch in het beschikkend gedeelte van het besluit uitdrukkelijk dient te worden bepaald dat het werd genomen overeenkomstig de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Op dit eerste punt wil ik zeer formeel zijn, in tegenstelling tot het derde punt dat ook door de heren Collignon en Lallemand werd behandeld.

Voor de benoeming van de leden van de nationale regering draag ik de volle verantwoordelijkheid. Deze benoeming is ook onderworpen — ik zal niet zeggen aan de investituur want dit schijnt een inadequate term te zijn — maar aan het vertrouwen dat Kamer en Senaat volgens hun reglement aan de regering geven in een uitdrukkelijke vertrouwensmotie. Dat vertrouwen geldt ook voor de samenstelling van de regering, wat wil zeggen dat het koninklijk besluit waarvoor de Eerste minister de volle verantwoordelijkheid draagt, wordt goedgekeurd door Kamer en Senaat.

De heer Luyten. — Met hoeveel stemmen ?

De heer Martens, Eerste minister. — Een gewone meerderheid volstaat.

Ik betwist formeel, mijnheer Van In, dat de benoeming van de ministers in strijd zou zijn met de bepalingen van de wet van 8 augustus 1980. Het is niet omdat een bepaalde materie wordt overgedragen aan de gewesten of de gemeenschappen dat voor bepaalde elementen van die materie de nationale overheid niet meer bevoegd zou zijn. Het is niet omdat gewesten en gemeenschappen bevoegd zijn voor het wetenschapsbeleid in domeinen waarvoor zij algemene bevoegdheid hebben, dat er geen nationale bevoegdheid meer zou bestaan inzake wetenschapsbeleid. Het is niet omdat de zorg voor de personen, dus ook voor de gehandicapten, is toevertrouwd aan de gemeenschappen, dat de nationale overheid niet meer bevoegd zou zijn inzake de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Deze uitzondering werd uitdrukkelijk opgenomen in de wet van 8 augustus 1980, zodat dit een nationale bevoegdheid is gebleven.

Er is geen enkele onregelmatigheid, laat staan onwettelijkheid begaan in de benoeming van de leden van de regering. Het is overigens in zekere zin jammer dat de procedure die destijds werd ingesteld bij de Raad van State tegen de benoeming van enkele leden van de regering die men heeft genoemd Martens IV, nooit werd voortgezet.

Ik kan mij niet meer precies herinneren wat de expliciete reden was, maar ik heb de mededeling van de Raad van State gekregen dat deze procedure beëindigd werd zonder dat er een arrest is gevallen. In het andere geval had men dan kunnen uitmaken aan de hand van de beslissing van de Raad van State of er een controle van die Raad van State kon worden uitgeoefend op de benoeming van leden van de regering nadat die regering op haar samenstelling het vertrouwen van de Wetgevende Kamers had gekregen. Dit was en is mijn persoonlijke thes. Het is totaal uitgesloten dat op die beslissing van de Wetgevende Kamers een controle kan worden uitgeoefend door de Raad van State.

Tot daar wat het eerste punt betreft.

Op het tweede onderdeel van de interpellatie van de heer Van In, die hij zeer tortueus heeft ontwikkeld, wil ik het volgende antwoorden.

De handelingen die door leden van de nationale regering worden gesteld in hun hoedanigheid van lid van een gewestelijke wetgevende vergadering, kunnen hun verantwoordelijkheid als minister niet rechtstreeks in het gedrang brengen, laat staan de verantwoordelijkheid van de Eerste minister. De Eerste minister heeft niet het recht een beoordeel uit te spreken over dergelijke handelingen. De staatshervorming heeft immers, de Raad van State heeft dat bevestigd in verschillende

adviezen, een echte autonomie zonder interferentie tot gevolg gehad tussen de Staat, de gewesten en de gemeenschappen, ook in hoofde van bijna al de leden van de beide Wetgevende Kamers.

Ziedaar mijn standpunt wat betreft uw vraag of ik controle zou uitoefenen op de handelingen van de leden van de nationale regering die ook lid zijn van de regionale of communautaire wetgevende vergaderingen.

Ik meen dat de opvatting zelf van de staatsvorming, zoals ze voortspruit uit de wet van 8 augustus 1980, totaal onmogelijk maakt dat de Eerste minister op leden van zijn regering die ook lid zijn, hetzij van een gewestraad, hetzij van een gemeenschapsraad, controle zou kunnen uitoefenen.

Zo kom ik tot het derde punt van uw interpellatie.

Wat betreft de verantwoordelijkheid van de Eerste minister voor de bekrachtiging door de Koning van de aanwijzing van de voorzitter van de Waalse gewestexecutieve — of van een executieve in het algemeen — en voor de eedaflegging van deze laatste in handen van het staatshoofd, verwijs ik, zoals ik dat hier heb gedaan bij de bespreking van de regeringsverklaring, andermaal naar de parlementaire voorbereiding en naar de adviezen van de Raad van State in verband met de bijzondere wet tot de hervorming der instellingen van 8 augustus 1980, in het bijzonder betreffende het artikel 60, in het ontwerp artikel 59. Op grond hiervan was het, en is het mijn conclusie en die van de hele regering — ik kom daar straks op terug wanneer ik zal antwoorden aan de heren Collignon en Lallemand — dat het de voorzitter is van de betrokken raad die de wettige samenstelling van de executieve moet nagaan alsook de aanwijzing van de voorzitter van de executieve. De tussenkomst van de nationale overheid dient, als afwijking op de gewestelijke autonomie, als zeer formeel te worden beschouwd. Het komt niet toe aan de nationale overheid en a fortiori niet aan de nationale uitvoerende macht voorgedij uit te oefenen op een soevereine vergadering van een gemeenschap of een gewest.

Monsieur le Président, vous vous souvenez certainement des arguments que j'ai développés lors du débat sur la déclaration gouvernementale. M. Lallemand y a fait longuement référence.

Depuis cette déclaration, une délibération du Conseil des ministres a confirmé l'attitude que j'avais prise ici, au Sénat. J'ai donc soumis au Conseil des ministres la question de savoir si j'allais contresigner la réception entre les mains du Roi du serment du président de l'exécutif régional wallon et prendre la responsabilité de cet acte.

Monsieur Lallemand, monsieur Collignon, il est clair que j'ai pris la responsabilité totale de cet acte, de cette « confirmation »...

M. Lallemand. — Dans le texte, il est écrit : « ratification ».

M. Martens, Premier ministre. — En effet, c'est bien « ratification ».

J'ai pris la responsabilité de la réception du serment constitutionnel du président de l'exécutif régional wallon. C'était ma responsabilité personnelle. Mais en tant que Premier ministre, j'ai pris la responsabilité d'une délibération en Conseil des ministres sur ce problème.

Brièvement, et sans aucune préparation par écrit, je veux répéter ici mes arguments, en français, bien sûr. On ne peut trouver aucun argument dans les travaux préparatoires ni dans les travaux parlementaires concernant une éventuelle tutelle politique des instances nationales sur les décisions des régions et des communautés ni a fortiori sur les décisions des conseils des régions et des communautés. On peut trouver le contraire dans les textes formels de la loi, où il est dit clairement qu'il appartient au président du conseil régional de vérifier tout d'abord l'élection des membres de l'exécutif.

En effet, monsieur le Président, mesdames, messieurs, il s'agit du premier acte posé : l'élection des membres de l'exécutif. Le président est désigné parmi eux et non par le conseil. Pour être plus clair, je dirai qu'il doit, avant tout, être membre de l'exécutif.

Donc — et ce sera ma réponse à M. Collignon —, il appartient au président du conseil régional de vérifier si les candidats proposés ont obtenu les voix de la majorité des membres du conseil régional.

M. Lallemand. — De la majorité, il faut le souligner !

M. Martens, Premier ministre. — Dans l'élection des membres de l'exécutif, il n'est prévu aucune intervention ni ratification du pouvoir national. Elle relève uniquement de la responsabilité du conseil lui-même et, pour être plus précis, de son président. C'est seulement par la suite que les membres de cet exécutif, qui doit être considéré comme légal, désignent leur président.

Le pouvoir national ne peut exercer — ceci était et reste ma thèse — aucune forme de tutelle en l'espèce. Il doit donc accepter la décision du président du conseil régional.

Ma responsabilité a consisté dans le fait de prendre la décision de la ratification et, en conséquence, de l'acceptation du serment du président de cet exécutif, considérant que sa désignation était légale et que nous ne pouvions exercer aucun contrôle sur la légalité de son élection comme membre de l'exécutif ni sur sa désignation comme président de celui-ci.

En ce qui concerne les précédents — c'est un argument d'ordre politique —, je dois rappeler, tout comme l'a fait M. Collignon, qu'il y en eut deux : les cas de Mme Bernaerts et de M. Jules Peetermans.

M. Van In. — Het zijn precedenten zonder gevolgen voor de vorming van een meerderheid.

M. Martens, Premier ministre. — Par conséquent, sur le plan politique — et je ne m'attendrai pas sur ce sujet, il est clair...

De heer Van Ooteghem. — De Vlaamse Raad heeft de heer Peetermans nooit uitgesloten.

M. Martens, Premier ministre. — Mme Bernaerts a été exclue du Conseil de la Communauté française et M. Peetermans, quoique élu directement dans l'arrondissement de Louvain, a été admis comme membre dudit Conseil de la Communauté française.

J'ignore si une décision formelle a été prise en ce qui concerne le changement du quorum. Il est évident que des votes ont eu lieu dans lesquels la voix de M. Peetermans ou l'absence de Mme Bernaerts ont été comptabilisés.

M. Collignon. — Cela n'avait pas d'incidence sur l'exécutif. Je ne conteste d'ailleurs pas l'exécutif de la Communauté française.

M. Martens, Premier ministre. — Je le sais.

Je vous ai ainsi fait part de ma réponse. M'adressant plus particulièrement à M. Lallemand, je crois pouvoir dire que j'ai pris toutes mes responsabilités pour un acte du Roi qui implique que la désignation de M. Wathelet comme président de l'exécutif régional wallon a été régulière et légale. La régularité ou la légalité de cette désignation et a fortiori l'élection de M. Wathelet comme membre de l'exécutif régional wallon a été vérifiée et décidée par le président du Conseil régional wallon, ceci étant la responsabilité de ce seul président.

Nous en avons décidé ainsi parce qu'il se trouve dans l'avis du Conseil d'Etat un argument qui a repris tous les autres précédents et disant : le projet de loi qui nous a été soumis, comparé avec les projets de loi précédents, renforce encore dans son objet, dans son but, l'autonomie des communautés et des régions. Le Conseil d'Etat a certainement voulu dire ainsi que, par comparaison avec la situation qui aurait résulté de l'adoption d'autres projets ou avant-projets de loi sur la réforme de l'Etat, l'autonomie des régions et des communautés était encore renforcée. Il a suggéré que, dans ces conditions, il existait encore moins de raisons pour rendre légitime une tutelle quelconque du pouvoir national en ce qui concerne la ratification de la désignation du président de l'exécutif.

De heer Van Grembergen. — Sta me toe u een vraag te stellen, mijnheer de Eerste-minister, want dit is belangrijk. Betekent dit dat volgens uw opinie een parlementaire vergadering haar samenstelling kan verminderen of vermeerderen al naargelang men daarover akkoord gaat of al naargelang de politieke wil ?

De heer Martens, Eerste minister. — Natuurlijk niet.

De heer Van Grembergen. — Men heeft de heer Jules Peetermans aangenoemen : Daardoor vergrootte het aantal leden van de assemblee. Men sluit de heer Van Overstraeten uit. Daardoor vermindert het aantal leden van de assemblee. Volgens welke regels gebeurt dit ?

M. Luyten. — Pour les besoins de la cause.

De heer Van Grembergen. — Dit doet niets af aan de autonomie van de assemblee. Het doet enkel de vraag rijzen wat nu eigenlijk allemaal kan. Daarop kreeg ik graag een duidelijk antwoord.

De heer Martens. — Eerst vroeg men naar mijn verantwoordelijkheid. Ik heb de redenen uiteengezet waarom ik van oordeel ben dat wij

geen politieke controle, wat algemeen aanvaard wordt, en zelfs geen wettelijkheidscontrole moesten uitoefenen en waarom wij moesten aannemen dat de kandidaat, voorgesteld als voorzitter van de executieve, de wettelijke kandidaat was en dat zijn benoeming, gebeurd door de leden van de executieve, gewoon door de Koning moest worden bekrachtigd vermits wij geen enkele reden hadden — en de enige reden zou kunnen zijn het feit dat hij niet waardig zou zijn om dit ambt uit te oefenen — om anders te handelen. Ik heb gezegd waarom wij er moesten van uitgaan dat de nationale overheid en de minister, die deze akte tegenteekent, enkel moet vaststellen dat de benoeming gebeurd is en moet aannemen dat deze ook wettelijk gebeurd is. Dit is zeer belangrijk en het verdient inderdaad nadere wetenschappelijke studie aan de hand van de teksten om te weten of wettelijke controle daarop kan worden uitgeoefend door de nationale overheid. Ik heb duidelijk mijn standpunt uiteengezet waarvoor ik de volle verantwoordelijkheid op mij heb genomen, standpunt dat wordt gedeeld door de Minister-raad, namelijk dat die wettelijkheidscontrole niet door de nationale politieke overheid, met name de regering of een minister, kan worden uitgevoerd.

Ik wens niet te antwoorden op de vraag van de heer Van Grembergen. Zijn vraag of de inschrijving van een verkozenen als lid van een taalgroep in Kamer of Senaat een blijvende situatie is, kan ik niet beantwoorden. Dit komt de regering niet toe. De Senaat moet deze vraag beantwoorden. (*Applaus op de banken van de meerderheid.*)

De heer Luyten. — Mijnheer de Eerste minister, dit was echt een « tortue »-antwoord op wat u noemde een « tortueuse » vraag.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van In.

De heer Van In. — Mijnheer de Voorzitter, de Eerste minister heeft er goed aan gedaan de interpellatie te verdelen in drie hoofdstukken : de samenstelling van zijn regering, de verhouding van de Eerste minister tot zijn — ruim gesproken — Franstalige collega's in de Minister-raad, de controle op de regelmatigheid van de verrichtingen in één of andere lokale of gewestelijke executieve.

Op het eerste onderdeel kom ik niet terug. Ik beken vrijuit dat ik een aantal mensen heb aangezet om bij de Raad van State bezwaar te maken tegen de bevoegdheidsverdeling van de regering. Ik weet niet of ze dit zullen doen. Gewoonlijk ziet men er tegenop, men is slecht gewapend en bovendien is de Raad van State nogal weigerachtig om zich over de kern van de zaak uit te spreken. Dit is een materie die wij bij gelegenheid nog moeten uitdiepen, wat aansluit bij de daarnet aangehaalde woorden die ik uit een tijdschrift heb geput en waarbij ik u alleen kan aanraden ze boven uw bed op te hangen.

Het derde punt werd breedvoerig behandeld door de collega's Lallemand en Collignon. Ik heb begrepen dat ze mijn stelling nagenoeg onderschrijven, namelijk dat de Eerste minister, als regeringsleider en verantwoordelijkheid dragend tegenover de Kroon, controle moet uitoefenen. De Eerste minister heeft vandaag een nieuw feit gereveleerd — iets wat ik althans niet wist — namelijk, dat deze houding het voorwerp heeft uitgemaakt van een beraadslaging in de Ministerraad.

Dan kom ik automatisch bij punt 2 van mijn betoog. Mijnheer de Eerste minister, u zegt, in het sofisme dat wij in dit land zo vlijtig beoefenen, dat de hoedanigheid, de intenties en de inspanningen van uw collega's in de Ministerraad op het ogenblik dat zij lid zijn van de Waalse Gewestraad of de Franse Gemeenschapsraad u niet raken, dat u aan deze zaken vreemd bent.

Mijnheer de Voorzitter, als voorzitter van het hoogste orgaan in ons land op wetgevend vlak, beseft u dan niet dat men door een dergelijke gekwelde houding het einde van onze instellingen inluidt? Men kan toch niet op de ene plaats blind zijn en op de andere plaats ziende. Men kan toch niet op de ene plaats inzicht hebben en op de andere plaats niet.

Wanneer uw collega's, mijnheer de Eerste minister, met u beraadslagen in de Ministerraad en tot geldigheid van de handelingen besluiten, is dat precies de consecratie van de wetschendingen die ik heb gepoogd duidelijk te maken. U is de gevangene van een systeem. Ik zal dat niet betwisten. U hebt misschien de illusie ooit aan dat systeem te ontsnappen maar wij, de Volksunie, in Vlaanderen, hebben de indruk dat u dat systeem aan uw boezem koerstert en dat u in wezen wenst in deze dubbelzinnigheid te blijven leven, dubbelzinnigheid waardoor u volgens het u past, op het ene been of op het andere kunt springen.

Mijnheer de Voorzitter, men moet toch beseffen dat als er waarlijk in ons land een nieuwe wind wil waaien, er eerst aan deze dubbelzinnigheid een einde moet worden gemaakt. Ik meen niet dat Martens VI daarvoor een oplossing zal vinden. Ik twijfel er zelfs zeer ernstig aan of men een oplossing wil zoeken. Ik stel vast dat de heer Van

Overstraeten, die op een geldige manier is verkozen in een gewestelijke assemblee, daar is geweigerd en dat dit feit ernstige politieke consequenties heeft.

Mij richtend tot de socialisten uit Wallonië zeg ik eerlijk dat ik graag hun stelling zou hebben gehoord op het ogenblik dat zij ook in de Waalse regering zitting hadden. Ik zou willen weten of zij dan dezelfde stelling zouden hebben verdedigd als vandaag.

Wat ons betreft, kunnen wij maar vaststellen wat wij reeds 150 jaar hebben gezien, namelijk dat ons land leeft op het eindeloze geduld van de Vlamingen en dat er geen oplossing aan deze moeilijkheden zal komen ook niet aan uw financiële moeilijkheden, mijnheer de Eerste minister, tenzij wij in staat zullen zijn om echt soeverein, zonder enige inmenging van u, te handelen.

Ik hoop dat wij Martens VI zullen overleven om dat vóór het einde van deze eeuw tot stand brengen. (*Applaus op de banken van de Volksunie.*)

M. le Président. — La parole est à M. Collignon.

M. Collignon. — Monsieur le Président, j'émettrai deux observations mais, en préliminaire, je voudrais expliquer les raisons pour lesquelles la réponse du Premier ministre ne me satisfait pas.

Monsieur le Premier ministre, vous êtes un homme populaire; si l'on en croit les sondages, vous êtes même l'homme le plus populaire de Wallonie; on peut s'en réjouir ou le regretter, c'est une réalité. Cependant, votre popularité risque de souffrir de la situation présente.

L'acte que vous avez pris n'est pas uniquement formel. Vous en étiez tellement conscient que vous avez estimé devoir faire confirmer celui-ci par une délibération du Conseil des ministres. Mais vous rendez-vous compte, et peut-être en cela M. Van In avait-il raison, que ceux qui ont perpétré l'acte, le forfait, sont parmi ceux que vous consultez pour confirmer la décision?

Vous demandiez en quelque sorte à vos deux Vice-Premiers ministres, les « frères ennemis » et duettistes bien connus, MM. Gol et Nothomb, de confirmer l'opération de Namur. C'est une réalité à laquelle vous ne pouviez échapper.

Je crois qu'effectivement vous étiez conscient au fond de vous-même que la décision que vous alliez prendre de contresigner la prestation de serment de M. Wathet était un élément important.

Si j'ai bien compris, ce n'est pas vous qui avez le contrôle de la légalité, celui-ci étant réservé au président de l'assemblée.

Je crois, par ailleurs, que le problème était différent en ce qui concerne les précédents de Mme Bernaerts et de M. Petermans, que vous avez rappelés.

Je confirme que je ne conteste pas la légalité de la prestation de serment de M. Monfils et des deux autres membres de l'exécutif de la Communauté française.

Cependant, le problème est fondamentalement différent au niveau du Conseil régional wallon et je vous invite à considérer avec attention ma réflexion à ce sujet.

Nous, socialistes, les Ecolo et M. Van Overstraeten, avons eu tort de nous maintenir dans la légalité. Qu'aurions-nous pu faire? Nous aurions pu quitter l'assemblée du Conseil régional wallon? Nous aurions pu, à cinquante-deux, nous installer, par exemple, à la Maison de la Culture de Namur, élire un président tout aussi légitime que M. Poswick et nommer un exécutif qui aurait pu comprendre, entre autres, M. Van Overstraeten et un conseiller Ecolo. Nous aurions ainsi constitué un exécutif tout à fait légal avec l'appui de cinquante-deux signatures. Cet exécutif se serait réuni, aurait élu un président et transmis la demande de prestation de serment. Qui auriez-vous choisi alors? Quel contrôle de la légalité vous aurait-il été imposé? Vous auriez été confronté à une situation inextricable. Nous avons sans doute eu tort, je le répète, de respecter la légalité et le quorum de cinquante-trois.

Ceux qui demeurent dans la légitimité entendent combattre pour faire respecter celle-ci. La situation actuelle est extrêmement dangereuse pour la démocratie. Je crois que déjà lors de l'affaire Bernaerts, une erreur a été commise. Il est vrai qu'à ce moment-là, les libéraux comme les sociaux-chrétiens étaient d'un avis différent.

Nous ne devons pas agir en fonction de circonstances politiques pressantes car, très souvent, cela se retourne contre nous. Mais à partir du moment où les assemblées doivent en venir à exclure certains de leurs membres pour obtenir une majorité, je dis que le régime dans lequel nous vivons est inquiétant.

A tel point que M. Gabriëls, à la Chambre, se demandait si nous estimerions normal que « la majorité flamande, de la Chambre ou du Sénat, décide d'exclure tous les membres wallons, ceux-ci entravant

la réalisation des aspirations légitimes de la majorité flamande ». Comment peut-on en arriver à de telles considérations ? Tous ceux qui, dans quelque assemblée démocratique que ce soit, ont prêté le serment constitutionnel doivent être conscients qu'à partir du moment où ils commencent à exclure leurs collègues qui ont été élus comme eux et qui, par là, ont exactement les mêmes droits qu'eux, quittent le chemin de la démocratie et s'engagent sur la voie de l'arbitraire et, au-delà, de la dictature.

M. Luyten. — De Pinochet !

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Grembergen.

De heer Van Grembergen. — Voorzitter, ik ben geen jurist maar toch voel ik dit aan als een hallucinante situatie waarbij men het staatshoofd betrokken heeft en waarbij ik, wanneer ik over de grond van de zaak nadenk, mij moeilijk kan voorstellen dat het staatshoofd daarmee gelukkig is.

Ongeacht uw verantwoordelijkheid, mijnheer de Eerste minister, hebt u geen antwoord gegeven op mijn vraag die luidde : stelt de Senaat bij het vaststellen van zijn taalgroepen een grondwettelijke handeling ? U hebt geantwoord : dat moet de Senaat zelf doen. Maar de Senaat doet het. Juist door het aanwijzen van zijn taalgroepen heeft hij gezegd wie in die gewestelijke assemblys zitting moet hebben. Wat is dan nog de taak van de gewestelijke assemblys ?

Zij moeten nagaan of de Senaat dat inderdaad gedaan heeft. Als de Senaat dat voor iemand niet heeft gedaan dan kan die persoon geen zitting hebben. Geef toe dat wij anders in een situatie komen waarbij wij op een bepaald ogenblik zouden dus kunnen zeggen — nu gaat het om een lid van de Volksunie — Ecolo bijvoorbeeld, hoort hier niet, wij zijn van mening dat zij beter zouden weggaan, en daarna zouden de cijfers worden gewijzigd. Op basis van die gewijzigde cijfers komt men tot wat u noemt een wettelijke executieve want dit behoort tot de autonomie.

Het kan toch niet dat men de spelregels zomaar kan wijzigen in de loop van de situatie en in de loop van de gegeven omstandigheden. Het is zo'n voorzitter van een op die wijze aangewezen executieve die u mee naar de Koning hebt gevoerd waar u als Eerste minister mede uw handtekening hebt geplaatst. De vraag is dus terecht of dit allemaal grondwettig is. Wij zijn van mening dat dit niet het geval is.

De heer Van Ooteghem. — Hij weet zelf dat het ongrondwettig is maar hij durft het niet zeggen.

De heer Van Grembergen. — Dit is niet alleen de mening die hier heerst maar het is ook de mening in ruime kringen van juristen, voor zover dat als argument aanvaardbaar zou zijn. Ook in de totale opinie heerst die mening, voor zover dit dan ook weer een versterking van de argumentatie zou kunnen zijn.

De heer Martens, Eerste minister. — Een zaak is eigenaardig, dat die juristen zich zulks niet hebben afgevraagd toen mevrouw Bernaerts werd uitgesloten en toen de heer Peetermans werd aanvaard.

De heer Luyten. — Mevrouw Bernaerts is niet naar de vergadering gegaan.

De heer Van Grembergen. — Mijnheer de Eerste minister, u kan intellectueel voldoende afstand nemen van de huidige politieke situatie om toe te geven, zelfs al heeft men die vraag niet gesteld in verband met mevrouw Bernaerts, zelfs al heeft men een totaal andere situatie gecreëerd in verband met de heer Peetermans, dat het probleem in wezen hetzelfde blijft, namelijk dat wij momenteel worden geconfronteerd met een ons inziens ongrondwettig samengestelde executieve in Wallonië, een ongrondwettig handelende raad in Wallonië met al de gevolgen daaraan verbonden, zoals collega Collignon duidelijk heeft geïllustreerd.

Wij keuren dit af omdat dit de deur wagenwijd openzet voor allerlei mogelijkheden al naargelang het initiatief dat wordt genomen bij een volgende parlementaire vergadering. Dat is onaanvaardbaar. (Applaus op de banken van de Volksunie.)

De Voorzitter. — Tot besluit van deze interpellatie heb ik drie moties ontvangen.

De eerste, ingediend door de heren Van Grembergen, Luyten, Van Ooteghem, Meyntjens, André Geens en Van Overstraeten, luidt :

« De Senaat,

Gehoord hebbende de interpellatie van de heer Van In en het antwoord van de Eerste minister,

Klaagt aan dat de Eerste minister hand- en spandiensten verleent om een van rechtswege aangeduid lid van de Franse Gemeenschapsraad en van de Waalse Gewestraad uit te sluiten en uitgesloten te houden en acht deze gedragwijze strijdig met de grondwettelijke taak van de regeringsleider. »

La seconde motion, déposée par MM. Collignon et Lallemand, est rédigée comme suit :

« Le Sénat,

Ayant entendu l'interpellation de M. Van In au Premier ministre sur « des violations condamnables de la Constitution et de la loi » ;

Constate que la procédure de désignation du président de l'exécutif de la Région wallonne a été faite au mépris des règles fondamentales qui régissent notre système institutionnel et que le Premier ministre a ratifié à tort un acte illégal accompli au mépris des dispositions constitutionnelles et de la loi du 8 août 1980. »

De derde, ingediend door de dames Herman en Delruelle, en de heren De Kerpel en Langendries, luidt :

« De Senaat,

Gehoord de interpellatie van de heer Van In en het antwoord van de Eerste minister,

Gaat over tot de orde van de dag. »

« Le Sénat,

Ayant entendu l'interpellation de M. Van In et la réponse du Premier ministre,

Passe à l'ordre du jour. »

Nous procéderons demain au vote sur la motion pure et simple, qui bénéficie de la priorité.

Wij stemmen morgen over de eenvoudige motie, die de voorrang heeft.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

De overblijvende interpellatie aanhoren wij morgen.

PROPOSITIONS DE LOI — VOORSTELLEN VAN WET

Dépôt — Indiening

De Voorzitter. — De volgende voorstellen van wet werden ingediend :

1° Door de heer Van Rompaey, houdende de oprichting van een Begrotingsraad ;

Les propositions de loi si-après ont été déposées :

1° Par M. Van Rompaey, créant un Conseil du budget ;

2° Door de heer de Wasseige, betreffende de herplaatsing van werknemers die ten onrechte zijn ontslagen ;

2° Par M. de Wasseige, sur la réintégration des travailleurs licenciés abusivement ;

3° Door de heer Lallemand :

a) Betreffende de betaling van onderhoudsvorderingen ;

b) Tot wijziging van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstoogmerk en de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend ;

c) Betreffende de openbaarheid van de tuchtrechtelijke procedures tegen geneesheren, apothekers, architecten en dierenartsen ;

d) Tot wijziging van de wet van 16 december 1851 op de voorrechten en hypotheek ;

e) Tot aanvulling van artikel 507, tweede lid, van het Strafwetboek ;

f) Houdende wijziging van artikel 19 van de wet van 1 juli 1964 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen en de gewoontemisdadigers ;

g) Tot wijziging van titel VII, hoofdstuk VII, van het Strafwetboek, betreffende de openbare schennis van de goede zeden ;

h) Betreffende de besturen van de eredienssten en de aconfessionele levensbeschouwelijke gemeenschap ;

i) Betreffende het faillissement en het gerechtelijk akkoord ;

j) Tot wijziging van artikel 574, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek ;

k) Tot wijziging van artikel 764, 12°, van het Gerechtelijk Wetboek ;

l) Houdende wijziging van artikel 369bis van het Strafwetboek ;

3° Par M. Lallemand :

a) Relative au paiement des créances alimentaires ;

b) Modifiant la loi du 27 juin 1921 accordant la personnalité civile aux associations sans but lucratif et aux établissements d'utilité publique ;

c) Relative à la publicité des procédures disciplinaires contre les médecins, pharmaciens, architectes et médecins vétérinaires ;

d) Modifiant la loi sur la révision du régime hypothécaire du 16 décembre 1851 ;

e) Complétant l'article 507, deuxième alinéa, du Code pénal;
f) Modifiant l'article 19 de la loi du 1^{er} juillet 1964 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude;
g) Modifiant le chapitre VII du titre VII du Code pénal intitulé « des outrages publics aux bonnes mœurs »;

h) Relative aux administrations des cultes et de la communauté philosophique non confessionnelle;

i) Relative aux faillites et concordats;

j) Modifiant l'article 574, 1^o, du Code judiciaire;

k) Modifiant l'article 764, 12^o, du Code judiciaire;

l) Modifiant l'article 369bis du Code pénal;

4^o Door de heer Lafosse, tot wijziging van artikel 55 van het Burgerlijk Wetboek;

4^o Par M. Lafosse, modifiant l'article 55 du Code civil;

5^o Van de heren Henrion en Remacle, tot aanvulling van de wet van 3 mei 1880 op het parlementair onderzoek;

5^o Par MM. Henrion et Remacle, complétant la loi du 3 mai 1880 sur les enquêtes parlementaires;

6^o Door de heer Remacle, betreffende de adoptie en de akten van de burgerlijke stand;

6^o Par M. Remacle, relative à l'adoption et aux actes de l'état civil;

7^o Van de heer Moens, tot wijziging van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekten- en invaliditeitsverzekering;

7^o Par M. Moens, modifiant la loi du 9 août 1963 instituant et organisant un régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité;

8^o Van de heer Cardoen, tot wijziging van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966;

8^o Par M. Cardoen, modifiant les lois sur l'emploi des langues en matière administrative coordonnées le 18 juillet 1966;

9^o Van de heer Valkeniers, houdende statutaire benoeming van de vroeger aangeworven personeelsleden van de Residentie Koning Albert te Dilbeek, beheerd door het Nationaal Instituut voor oorlogsinvaliden, oud-strijders en oorlogsslachtoffers;

9^o Par M. Valkeniers, portant nomination statutaire des membres du personnel recrutés antérieurement de la « Residentie Koning Albert » à Dilbeek, gérée par l'Institut national des invalides de la guerre, anciens combattants et victimes de guerre;

10^o Door de heer Collignon, tot wijziging van artikel 91 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

10^o Par M. Collignon, modifiant l'article 91 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat;

11^o Door de heer Seeuws, betreffende het beheer van het rijks-onderwijs;

11^o Par M. Seeuws, relative à l'administration de l'enseignement de l'Etat;

12^o Door de heer Cardoen :

a) Tot opheffing van artikel 357 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen;

b) Tot wijziging van artikel 355 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen;

12^o Par M. Cardoen :

a) Abrogeant l'article 357 du Code des impôts sur les revenus;

b) Modifiant l'article 355 du Code des impôts sur les revenus;

13^o Door de heer Lepaffe :

a) Betreffende de hardnekkige voortzetting van een uitzichtloze therapie;

b) Tot invoering van het postume huwelijk en opneming van een desbetreffend artikel 171bis in het Burgerlijk Wetboek;

c) Tot opheffing van de beperking van de cumulatie van het beroep van zelfstandig architect met het ambt van leraar in de architectuur;

d) Waarbij de Raad van State wordt gemachtigd de opschorting van de tenuitvoerlegging van de administratieve beslissingen te gelasten;

e) Houdende machtiging van de ene echtgenoot om de naam van de andere echtgenoot te dragen na echtscheiding;

f) Betreffende de naam van de nationale luchthaven;

g) Waarbij eenheid wordt gebracht in de normen voor de instelling, de handhaving en de subsidiëring van betrekkingen in het onderwijs binnen het arrondissement Brussel-Hoofdstad;

h) Tot bescherming van de verkoper bij faillissement van de koper;
i) Tot wijziging van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie;

13^o Par M. Lepaffe :

a) Relative à l'acharnement thérapeutique;

b) Introduisant dans le Code civil un article 171bis instituant le mariage posthume;

c) Tendante à supprimer la limitation du cumul entre l'exercice de la profession d'architecte indépendant et la fonction de professeur d'architecture;

d) Tendante à autoriser le Conseil d'Etat à ordonner le sursis à exécution des décisions administratives;

e) Visant à autoriser le port du nom d'un des conjoints après divorce;

f) Relative à la dénomination de l'aéroport national;

g) Uniformisant les normes de création, de maintien et de subvention des emplois dans l'enseignement sur le territoire de l'arrondissement de Bruxelles-Capitale;

h) Visant à protéger le vendeur en cas de faillite de l'acheteur;

i) Modifiant la loi du 3 janvier 1933 relative à la fabrication, au commerce et au port des armes et au commerce de munitions;

14^o Door mevrouw Delruelle-Ghobert, houdende garanties voor de belastingplichtige;

14^o Par Mme Delruelle-Ghobert, accordant des garanties au contribuable;

15^o Door de heer Henrion, tot wijziging van de artikelen 187, 189, 190, 191, 192, 193 en 194 van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de benoemingsvoorwaarden van de magistraten.

15^o Par M. Henrion, modifiant les articles 187, 189, 190, 191, 192, 193 et 194 du Code judiciaire relatifs aux conditions de nomination des magistrats.

Deze voorstellen van wet zullen worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Ces propositions de loi seront traduites, imprimées et distribuées.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

Il sera statué ultérieurement sur leur prise en considération.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE — PROPOSITION DE RESOLUTION

Indiening — Dépôt

De Voorzitter. — De heer Vaes en mevrouw Aelvoet hebben ingediend een voorstel van resolutie betreffende het nemen van bepaalde economische sancties tegen de republiek Zuid-Afrika als reactie op de apartheid.

M. Vaes et Mme Aelvoet ont déposé une proposition de résolution visant à établir certaines sanctions économiques vis-à-vis de la république d'Afrique du Sud pour faire face à l'apartheid.

Dit voorstel van resolutie zal worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Cette proposition de résolution sera traduite, imprimée et distribuée.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

PROPOSITION DE LOI — VOORSTEL VAN WET

Retrait — Intrekking

M. le Président. — M. Vaes a fait connaître au bureau qu'il désire retirer sa proposition de loi modifiant l'article 3 de la loi du 27 juin 1921 accordant la personnalité civile aux associations sans but lucratif et aux établissements d'utilité publique, qui est actuellement pendante à la commission de la Justice.

De heer Vaes heeft het bureau medegedeeld dat hij zijn voorstel van wet tot wijziging van artikel 3 van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend, dat thans aanhangig is bij de commissie voor de Justitie, wenst in te trekken.

Je vous propose dès lors de rayer cette proposition de loi de notre ordre du jour.

Ik stel u derhalve voor dit voorstel van wet van onze agenda af te voeren. (Instemming.)

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER
COMMUNICATION DE M. LE PRESIDENT

De Voorzitter. — Er werden geen opmerkingen gemaakt betreffende de inoverwegingneming van de voorstellen waarvan sprake bij het begin van onze vergadering. Ik veronderstel dus dat de Senaat het eens is met de voorstellen van het bureau.

Aucune observation n'ayant été formulée quant à la prise en considération des propositions dont il a été question au début de la séance, puis-je considérer qu'elles sont renvoyées aux diverses commissions compétentes? (*Assentiment.*)

Dan zijn de voorstellen in overweging genomen en naar de aangeduide commissies verwezen.

Ces propositions sont donc prises en considération et renvoyées aux commissions indiquées.

De lijst van die voorstellen met opgave van de commissies waarnaar ze zijn verwezen, verschijnt als bijlage bij de *Parlementaire Handelingen* van heden.

La liste de ces propositions, avec indication des commissions auxquelles elles sont renvoyées, paraîtra en annexe aux *Annales parlementaires* de la présente séance.

De Senaat vergadert opnieuw morgen, donderdag 23 januari 1986, te 15 uur.

Le Sénat se réunira demain, jeudi 23 janvier 1986, à 15 heures.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten te 19 u. 15 m.)

(La séance est levée à 19 h 15 m.)

ANNEXE — BIJLAGE

Prise en considération — Inoverwegingneming

Liste des propositions prises en considération :

Lijst van de in overweging genomen voorstellen :

A. Propositions de loi :

1. Fédéralisant la Société nationale des chemins de fer belges par la création de conseils d'administration composés en fonction des communautés, afin de permettre une politique des transports publics ferroviaires efficace et justifiée au point de vue budgétaire, d'assurer la participation des communautés et d'établir une coordination sur le plan de l'agglomération de Bruxelles, des liaisons ferroviaires et des contacts internationaux (de M. Somers et consorts);

A. Voorstellen van wet :

1. Houdende federalisering van de Nationale Maatschappij der Belgische spoorwegen door de oprichting van raden van bestuur, samengesteld in functie van de gemeenschappen, ten einde een efficiënt en budgettair verantwoord beleid inzake het openbaar vervoer per spoor mogelijk te maken, de inspraak van de gemeenschappen te verzekeren, en een coördinatie voor de agglomeratie Brussel, de internationale spoorverbindingen en contacten vast te leggen (van de heer Somers c.s.);

— Renvoi à la commission de l'Infrastructure.

Verwezen naar de commissie voor de Infrastructuur.

2. Portant modification de la loi du 20 avril 1874 relative à la détention préventive (de M. Moureaux et consorts);

2. Tot wijziging van de wet van 20 april 1874 betreffende de voorlopige hechtenis (van de heer Moureaux c.s.);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

3. Portant modification de la loi du 15 mars 1874 sur les extraditions (de M. Moureaux et consorts);

3. Tot wijziging van de wet van 15 maart 1874 op de uitleveringen (van de heer Moureaux c.s.);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

4. Modifiant le Code électoral et les lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966 (de M. Trussart);

4. Houdende wijziging van het Kieswetboek en van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (van de heer Trussart);

— Renvoi à la commission de l'Intérieur.

Verwezen naar de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden.

5. Modifiant l'article 2 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat (de M. Gijs et consorts);

5. Tot wijziging van artikel 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (van de heer Gijs c.s.);

— Renvoi à la commission de la Réforme des Institutions.

Verwezen naar de commissie voor de Hervorming der Instellingen.

6. Modifiant le Code d'instruction criminelle (de M. Somers et consorts);

6. Tot wijziging van het Wetboek van strafvordering (van de heer Somers c.s.);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

7. Visant à introduire le revisorat d'entreprises dans les institutions d'enseignement subventionné (de M. de Wasseige et consorts);

7. Strekkende om het bedrijfsrevisorat in te voeren in de instellingen van het gesubsidieerd onderwijs (van de heer de Wasseige c.s.);

— Renvoi à la commission de l'Economie.

Verwezen naar de commissie voor de Economische Aangelegenheden.

8. Concernant la modération salariale visant à soutenir le pouvoir d'achat des travailleurs et des allocataires sociaux (de M. de Wasseige et consorts);

8. Betreffende de loonmatiging strekkende om de koopkracht van de werknemers en sociale-uitkeringstrekkers in stand te houden (van de heer de Wasseige c.s.);

— Renvoi à la commission des Affaires sociales.

Verwezen naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

9. Sur la réintégration des travailleurs licenciés abusivement (de M. de Wasseige et consorts);

9. Betreffende de herplaatsing van werknemers die ten onrechte zijn ontslagen (van de heer de Wasseige c.s.);

— Renvoi à la commission des Affaires sociales.

Verwezen naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

10. Relative au paiement des créances alimentaires (de M. Lallemand et consorts);

10. Betreffende de betaling van onderhoudsvorderingen (van de heer Lallemand c.s.);

— Renvoi à la commission des Affaires sociales.

Verwezen naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

11. Modifiant la loi du 27 juin 1921 accordant la personnalité civile aux associations sans but lucratif et aux établissements d'utilité publique (de M. Lallemand et consorts);

11. Tot wijziging van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstoogmerk en de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend (van de heer Lallemand c.s.);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

12. Relative à la publicité des procédures disciplinaires contre les médecins, pharmaciens, architectes et médecins vétérinaires (de M. Lallemand);

12. Betreffende de openbaarheid van de tuchtrechtelijke procedures tegen geneesheren, apothekers, architecten en dierenartsen (van de heer Lallemand);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

13. Modifiant la loi sur la révision du régime hypothécaire du 16 décembre 1851 (de M. Lallemand);

13. Tot wijziging van de wet van 16 december 1851 op de voorrechten en hypotheeken (van de heer Lallemand);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

14. Complétant l'article 507, 2^e alinéa, du Code pénal (de M. Lallemand et consorts);

14. Tot aanvulling van artikel 507, 2e lid, van het Strafwetboek (van de heer Lallemand c.s.);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

15. Modifiant l'article 19 de la loi du 1^{er} juillet 1964 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude (de M. Lallemand et consorts);

15. Houdende wijziging van artikel 19 van de wet van 1 juli 1964 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen en gewoontemisdadigers (van de heer Lallemand c.s.);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

16. Modifiant le chapitre VII du titre VII du Code pénal intitulé « des outrages publics aux bonnes mœurs » (de M. Lallemand et consorts);

16. Tot wijziging van titel VII, hoofdstuk VII, van het Strafwetboek, betreffende de openbare schennis van de goede zeden (van de heer Lallemand c.s.);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

17. Relative aux administrations des cultes et de la communauté philosophique non confessionnelle (de M. Lallemand et consorts);

17. Betreffende de besturen van de erediensten en de aconfessionele levensbeschouwelijke gemeenschap (van de heer Lallemand c.s.);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

18. Relative aux faillites et concordats (de MM. Lallemand et Collignon);

18. Betreffende het faillissement en het gerechtelijk akkoord (van de heren Lallemand en Collignon);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

19. Modifiant l'article 574, 1^o, du Code judiciaire (de M. Lallemand);

19. Tot wijziging van artikel 574, 1^o, van het Gerechtelijk Wetboek (van de heer Lallemand);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

20. Modifiant l'article 764, 12^o, du Code judiciaire (de M. Lallemand);

20. Tot wijziging van artikel 764, 12^o, van het Gerechtelijk Wetboek (van de heer Lallemand);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

21. Modifiant l'article 369bis du Code pénal (de M. Lallemand);

21. Houdende wijziging van artikel 369bis van het Strafwetboek (van de heer Lallemand);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

22. Modifiant l'article 55 du Code civil (de M. Lafosse);

22. Tot wijziging van artikel 55 van het Burgerlijk Wetboek (van de heer Lafosse);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

23. Complétant la loi du 3 mai 1880 sur les enquêtes parlementaires (de MM. Henrion et Remacle);

23. Tot aanvulling van de wet van 3 mei 1880 op het parlementair onderzoek (van de heren Henrion en Remacle);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

24. Relative à l'adoption et aux actes de l'état civil (de M. Remacle);

24. Betreffende de adoptie en de akten van de burgerlijke stand (van de heer Remacle);

— Renvoi à la commission de la Justice.

Verwezen naar de commissie voor de Justitie.

25. Modifiant les lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées le 18 juillet 1966 (de M. Cardoen et consorts);

25. Tot wijziging van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (van de heer Cardoen c.s.);

— Renvoi à la commission de l'Intérieur.

Verwezen naar de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden.

26. Modifiant la loi du 9 août 1963 instituant et organisant un régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité (de M. Moens et consorts);

26. Tot wijziging van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (van de heer Moens c.s.);

— Renvoi à la commission des Affaires sociales.

Verwezen naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

B. Propositions :

1. De résolution relative au plan d'équipement du secteur de l'électricité pour 1985-1995 (de MM. de Wasseige et Péciaux);

B. Voorstellen :

1. Van resolutie betreffende het uitrustingsplan van de elektriciteitssector voor 1985-1995 (van de heren de Wasseige en Péciaux);

— Renvoi à la commission de l'Economie.

Verwezen naar de commissie voor de Economische Aangelegenheden.

2. D'institution d'une commission d'enquête chargée d'étudier les problèmes relatifs aux importations et aux utilisations frauduleuses d'hormones destinées à l'engraissement du bétail et plus spécialement au respect de l'application des lois et règlements se rapportant à cette matière (de M. Basecq et consorts);

2. Tot instelling van een onderzoekscommissie belast met het bestuderen van de problemen betreffende de invoer en het onwettig gebruik van hormonen voor het vetmesten van vee en inzonderheid betreffende de naleving van de wetten en verordeningen ter zake (van de heer Basecq c.s.);

— Renvoi à la commission de la Santé publique et de l'Environnement.

Verwezen naar de commissie voor de Volksgezondheid en het Leefmilieu.

3. Visant à établir certaines sanctions économiques vis-à-vis de la république d'Afrique du Sud pour faire face à l'apartheid (de M. Vaes et Mme Aelvoet);

3. Betreffende het nemen van bepaalde economische sancties tegen de republiek Zuid-Afrika als reactie op de apartheid (van de heer Vaes en mevrouw Aelvoet);

— Renvoi à la commission des Relations extérieures.

Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen.